T.2034

உ

சிவகுக மயம்.

புதுர்சந்நிதிக்கந்தன்றுணை.

சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம்.

காஞ்சிபுரம் ஜமிந்தாரும்,
திருவேகம்பநாத சுவாமி தேவஸ்தான தர்மகர்த்தரும் ஆகிய
கா. மு. சுப்பராயமுதலியார் அவர்கள்
விரும்பியபடி
அத்துவித சித்தாந்த மதோத்தாரணரும்,
ஆணிகர சம்ஸ்தான வித்துவானும்,
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் புலவரும்,
சென்னை இராசாங்கத்தாராலும் மாயாவாத
தும்சகோளரிஎன்று உறுதிப்படுத்தப் பெற்றவரும்,
ஸைவசித்தாந்த மகாசபமும் ஆகிய
(யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி)
மகாவித்வான்
ரா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள்
இயற்றியது.

சென்னைக் குயப்பேட்டை
பி. நா சிதம்பாமுதலியார் அவர்களின்
வித்தியாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பித்தது.

பராபவஹரு ஆனிமீ 1906

Registered Copy Right.

விஷய சூசிகை.

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
க	உபோற்காதம்.	
உ	கடவுள் வணக்கம்.	
ங	அலையடக்கம்.	
க	சத்திமான் மூர்த்தி.	
உ	ஞான சத்திதர மூர்த்தி.	
ங	தாரகாந்தக மூர்த்தி.	
ச	வராகோன்மத்த பங்க மூர்த்தி.	
ஞ	கூர்ம பங்க மூர்த்தி.	
க	புலிங்க மூர்த்தி.	
ஏ	சரவணேற்பவ மூர்த்தி	
அ	சகலலோக குரு மூர்த்தி.	
	கார்த்திகேய மூர்த்தி.	
	அருணகிரி மூர்த்தி.	
	பிரம சாத்த மூர்த்தி.	
	திருட்டி கர்த்தத்துவ மூர்த்தி.	
	பிரம காராக்கிரக விமோசன மூர்த்தி	
	பரமகுரு மூர்த்தி.	
	சிகா மூர்த்தி.	
	சுகுவாமி மூர்த்தி.	
	ஞான தேசிக மூர்த்தி.	
	அத்துவா மூர்த்தி.	
	யோகஞ்சாசுர சங்கார மூர்த்தி.	
	பாருட மூர்த்தி.	
	மாதங்காரி மூர்த்தி.	
	பாக யக்ஷிக மூர்த்தி.	
	ட்ப சத்திர மூர்த்தி.	
	த்திர சத்தி மூர்த்தி.	
	ப்ராணவாசல மூர்த்தி.	

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
௨௫	இலிங்க தலேச்சர மூர்த்தி.	௧௫௭
௨௬	முட்டைராமக் குமார மூர்த்தி.	௧௫௮
௨௭	சகத்திரோண்ம பரிபாலண மூர்த்தி.	௧௬௫
௨௮	வாதாரச மூர்த்தி.	௧௬௯
௨௯	பஞ்சாயுதப் பிரதான மூர்த்தி.	௧௭௬
௩௦	சதுர்முக சாபாரி மூர்த்தி.	௧௭௮
௩௧	யோகாசாரிய மூர்த்தி.	௧௮௫
௩௨	குழந்தை வேலப்ப மூர்த்தி	௧௮௯
௩௩	கோர நிருதாரி மூர்த்தி.	௧௯௫
௩௪	இடும்பாசுர சிக்ஷா ரக்ஷக மூர்த்தி.	௧௯௮
௩௫	சர்வலோக சுபிஷ்ப் பிரதசுபிஷ மூர்த்தி.	௨௦௪
௩௬	தண்டதரக் குமார மூர்த்தி	௨௦௯
௩௭	புராண பாலன கிருபா மூர்த்தி.	௨௧௫
௩௮	இந்திர போகாநுக்கிரக மூர்த்தி.	௨௧௮
௩௯	நாகவாதனு நிவாரண மூர்த்தி.	௨௨௨
௪௦	போக யோகாநுக்கிரக மூர்த்தி.	௨௨௫
௪௧	பாமைசுவரிய மூர்த்தி.	௨௩0
௪௨	சேனுபதி மூர்த்தி.	௨௩௬
௪௩	சண்முக மூர்த்தி.	௨௩௯
௪௪	புரோஹித மூர்த்தி	௨௪0
௪௫	சலாவிகோத மூர்த்தி.	௨௪௬
௪௬	இலீலா மூர்த்தி.	௨௪௯
௪௭	தேவதண்டன சுபிஷ்ப மூர்த்தி.	௨௫௨
௪௮	தாரகாசுர சங்கார மூர்த்தி	௨௫௮
௪௯	சத்திர கடன மூர்த்தி.	௨௬௨
௫0	தடிக் கூத்த மூர்த்தி.	௨௬௬
௫௧	வித்வ மூர்த்தி.	௨௬௯
௫௨	மாதிருகா மந்திரரூப மூர்த்தி.	௨௭௫
௫௩	குசபரப்பிரம மூர்த்தி.	௨௭௯
௫௪	சந்தான வரத மூர்த்தி.	௨௮௬
௫௫	காமாசார தேவ மூர்த்தி.	௨௮௯

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
ஞ௭	கிரவுஞ்ச பேத மூர்த்தி.	உ௭க
ஞ௮	முருக மூர்த்தி.	உ௭ஞ
ஞக	பாலசுப்பிரமணிய மூர்த்தி.	உ௭௯
கo	பிரபந்த தாரதம்மிய நிர்ணய மூர்த்தி.	உ௮o
கக	உக்கிர வர்ம மூர்த்தி.	உ௮சு
கஉ	வாருணேக்கிர மர்த்தன மூர்த்தி.	உ௮க
கங	பாகசாதன கர்வ பங்க மூர்த்தி.	உ௮ங
கச	சுவர்ணசல தண்டன மூர்த்தி.	உ௮ள
கஞ	சகல கலாவல்லப மூர்த்தி.	உ௮ண
கட	அபிடேக குமார மூர்த்தி.	ங.oஞ
கண	சிடாதிப மூர்த்தி.	ங.oச
கத	குமாரப் பிரம சாரிமூர்த்தி.	ங.oத
கந	வல்லி கல்யாண மூர்த்தி.	ங.கo
கன	கடன காக மூர்த்தி.	ங.கங.
கப	பராசர குமாரோப தேச மூர்த்தி.	ங.கஞ
கம	கிரிசுதற்கிராபேத மூர்த்தி.	ங.கத
கய	சர்வ வியத்துவ மூர்த்தி.	ங.உo
கர	தேவவாகன தான மூர்த்தி.	ங.உங.
கற	மாவிட்டபுரக் காவ்கேய மூர்த்தி.	ங.உச
கள	மதுசூதன மூர்த்தி.	ங.ங.o
கழ	அகிலலோக நடன மூர்த்தி.	ங.ங.ஞ
கவ	இராம மூர்த்தி.	ங.ங.ள
கக	கதிர்காம மூர்த்தி.	ங.சன
உo	சிங்கமுகாசுரவத மூர்த்தி.	ங.ஞக
உக	சூரசங்கார மூர்த்தி.	ங.கக
உஉ	விசுவரூப மூர்த்தி.	ங.எக
உங	அசுரபுர தகன மூர்த்தி.	ங.எச
உச	அகடித கடன சாமர்த்திய மூர்த்தி.	ங.அக
உஞ	தேவசேனபதி மூர்த்தி.	ங.அச
உட	சர்வபலப் பிரதான மூர்த்தி.	ங.அங
உண	பதங்காப வர்க்க மூர்த்தி.	ங.கன
உத	வள்ளி பரிணய மூர்த்தி.	சoங.

இதன்கண் எடுத்தாளப் பெற்ற நூல்கள்.

வடமொழி நூல்கள்.

இருக்குவேதம்.
யசுர் வேதம்.
சாம வேதம்.
அதர்வண வேதம்.
சுவேதாச் சுவதரம்.
ஐதரேயம்.
சௌரியம்.
கூர்மம்.
சாந்தோக்கியம்.
மகம்.
மோகதரிசனம்.
முக்திகம்.
சரபம்.
அதர்வசிரம்.
கூடாருணிகம்.
அதர்வசிகை.
பிரச்சினம்.
சர்வரகசியம்.
காண்டிகாசாகை.
மைத்திராயணம்.
முண்டகோச்சாகை.
புருட சூக்தம்.
வாசளம்.
அசிதம்.
சந்தானம்.
காபிலம்.
சுவேயம்புவம்.
சூக்குமம்.
சரணம்.
விம்பம்.
மருட்டம்.

பாரமேசுரம்.
பௌட்சரம்.
மதங்கம்.
சித்தியம்.
இரௌரவம்.
காரணம்.
மகுடாக போதம்.
விகுவாச காரிகை.
குமார தந்திரம்.
வீரசைவம்.
மிருகேந்திரம்.
இலிங்காபிர்த்தம்.
ஐந்திரவியாகரணம்.
பாணினியாகரணம்.
சித்தாந்தபோதம்.
மதிம்கஸ்தலம்.
ஸ்காந்தசம்பவம்.
ஸ்கந்தலகரி.
கந்தகாலோத்தரம்.
சங்கர சங்கிதை.
ருதசங்கிதை.
ஆலாஸ்ய மாகாத்மியம்.
வருணபத்ததி.
சோமசம்புபத்ததி.
காலோத்தரம்.
வாமண புராணம்.
மற்ச புராணம்.
வராக புராணம்.
கூர்ம புராணம்.
வாயுசங்கிதை
உபதேசகாண்டம்.

வடமொழி நூல்கள்.

தக்ஷிணகைலாசமான்மியம்.
பிரமகைவர்த்த புராணம்.
விஷ்ணுபுராணம்.
பிரமாண்ட புராணம்.
சைவபுராணம்.
சாதாதிலகம்.
சிகரிணிமாலை.
மகாபாரதம்.
சப்தார்த்த நிர்ணயம்.
கந்தஸ்தவம்.
வேங்கடகுசஸ்தலநிரூபணம்.
லிங்கசோபானம்.
ஆயுர்வேதம்.
கிரியாவிவரணம்.
சதாசிவரூபம்.
பிரமோத்தரகாண்டம்.
கேசவாதி நாம சிவபாத்துவ நிரூபணம்.

தமிழ் நூல்கள்.

திருவாசகத் திருவருட்பா.
திருமந்திரம்.
திருமுருகாற்றுப்படை.
பதினோராந்திருமுறை.
பெரியபுராணத்திருவருட்பா.
சிவஞான போதம்.
சிவ மாபாடியம்.
சிவஞானசித்தியார்.
சிவப்பிரகாசம்.
சிவஞானதீபம்.
சகளநிபோதம்.
சித்தாந்தபோதம்.
கந்தபுராணம்.
சூதசங்கிதை.
வராகபுராணம்.
கூர்மபுராணம்.
சிவாகமியம்.
பாகவதம்.
காஞ்சிப்புராணம்.
பார்க்கவ புராணம்.
தணிகைப்புராணம்.
திருவிளையாடற்புராணம்.
வேப்பத்தூர் திருவிளையாடல்.
திருப்பாற்கடற்புராணம்.
பிரமோத்தரகாண்டம்.
திருச்செந்தூர்ப்புராணம்.
வாசிட்டலங்கபுராணம்.
திருக்காளத்திபுராணம்.
சோளத்தி புராணம்.
செவ்வந்திப் புராணம்.
பழநித்தல புராணம்.
கருவூர்ப் புராணம்.
சிவகங்கைப் புராணம்.
கடம்பவன புராணம்.
திருக்கோளிலிப் புராணம்.
பட்டினத்துப் பிள்ளையார் புராணம்.
திருப்போரூர்ப்புராணம்.
புலவர் புராணம்.
திருப்புகழ்.
வீரசோழியம்.
இறையனாகப்பொருள்.
திருக்குறள்.
சிறுபாணாற்றுப்படை.

தமிழ் நூல்கள்.

நாடகநூல்.
சிவஞானசித்தாமணி.
இசைதுணுக்கம்.
சுத்தானந்தப்பிரகாசபாதம்
பாத சேனுபதியம்.
குணநூல்.
பட்டினப்பாலை.
பரிபாடல்.
பத்துப்பாட்டு
தொல் காப்பியம்
மணிமேகலை.
ஓலைப்பதிகாரம்.
நிவாகரம்.
பூதத்தாலைவயடக்கியல்.
கபாகாணம்.
குமார தரிசனம்.
இராமாயணம்.
கதிர்காமப் புராணம்.
கதிர்காமமான்மியம்
பிங்கலந்தை.

கதிர்காமக் கோவை.
திருப்போரூர்த்தலவெண்பா.
தனிப்பாடல்.
நல்வழி.
சௌந்தரியலகரி.
முருகன்முறையீடு.
நீர்த்த மாலை.
கதிர்காமக் கலம்பகம்.
மருட்பா மறுப்பு.
சுப்பிரமணியதலக்கோவைப் பின்னூத்தமிழ்.
கச்சிஞர்க்கினியருரை.
அடியார்க்குநல்லாருரை.
யோகதரிசனம்.
கருவூர்மான்மியம்.
செந்தமிழ்நாவலர் சரிதம்.
தொண்டைமண்டல சதகம்.
கந்தபுராணச் சுருக்கம்.
திருவள்ளுவமாலை.

சுகமயம்.

புதுச்சத்நீதிக் கந்தநாதன்றுணை.

உபோற்காதம்.

[illegible]

காணின் மீதள விரதமு மதனதி நட்டதோர் தனுவமத் தனு
வி, னேணி னுச்சியி னடக்குச் காங்களை மலைவநடு விடையத்திடுங்
கனையுங், கோனை யங்கதின் வயிறுவாழ் வலவனு மவன்றன்வாய்க்
குதிரையு மவற்றின், பேனு முச்சியுங் கொண்டவன் பிரமமெற்
கருள்புதுச் சக்திதிப் பெருமான்.

உலகமானது தோன்றி நின்றொடுங்க லென்னு மூவினையுடை
மையிற் கடம்போலக் காரியமே யென்று அநுமித் துணரப்படும்.
செய்வோனை யின்றிச செய்வினை யின்மையால் அவன் அவள் அது
வென வவயவப் பகுப்புடைய இவ்வுலகக் தன்னைக் காரியப்படுத்தும்
மகாசங்கார காரணனைக் கருத்தாவாக வடைத்து. அதனை, "அந
மாகம்தருடம் வ்யாப்ய பரோகூர்த் சாவபோதக மிதி" எனவருஉ
ம் பொட்காகம விதியானே ஐந் தநுப்புக்களாலுங் காட்டி வலி
யுறுத்துவாம். என்னை?

க. இவ்வுலகம் ஒருகருத்தாவை யுடைத்து - பிரதிஜ்ஞை.
உ. அவன் அவன் அதுவென மூவினைப்படலின் - ஏது.
ங. கடமுதலிய காரியவர்க்கட்குக் குலாலன்போல் - உவமை.
ச. அங்ஙனே காரியமான வுலகும் ஒருகருத்தாவையுடைத்தென அதுமித் தணைப்படும் - உபநயம்.
ஞ. ஆகலின் உலக மொருகருத்தாவை யுடைத்து - நிகமனம்.

அம் மகாசங்கார காரணன் யாவனே வென்ற ஆராய்ச்சி, தோற்றக் கேடுகளிலா னெவனே வவனே சங்கார காரணனுகிய பரமமுதல்வ னென்று வேதசிவாகமங்களாகிய அருணூல்கள் கூறுகின்றும். அவ னைட் பரசிவன் என்னும் விசேடப் பெயரான் அழைப்ப பெரியோர். ஆகலே சிவபெருமா னொருவனையே பரமபதியெனக் கொள்வது சித்தாந்த மாகவும், ஈண்டுச் சுப்பிரமணியக் கடவுளைப் பரப்பிரம மென்பது மூணலோ வெனின், அற்றன்று. சிவபெருமானேதேவி யார்க்கு உபதேசிக்குங் காலத்தாமே குகனெனவும் குகன் தாமே எனவுங் கூறியருளி யுண்மையைத் தெரித்தருளலா னன்றென்க.

"ஒருவனே யிரவனதி பாவக முற்றுற்போலத் - தருவனிவ் வுருவமெல்லாந் தன்மையுந் நிரியாதுரும்" என்ற சித்தாந்த உபநி டதநீ கூறுமாற்றுனே குமரவடிவங் கொண்டு சுப்பிரமணியன் முத லாய பலதிவ்விய காமங்களோடும் நின்று விளங்குகின்றவர் சிவனே யென்பது தெள்ளிதிற் துணியப்படும். ஒருவன் கூத்திற் குரிய பல வேடங்களைக் கட்டி நடித்தாலுந் தன்மையிற் சிறிதுந்திரி யாமைபோல, முதல்வனும் ஐந்தொழிற் குரியனவாய் ஈண்டுக் கூறப் படும் மூர்த்தங்களே யெல்லாம் எய்தியக்காலும் அவையெல்லாங் குணகுணி பாவமா யுடனிற்கும் தனது சத்தியிற் காணப்படுவன வாதலின், அதுபற்றித் தன்றன்மை வேறுபட்டு விகாரியாவா னல்ல னென்க. இவ்வுண்மையானே சிவனே குகன்; குகனே சிவனெனக் கூறும் பதிநூல்க ளெல்லாம். இக்கருத்துப் பற்றியன்றே,

ஈச னேயவ னுடலான் மதலையா யினன்கா
ணுசி லாவவ னறுமுகத் தண்மையா லறிக்
பேசி லாங்கவன் பரனெடு பேதக னல்லன்
நேசு லாவகன் மணியிடைக் கதிர்வரு நிறம்போல்.

என்று கூறிற்றுக் கந்தபுராணமும். "ஆதலினமது சத்தி யறுமுக னவனும் யாமும் - பேதகமன்றால்" எனவருமுரும் வாக்கியங்களும் இப்பொருளே வலியுறுத்தும். தேவி திருமுகம் ஒன்றும், சிவபெருமான் திருமுகம் ஐந்துஞ் சேர்ந்து ஆறுமுகமா யிருத்தலானும், சிவபெருமானது திருமுகம் திருக்கரங்கள், திருக்கண்கள் என்னு மவையிற்றை யொருங்கெண்ண மூப்பதாகுல்போல, சுப்பிரமணியக் கடவுளின் திருமுகங்கள், திருக்கரங்கள், திருக்கண்கள் என்னு மவையிற்றையு மொருங் கெண்ண மூப்ப தாகலானும், தாராகாக் கன் முதலிய அசுரர் புரங்களையும், காமனையுஞ் சிவபெருமான் புன்னகையானுந் திருவிழியானும் எரித்தழித்தாற் போலச் சுப்பிரமணியக் கடவுளும் அசுரசேனைகளின் புரங்களைப் புன்னகையானுந் திருவிழியானும் அழித்தருளலானும், சிவபெருமானுக்கு முச்சுத்தி யிருத்தல் சிவண, குகபரப்பிரமத்திற்கும் வள்ளியம்மையாராம் இச்சாசத்தியும், தெய்வயானை யம்மையாராங் கிரியாசத்தியும், வேற்படையாம் ஞானசத்தியும் இருத்தலானும், சிவபெருமான் யோக போக வேக மூர்த்தங்களையும், அருவம், உருவம், அருவுருவம் என்னும் மூத்திறத் திருமேனிகளையுங் கோடன்மான, குகப் பெருமானும் அவையிற்றைக் கோட லுண்மையானும், சிவபெருமான் பஞ்சகிருத்தியங்களையு நடத்துவதுபோல, இவரும் நடத்தியருளலானும், இன்னன பலப்பல வேதுக்களானுஞ் சிவனுங் குகனும் ஒருவரே யென்க. இதனை,

நன்முக மிருமூன் றுண்டா னமக்கவை தாமே கந்தன்
றன்முக மாகி யுற்ற தாரகப் பிரம மாகி
முன்மொழி கின்ற நந்தம் மூவிரண் டெழுத்து மொன்றா
யுன்மக னெமக் தோரா றெழுத்தென வுற்ற வன்றே.
முகம்விழி மலர்க்கை மூன்று முப்பது மூன்பு நாளுஞ்செய்
மகவினைக் கருளவந்த வள்ளலுக் கிண்டுச் சாடப்
புகுமிறைக் கனைவகண் மூன்று முப்பதே பொலிவு மற்றே
திருவுரு வாளுஞ் சேயைச் சிவனெனத் தெளிதல் வேண்டும்.

என்றின்னோன்ன பிரமாணங்கள் கூறமுகத்தாற் கண்டுகொள்க. வேதமும் "அவனே மகேசுரன்; அவனே உமை; அவனே விநாயகன்; அவனே ஸ்கந்தன்" என்பது போதர "யச்ச மகேச்வரீ! யாசோமா! யச்ச விநாயகீ! யச்சஸ்கந்தீ!" எனப் பஞ்ச ருத்திரக்களுளொன்றாய அதிவீரரது என்னுஞ் சாகையாலும், "நீயே பெண்; நீயே ஆண்; நீயே குமாரன்" என்பது போதர "த்வம்ஸ்திரீ த்வம் புமாகதி த்வம் குமார" எனச சுவேதாசுவதரச் சாகையாலுஞ் சிவனேகஸ்கந்தனெனத் தெற்றென வுணர்த்திற்று. இவ் வுண்மையுணராது "கந்தன் பரிவனல்லன்; அவன் பாலனே" என்று கொண்டு சூரபன்மன், தாரகன், பானுகோபன், அக்கினிமுகன், வச்சிரவாகு முதலிய அசுரர்கள் தங்கள் குலத்துடன் முழிந்ததையும், பொய்யாமொழி முதலாயினோர் அச்சுறுத்தப்பட்டதையும் உணர்ந்தவர்கன் சிவனே யெனக் கொண்டுய்வார் என்பது.

அற்றேல் மகேசுரிதயக்கணும், தடாதகையார் திருவயிற்றும், அக்கினியினிடத்தும், சதாசிவ மூர்த்திகளின் நெற்றிக் கண்களினின்றுந் தோன்றியருளினரென்பதும், சாபம்பெற்று மூகையாகொண்டதும் என்னை யெனின், அவை உபசாரமே யன்றி யுண்மையல்லவாம். அல் வுண்மை கார்த்திகேயன், சரவணபவன், சுகுகை தனயன் முதலிய வற்றானும், சுவாமிநாதன், சிவகுரு முதலியவற்றானும் உணருங்காற் போதரும். இங்ஙனந் திருவிளையாடலானே யன்பர்க் கருள்புரிதனிமித்தம் பலப்பல மூர்த்தங்களைக் கொண்டருளிய சுவாமி நாதனைச் சிவனுக்கு வேறாக வைத்தெண்ணி வழிபடுவார் சிலர் உண்மையுணராது தம்மதத்திற்குக் கௌமாரமதமெனப் புதுவதோர் பெயர்சூட்டி யொழுகுவர். அதனால் அவர் இடர்ப் படுதலன்றிப் பேரின்பங் கூடலொருகாலு மின்றும். இக்கருத்தினிய தெரியாத மற்றோர் சாரார் குமாரக்கடவுள் சிவனுடருத்திரர் அனந்தரே நாயனர் என்பார்தங் குமாரர் என்றும், அவர் பிரமயாகலர் விஞ்ஞானகலர் என்பாருள் வைத்தெண்ணப்ப

ஒர் தலையரென்றும், பரிவார தேவரு ளொருவராகப் பூசித்தற்குரி யரென்றும், சித்தாந்திகள் பதியெனக் கொள்ளா ரென்றும், ஆகலா னவரைப் போற்றுவோர் சித்தாந்தத்திற்கு வேறான கௌமார சம யிகளென்றும், அவர்க்குச் சிகண்டபுவனப் பிராப்தியே முத்தியென் றுந் தம்மனம் போனவா றெல்லாங்கூறி யெரிவாய் நரகிற்கு இரை யாவாரென்க. இவரெலாங் தகனே சிவனெனள்று முண்மை தெளிவ ரேல் அங்ஙனங் கூறி யிடர்ப்படுகிலார். சிவனுக்கு வேறாக வைத்து வழிபடுவோரையே கௌமார மதத்தரென வொதுக்குவ மெனினும் அங்ஙனம் பெரியோர் ஒருமதம்வகுக்காமையானும், குமாரக்கடவுளே வழிபடுவோர்சிவனே வழிபட்டவ ராவரெனச் சுருதிகள் கூறலா னும் அது பொருந்தாதென மறுக்க. காணபத்தியம் என்பதும் அங்ஙனங் கொள்ளற்பாலதாம்.

இங்ஙனம் விளங்குஞ் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் பிரபாவங்கள் மனவாக்குகட் கெட்டாதன. அவற்றினு ளொருசிறிதே யான்மாக்க ளெல்லாம் உய்யும் பொருட்டு வேத சிவாகம புராணேதிகாச முதலி யவற்றிற் கூறப்பட்டவைக. தமிழ்ப் பண்டைநூல்களுண் மாட்டு முரு கனே கடவுளாக அறையப்பட்டுள்ளது. ஐந்தினைகளுண் முற்றி னையாய்க் கூடலானே யின்ப முறுத்தவல்ல வத்தினைச் சிறப்பு டைய குறிஞ்சிநிலக்குத் தெய்வஞ் சுப்பிரமணியனே யென்று அகத் தியம், தொல்காப்பிய முதலியகூறலாற் றமிழ்நாட்டுத் தெய்வம் அவரே யென்பது தெளிவாம். அதனானன்றே செந்தமிழ்ப்பரமாசா ரியரும், தமிழர் கடவுளு மவரெனத் தெளிந்தொழுகி வழிப்பட் டார் ஆன்றோர். வடக்கட் சுப்பிரமணிய தலங்கள் மல்கிக் காணுது தெற்கட காணப்படுவது மிதனை வலியுறுத்து மாயிட்டு.

இத்தகைச் சிறப்பினையுடைய பாமகாதனுங் குகக்கடவுளார் கலியுகத்திலே விசேட பிரத்தியக்க தெய்வமாக விருத்தி அன்பர்க் கருன்புரிதலாற் கலியுக வரதர் எனவுங் காரணப் பெயருற்றார். தமிழ்நாட்டகத்தார் பெரும்பாலும் அவரைத் தொழலும், அவர்புகழ்

பேசலும் கேட்டலுஞ் செய்துய்கின்றார். ஆகலிற் பாவமுகமாகிய இக்கலிகாலத்தே யிருமை யின்பமும் எளிதிற் பெறவேண்டியோர், வேண்டியார் வேண்டுவன வெல்லாமீயும் இக்கலியுக வரதர்த்தொழுதல் அவசியமாம். அங்ஙனந் தொழுவார்க்கும் அன்பு வேண்டும். அவ்வன்பும் அவரது மெய்ப்புகழ்களாகிய பராக்கிரமங்களைச் செவ்வனே யறிதலாலதிகரித்து நிலையுறும். ஆகலான் அளவிறந்து விளங்குஞ் சுப்பிரமண்ய பராக்கிரமங்களை யெல்லாம் எடுத்துரைத்தலும், உரைத்தவழி யுணர்தலுஞ் சிற்றறிவினேர்க் கியலா தென்பது எவரு முணர்ந்ததொன்றே. அவற்று ளொருசிறிது முரையிற போந்தவற்றி னின்றியமையாத பராக்கிரமங்களை யெடுத்து வருங்கிலுகிற் குபகாரமா மென்று, என்மனம் பன்னட் சிந்தித்து ஆவாக் கொண்டமைக் கியைய,

காஞ்சிபுரம் ஜமீந்தாரும், திருவேகம்பாதக சுவாமி யாலய தர்மகர்த்தரும், வேளாளருலப் பிரபுவும், பரோபகார சீலரும், பன்னிரு திருமுறைத் திருவருட்பாக்களை யவ்வாலயத் தரசுவாக்களி னூடே கணிப்பித்து உலகின்க ணுள்ள வுண்மைச் சைவத் திருக்கூட்டத்தினர் யாவரு முவகைக் கடலிற் றினைக்கும்படி மிக விமரிசையாக மகோற்சவஞ் செய்வித்தவரும், ஸ்ரீ சித்தாந்த மகாசபைத் திருக்கூட்டம் என்னுஞ் சபைத்தலைவரும், கொடைமுதலியவற்றாற் றிக்கெல்லாம் புகழ் விளங்கப் பெற்றோரும், வித்தியா விநோதரும் ஆகிய ஸ்ரீமத் கா - மு - சுப்பராயமுதலியார் அவர்களும் பெரிதும் விரும்பிப் பன்முறை வேண்டியதனாலே யிடங் கொண்டு, வழிபடு கடவுளாயிருக்கும் அவ்வேதவாணுக் கல்வி கேள்விகளிற் றிறமில்லாதே ணைமின்றி யியற்றவான் புக்கேன்.

சுப்பிரமணியப் பகவனுக்கும் பராக்கிரமங்களோ, சிவபராக்கிரமம், தேவிபராக்கிரமம், விநாயக பராக்கிரமம் என்று மிவையிற்றைப்போல இத்துணையவென்று வரையறை செய்து எந்நூன் மாட்டும் வகுக்கப்பட்டில. அதனாலே யவர் பராக்கிரமங்கள் வரையறைப்

டாதனவென்பது தெற்றெனப் போதரும். ஒன்று கூறுதிபோ
ன் மற்றொன்று கூறுது விகற்பித் துரையாகிற்கும். அஃ திந்நூலி
னுள்ளாங் கெடுத்து வழுப்படாதாற் றெரிய. பெரும்பாலும் வடமொ
ழிக் காண்டபுராணத்துச் சங்கர சங்கிதைச் சிவரகசியகண்டம், தமி
ழுக் கந்தபுராணம் ஆரஸ்ய மாகாத்மியம், சூமாரதந்திரம், தணிகை
ப்புராணம், திருவிளையாடற்புராணம், பாரதம், கூர்மபுராணம் முத
லியவற்றிலே கூறப்பட்ட மகிமைகளுஞ் சரிதங்களு மொன்றற்கு
ஒன்று விகற்பித்தியலாகிற்கும். ஆயின் மற்றைய கூறுவன சொல்ல
வும் வேண்டுமோ? ஆகலால் அவையிற்றையும் எனைய நூல்களி லே
தப்பட்டவைகளோடும் முரணுவன நீக்கி ஒருவா நிலையத்தும், பின்
கிழப் பெறிஇ ஆன்றோரா னுரைக்கப் பெற்று வழங்கிலருஞ் சரித
ங்களையுஞ் சேர்த்துஞ் சுப்பிரமணியபராக்கிரமம் என்னும்பெயரா
னியற்றினம்.

அங்ஙனம் இந்நூலிற் சேர்த்த பாக்கிரமங்கள் எண்பத்தெட்
டு. அவைகள் வடமொழி தென்மொழி மேற்கோள்கள் பலப்பலவா
னிறுவப்பட்டுள்ளன. அவற்றுட் கூர்ம தண்டன மூர்த்தி, வராகே
சுமத்தபங்கமூர்த்தி முதலாய் சில பாக்கிரமங்கள சிவபெருமா
னியற்றியனவாக நூல்களில் அங்காங்கே இளக்கப்படினும், அவை
யிருவருக்கு முளதா மபேதப் பெற்றியானே, தக்கயாக சங்காரம்,
மலசோன்றலி கொய்தன் முதலாயினவே போலக் கூறப்பட்டன
வாமென்க.

இன்னும் கந்த மூர்த்தி யொருவரானே மேரு மூர்த்தல், பிர
மனச் சிறையிடல், பாகிலோபதேசம் பகர்தல், கிரவுஞ்சவரை பிளத்
தல், அசுர புர தகனம், சிங்க முகாசுர வதம், சூரபன்ம வதம், தேவ
சேனை மணவியம், வள்ளி பரிணயம் முதலாய வல்லமைகள் இயற
றப்படினும் அவை பாக்கிரமப் பாகுபாடு பற்றி வேறு மூர்த்திக
ளாக வைத் தெண்ணப் பட்டன. இவ்வாறே யேனையவற்றிற்கு
கண்டுகொள்க.

இன்னும் பலப்பல பாக்கிரமங்கள் உள்ளன. அவை சண்
மாதுர மூர்த்தி, கந்த மூர்த்தி, தத்துவரூப போதக மூர்த்தி,
சுவாமிநாத மூர்த்தி, சைலாட்ட மிகன மூர்த்தி, ஆவண தேவ
மூர்த்தி, திக்குப்பாலகாதிக்க மூர்த்தி, சப்தாசாரிய மூர்த்தி, இரு
தயபீட மூர்த்தி, சதுர்வேத ரூப மூர்த்தி, திரு வேங்கடாசல

மூர்த்தி, சமுத்திரகத மூர்த்தி, புலக்காபரண மூர்த்தி, கலகோட்டாதிக்ச மூர்த்தி, அவிட தேவாதிக்க மூர்த்தி, அஷ்ட குலாதிக்க மூர்த்தி, செயந்திபுர மூர்த்தி, முசுகுந்த வரப்பிரசாத மூர்த்தி, சுப்பிரமணிய மூர்த்தி, குமார மூர்த்தி, மறு வாப் பிரசாத மூர்த்தி, அகத்தியோபதேச மூர்த்தி, சுந்தி போதரு மூர்த்தி முதலிய பராக்கிரமங்கள் இருப்பினும் அவையெல்லாம் பின்னர் வெளியிடப்படும்.

திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் திருவவதார மாகவும், அவர் செய்தருளிய அற்புத பராக்கிரமங்களை மீண்டுவருக்காமை யென்னை யெனின், அவர் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் திருவருளானே சாரூப்பியம் பெற்றுள்ளதோர் அபர சுப்பிரமணிய ரெனக் கொள்ளுமாறு, திராவிட மாபாடியத்தார் முதலாய வான்றேர் கூறுவ வாகலின் உலகமலியாமை யென்னும் அழகுபற்றி விடுத்தாம். அருணகிரி நாத சுவாமிகள் முதலாய வடியார்கட் கருள் புரிந்த பராக்கிரமங்கள் கண்மாதி மூர்த்தி முதலிய வற்றிற்குப் பாதை மாதிய கூறும் மூன்று சரித்தங்கள் போலப் பிறழ்வற்றுத் தெளிவாய் விளக்கப் படாமையாலும், பலரும் பலவாறு கூறலாலும் இதுபோது பதிக்கா தொழிந்தன.

ஈண்டுக் காட்டப்பட்ட விடயங்கள் ஒரோவழித்து ஏழுதப் படாது சமயம் வாய்த்தழி யெல்லாம் எழுதப்பட்டன வாகும். ஆகலாற் சுப்பிரமணிய பத்தியின் முதிர்ந்த அன்பர்கள் இவற்றின் கட் குறையிருப்பினும் குணங் கொண்டு கோதாட்டிவா தென்னும் தனிபாதை யொருவா நியற்றி, சத்த முத்திக் கலங்களு ளொன்றாய், செந்தமிழ்க்கு வாம்பெனச் செப்பிய மூர்த்தி காஞ்சி மூதூர்த் திருவேகம்பநாதப் பெருமான் திருச் சந்நிதிக்கண் பலப்பல புலவரிகாமணிகள் சமூகத்திற் செல்வனே யாக கேற்றி வெளியிட்டாம்.

சென்னை
பராபவருடு
ஆனி மீ உ.

இவ்வனம்.
நா. கதிரைவேற் பிள்ளை.
பச்சிமு புலவசான கசம்,
வாழ்ப்பாணம்.

சிவகுகமயம்.

திருப்பிரமணியபராக்கிரமம்

காப்பு.

நேரிசை வெண்பா

என்றும் புதினமெனவே யிணையிலாக் கொற்றமுடன்
மன்றவரு ளாகநிலை மாகோ.போற்— றுண்டுபுரி
சந்திவாழ் மாமுகனைத் தன்றுணைவ னினைவிலத்தார்.
சந்திவாழ் வெற்றருளுந் தான்

கடவுள் வணக்கம்

நான்கடியின் மிக்கவந்தக் கலித்தாழிசை

ஆணமுங் காணரிய வுருவமொரு வனென் றெவரும்
பூணவுஞ் சொலு தானியேத்தப் பதிதருவெம் பூவை
சேணவிழி யாழிலுதக் கிருக்கதிலாத் தலம்விரித்த
காணவுலக் காண்டத கண்ணெனவன கண்ணெனவே
கற்றவரு ளார்ந்த கண்ணெனவன கண்ணெனவே

தேய்வொரீஇயாக்கையார்

சிறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

சிவன்பரிக் கரிசத்தியாந் திருமாற்
றேவுதன் னல்லக்கணிற் றோன்றிட்
பவன்வடி வீடுக்க ணிருத்தெமக் குருவாப்
பாலிக்குந் தேவியைப் பணிவுற்
றிவன்செயத் தவத்தர் லன்மகிழ்ந் தினிதே
சென்றுவாப் பெயரைத்தற் காங்கு
மவளெவள் றிரியா சத்தியந் தெரிவ
யாவினு மடிமலர் பணிவாம்.

வள்ளி யம்மையார்

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

பள்ளிமான் றிகாதத்தம் புல்லிமான மகன்றடத்துப்
போந்துகே
கள்ளிசூழ் வனசமங்கை யென்னுமா னினைவுற்றுதி
யெனமாக் கண்ட
பள்ளிமான் வயிற்றிற்றித்தங் குமடிக்கிக் குடைந்தற்
பல்லு மாறுங்
கொள்ளிமா னிசையெனச் சொல்லுமுன் மகிழ்வுறுகை
வாழ்த்து வம்மோ.

வேலாயுதம்பிள்ளை கவிராயர்

[illegible]

[illegible]

[illegible]

முதலாவது

ஓம் சத்திமான் பூர்த்தி.

(1) மாரி வேண்குணக் குறியிலான் செயலிலா னிலைக்கு மோடு
பேரி லாவெரு முன்னிலான் பின்னிலான் பிரிதோர்
சாரி லான்வரல் போக்கிலான் மேலிலான் றனக்கு
கேரி லான்குகக் கடவுளை யெள்ளுதே கின்றன.

ஆதிமனிதனுடைய சித்துவப் பெருங்காய், மிரு குணம் குறை செம்பஞ் மேலாழ்வினை இல்லாதாயும், மூன்றாவது லிங்கமூன்றாகின் இருதய புண்டரீக வீட்டிலும் தகராலயத்தின் நடுவிலிருப்பவர் துகேசப் பெருமானே யாவர். அவரே சத்தியூற்றுக்கு எல்லாம் நிலவாகவிருப்பதால் சத்திமான் எனப்படுவர். தன்மாத்திரை ஐந்தாகிய மலத்தைக் கெடுத்து அதனால் முத்திப் பேறளிப்பதற்காகக் கொண்டும் முவகை வடிவிற்கும் ஓர் தொழிற்குக் காரணமாயுள்ளது சத்திகோயாம். அதாவது வெறுங் காதன் மூலமாகட்டும் இருவரிடை மாத்திரம் குறித்தும் பொதுவாகவும் அறிந்தும் அறிவித்தும் கற்பதான சண்டியிலக் ஞானமென்றுணர்க. சத்தி யென்பதற்கு வல்லமை யென்பதே பொருளாகும். அதனால் நீருக்குப் பனிக்கட்டியும், தெறுப்பிற்குப் பூமும் போலக் குணகுணி பாவமாக நிற்றலின், பாலோடு பிரிவிலதாய் மாத்திற்கு வைரம் போன்ற தொன்றும். இக்கருத்தையே "அதபத்து ரதிவ

---

* சத்தி=கடவுளிடத்தே ஆனது மனம் முன்றே புறத்தும், வேறு வடிவாய் தோற்றுவதே அதற்கு மூன்றாகும் மூன்றாவது குணம் முன்பாவி, முன்பு கோழிக் குஞ்சுக்கு நெஞ்சுக்கே யென்ன, அதனால், சத்தி என்பதனைக் குறிப்பு இரண்டைப்பிலும் அதற்கு இழுவுணர்வாக செய்தல் கல்பம், அரிதாகிறதாலிலே போல்வதாய குற்றமே யென்க.

சத்தியவான் சாவித்தி.

---

1 சக்தி என்பது ஆதி சக்தி, இச்சா சக்தி, ஞான சக்தி, கிரியா சக்தி என ஐந்து வகைப்படும். இவற்றுள் ஆதி சக்தி என்பது பராசக்தி, பரமேசுவரி, பெருங்கருணை, சர்வேசுவரி, அம்பிகை, சாமளை, மதங்கி என்று பெயர் பெறும்.

[illegible]

ஏவற்றுள் முதன் முன்பாக ஆதிபராசக்தி பெருமாளுக்கு ஆக்கும் வடிவாகவும், எனைய ஐந்தும் தனி வடிவாகவும் சொல்லப் படும். அன்றியும் சொரூபம் வடிவமும் இரேகத்திலும் சாபமும் மறைப்பும், ஆணி சக்தியால் அழிக்கப்பட்ட ஆருயிர்கள் தனிவ கை கிருத்தியகளும், சகல முதலிய ஆறாவகை திரோபவகிருத் தியகளுக்கு செயதருளுவர். இன்னணம் இவ்வுலகத்தை கூறப்படும். அவைவருமாறு — ஆதிசக்தியின் வடிவமை யொன்றே பரை, பராபரை, அபரை என முவகைப்படும். சிவத்தை பரை யெனபது சதாசிவமூர்த்தியாகும் புருஷை யென்பது உலகுயிராதலை சத்தியாகும். அபரை யெனபது பரிசுத்தசத்தியாகும் பரை யென்னும் சத்தி ஐந்தன் பகுதி தனை ருடையினை, உன்மனை யென்னும் சத்தியாகும். அபரை ஏழு வகை சத்தி ஞான சத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி, கிரியாசத்தி யல்லாதபடியும், அபரை யென்னுஞ்சத்தி பிராணசத்தி, வைணவி சத்தி, இரௌத்திரிசத்தி என மூன்று வகைப்படும். இச்சத்திகளே அதிதேவர் முதலாயினோர். முறையே காளி, உச்சி, மகேஸ்வரி நியாண்டி வைஷ்ணவி, பிராமி சத்தி 600-கோடிவீரால் முதல் இச் சத்திகள் மண்டலத்தில் சகல உலகங்களையும் படைத்தருளுகின்ற மாயிருப்பன். வைஷ்ணவிசத்தி 6-கோடி விசாலமுள்ள சகலதண்டலத்தில் காத்தருளுகின்ற காரணமாயிருப்பன். இரௌத்திரி 6-கோடி விசாலமுள்ள விஷ்ணுமண்டலத்தில் அழிக்கின்ற காரணமாயிருப்பன்.

பரசத்தி ஐந்தாகிய வியாபித்த போது இலயத்துவம், இரேசக சத்துவம், பூரக சத்துவம் எனவும், கும்பக வியாபித்த போது சத்திரசத்துவம் எனவும், இரண்டு சமமாக வியாபித்த காலத்தை சதாசிவ சத்துவம், போக சத்துவம், உதிரியத்த

இங்ஙனம் பராசத்தியின் வேறுபட்டாதி சொன்னும் மூன்று
என்று ஓதப்படும் ஏழு, எட்டு, பதின் மூன்று, ஐம்பத்தொன்று,
அனந்தம் ஆகிய பராபரை இச்சாசக்தியாகவும், ஆகாச
வேறுபாட்டால் வரும் மகாமாயை, உன்மனை, மாயை, வியா
பினி, விபோகம், நுகர்ச்சி, ஞானசக்தி, ஞாதிருத்தி, சுத்த
மை, அதிசுத்தமை, அபிசந்தை, அகிர்தாவிர்த்தை, வியாபினி,
நிலை, திரோதை, உரோசனை, மோசினை, மூலாத்துவகை, சிவி
தாதிட்டை, லிங்கை, சாந்தி, சாந்தியதீதை, சதசிவை, அங்கதை
இலகுடை, சிகை, சுவாலினி, தனை, பிரமாவாகி இயமனாகி மீண்
டும் நிருத்தியாகி, அபயை, இரசை, இரதி, வால்மை, காமை, சம்மியமை,
காரணை, தாத்திரி, பலவை, மோகை, காந்தி, சுவதி, திருதி, பூமேல்
மன், உமை, திரு, வாணி என்னும் சத்தி பேதங்களாக வெல்லாம்
தேவரும் தேவர்மாதும் விரைவும், ஜிதேந்திரை, இரௌத்திரி, காளி,
கலவிகரணி, பலவிகரணி, பலப்பிரமதனி, சரிவுபூத்தமனி
என்னும் சத்திகளாகியும் நின்ற அனந்தகோடி சத்திகளாகியும்
இரு தாமரைமலரின் மேலிருந்து வீற்றிருப்பவளாகியும் ஆதி
சத்தி விந்தியாசலத்திலே யுள்ள பூவேலுறை, விசாலாட்சி
சாண்மலி, கூவிளஞ்சோலை, வர்த்தினியாட்சி, நீர்கொள்சோலை, நீராக

சத்திதான் பலமோ வெண்ணிற் றுலெண்றே யேகை மாத
வைத்திரு காரி யத்தான் மந்திரி யாதித் கெல்லா
முய்த்திரு மொருவன் சத்தி போலா னுடைய தாகிப்
பத்திமுத் திகளோ டெல்லாம் பண்ணிவந் தாரும்.

னறதா யிசசா ஞானக் கிரினையெண் ருருமூன் ருங
ன்றிடுஞ் சத்தி யிசசை யுயிர்க் கரு ணேச மாரு
ன்றலா ஞான சத்தி பானயக் கறிவு ஞத
னன்றருட் கிரியை தன்ரு வாக்குவ னகில மெல்லாம்.

துகளறு போதம்.

கிரியையறி விசசை களந்த சத்தியேதோ
பொயபோ சத்தி யெனப் பேசு.

சிவப்பிரகாசம்.

சத்திசி ழிசசா ஞான
கூறறிரியை காவதனோ டிமலன் மேவி
காடரிய கருணைதிரு வருவ மாகி
கவின்றுயிரு ஞேதாக விருத்லாதி
கூறியாவ னருகுடிவ மாயை மேவிக்
கொவிலேகொ டுறுகரண புவன போகத்
தெவமுதி கீதவியலை யெடுத்து மேனி
பிறக்கியெதிட் களாதகனிப் பெற்றி யாமே.

சித்தாந்த போதம்.

சத்தியரு வெனலாகும் சத்தனே நிருசசரத்தின்
ருங்கலாலுஞ்
சத்குருவின் ருழிலாலு செவவேட்டன வணசமளிச்
காருசசம்பாதம்

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

இரண்டாவது.

ஓம் ஞானசத்திதர மூர்த்தி.

[illegible] பெருமானுடன் [illegible] தாய் [illegible] படாத அறிவே ஞானசத்தி யெனப்படும். அந்தப் பராசத்தி யொன்றே ஆன்மாக்கள் மீது வைத்த பெருங்கருணைத் திறத்தானே மூவகைப்படும். அந்த மூன்று சத்திகளையும் [illegible] வினைகருத்தனே பெருமான் வள்ளியம்மையார், தெய்வயானை யம்மையார், வேலாயுதம் என்று மூன்றாவதாகக் கொண்டருளினார். இச்சாசத்தியையே வள்ளியம்மையாரென்றும், கிரியாசத்தியையே தெய்வயானையம்மையார் என்றும், ஞானசத்தியையே வேலாயுதமென்றும் உருவகித்துப் பொருந்தி வந்த மிதத்தினை யுணர்க. வேற்படைக்கலம் ஞானசத்தியாயிருப்பது, [illegible] சத்தியே நம்மைக் கொல்லும் என்று [illegible] சூரனைப் [illegible] சொன்னமையாலும், [illegible] மாயை, கன்மம் என்னும் மும்மலமும் என்றென்றைக்கும் [illegible], [illegible], தாரகன் என்னும் மூவரையும், [illegible] பிராரத்தம் எனும்வினைப்பகுதி யென்றென்றைக்கும் [illegible] [illegible] அதன் தொடர்பினைகளையும் அழித்தமையாலும், மற்றை யாயுதங்கட்

திருவாசகத்தேனூர் (பிரதி).

K.N.Ramaswamy

83

கும்பழங்கப்பட்ட சந்தி வெண்ணெய் திரிப்பவெல்லைத் தனக்கே
முடையோனும், நும்மை சேர்ந்தவெதிருகளவெண்ணெய்யிடை
சுரைந்து மூவர் தேவரையும் மாயக்கோயில் வினைசெய்த
யுயிர்தனையாரிலை.

பொன்றிகழ் சடிலத் தண்ணைறன பெயரும்
பொருவிலா வருவமும் தொனைலை
னன்றுபெற் றுடைய வருத்திரா கணத்தோர்
கவிலருந் தோமாங் கொடிவான
வன்றிறற் குலிசம் பகழியங் குசமு
மணிமலர்ப் பங்கயர் தண்டம
வென்றிவின் மழுவு மாகவற் றிருந்தார்
விறலமித் மறுமுகன் கரத்தில்.

என்று கந்தபுராணம் கூறியபடி தோமரம், தூசகம், குலிசம், அம்பு, பங்கயம், மணி, மழு, தண்டு, வாள், வில் என்னும் பதினொரு ஆயுதங்களும் பதினொரு உருத்திரர்களே யென்றும், வேலாயுதம் சிவசத்தியே அவ்வாறுவாதலால் திருந்த தென்றும் சக்கிராயுதம் உமாதத்தனென்றும் மற்றைய ஆயுதங்களை போலவே கடந்தவுகின்ற ஆதத்துவ முதல் மெய்யாறும் பிறவாறாறும் சென்றடைந்த தென்பதையும் இன்னும் பரசுபதியை அபேத வேவ்வேறாகி அந்தப்பாசுபதமே வியாபகருத்துவமுதல் யோகஇயல்பு பரைகலமும் சுத்தவித்தையே யென்னுங் கருத்துமுதல் யோகஇயல்பு

---

* கந்த புராணம்.

ஆதனி லோகபாலர்சரா மறுமுகம் வேதநற் கிரியை
வெலாதத்தண்ணுமழ வந்த வியற்கையாற் சத்தி மாயேசர்
தந்திடும் பலவுவ பெறுற தனமையாற் றனிவேற் பெமமான்
கந்தனே யென்ன நினைக்கண்டுக் கவிலை தீர்ந்தேழு.

இந்திரஜித் கதையாகவது.

ஓம் ஞானசத்திதர சூரித்தியே நமஃ

ஆனாலுவது.

* தாரகாந்தக சூரித்தி.

படாத பொருள்களை மிகவும் ஆதலால் அழியாத வீரத்தைப் பெறுதற்கு அருந்தவஞ் செய்மின் என்றான். அவரும் அதனைச் சென்று தவஞ்செய்தார். இவரை யணைந்த தேவர் முனிவர் ருத்திரன், பிரமன், திருமால் முதலிய மேலவர் யாவரும் என்செய்வேம் என்று வியாகுலங் கொண்டு அவனிடம் கலவி செய்யப் போகாது வலுண்டாகி விருந்து யோதெதார்கள்.

என்னே! தாரகன் இவ்வொருவன் பின்பு வெல்லுதல் வேலை கொண்டான். அவனால் யாம்படும் வருத்தங்களோ அளவில. இவ்வேலையினை மைந்தரும் தியாகமும் பெற்று வருவரேல் எல்லாவற்றையும் தன் தீவினை வண்ணம் வென்றி வேற்கை முற்றும் தாரகனையும் அவன்மைந்தன் சூரபதுமனையும் கொல்வதற்கான உபாயங்கள் பலவற்றை யாராய்ந்து அபிசார வேள்வி யொன்றையாற்றுதல் தேர்ந்தனர். தாரகன் இதனையறிந்து தேவர்களுடனிருந்து யாவரோடும் வழிவே னென்று ஒருதேருந் தன்னுடனிருந்து சென்றான். நிருமலை முதலியோர் அறிந்து மகிழ்ந்து தேவர்களே! முனிவர்களே! நும்மேலுள்ள வினைகளெல்லாம் தொலைந்தன வென்று இவர் தங்களுக்கு இடையூறுகளென்ற மிடறை வெருட்டி யருளுவின்மென்று. அதன்பின்னர்க்கிடந்து [illegible] ஏறி முழங்கி, முனைக்கருவத்து [illegible] கூறுகளாக் [illegible] மேருமலையை மேலே தாக்கினான். குடைபோல் சரிந்துச் சுழற்றினான். குதிகொண்டன. பிரசண்ட மாருதம் ஆர்த்து [illegible] பொதி மூடமாக கொம்பர் ஞான ஆதனங்களை பறக்கவே [illegible] முதலியோர் [illegible] தாரகன் அவரோடையும் கண்டு மிகவும் மனம்போகவே [illegible] சென்றான்.

பிரமதேவனுடைய சபையிருக்கின்ற இடத்திற் சென்று தாரகன் என்னை ஆயுளைக்கும் அடிபணிந்து யாவரும் புகழ், பிரமன் விட்ணு முதலிய தேவர்களும் எல்லாக் கணத்தவர்களும் மிக்க மகிழ்ச்சி முற்றாயக் காரணம், உனது தூண்டுபுத்தினால் சிவபிரானுடைய நெருப்பாறி வசித்தார்கள். அவருடைய இந்தச் சூழ்ச்சியை நெடுநேரத்தன் வச்சாயுதத்தை எறிய, அது திருமுப்பொன் மலைத்து கீழ்மிழவே அச்சம் கொள்ளும் வேலையாகிய இந்திராணியும், குமாரனுக் சயந்தனும் உடன்வர இருடி ஸ்வரூபமெடுத்து, ஓவணக்கட் பன்னி சாலையில் இருந்தான். அகஸ்தி மலைத் தொழில் செயதான். வருணாசன புனல் வழங்குனன், வாயுதேவன் அணமனைத் துகள் துடைத்து அலங்கரித்தான். மற்றைய வானவரும் இட்ட குறைவலகளைச் செயதார். சூரியனும் மறைந்து வானிற் சென்றான். பிரமதேவர் தமது மனைவியினை நாயகி தோணிபுரம் என்னும் கோயிற் பதினையடைந்து, வானியுந் தாமுமாக இருடிவேடம் தரித்துப் பூசித்திருந்தார். அதனாலே அப்பதி பிரமபுரம் எனப்பெயர்பெற்றது, வாமதேவர் வாகதேவர் தாகமேறி பொருது தோற்று, வைகுண்டத்திருத்தற்கு வெருவி மீண்டிவ்வுதவுதச் சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்து சஞ்சரித்திருந்தார்.

இதறிந்த தாரகன் வைகுண்டஞ் சென்று ஸ்ரீமந்நாராயணனை வென்று அருகுள்ள அருகுசயனத்தன் அங்கணுள்ளவர்தாரு மின்கண் வீடினுவி னேவலால் அந்திதேவன் குலங்கொண்டுவர அவனைகண்டு வெருட்டி யருந்தி யோடியவண் வாராயினான்.

இங்ஙனம் வருந்தமுற்ற தேவர்கள் யாவருந் திருக்கயிலாய மலையை யடைந்து அரனை யாத்தித்து வணங்கி யெந்தி, அடியிரிட்சித்தருளுமாறே, தாகமுற்ற பகற் துன்பம் அடியோங்களைத் தீண்டாவண்ணம் நீதனே தீர்த்தருளுமாறே வேண்டினர். பெரும் கேவன்றனர்மகேசுவரன் அவர்களை நோக்கி

யுறித்து நடுநிருவுளத்து உள்ளிய மாத்திரையே, ஒளிரூசமும், புண்ணிரு விழிகளும், அபயம், வரம், குலம், சக்கரம், மூசலம், வேல் என்பன வமைத்த வலத திருக்கரம் ஆறும், வாகம், கோடி, கேடகம், அங்குசம், பாசம், குலிசம் என்பன அமைத்த இடத்திருக்கரம் ஆறு முடைய தெரண்டை தோடு குளிர்ப்பிதாகம் போன்ற திருவுரு முடையராய், சுப்பிரமணிய பெருமான் அவர்கள் திருவாய்திறந்து தோன்றி யருளினர். சிவபெருமான் முன் திருமுகம்போக்கி தமாய் தாங்கள் வதைத்தற்குச் சேரும் அவுணர் நீங்கி, இவ்வுலகு உய்ப்பு, நுங்கள் பெருமானர் பணிகளையாமெல் செய்ய * தாங்களும் புண்பதத்தோடு பொருதி சூரபன்மன் வாழ்வு இவ்வேலை தொல்லுலகு முதலிய தேவர்களோ முன்போ விருத்தி குமாரசிகாமணி யெனப் பெயர் பெற்றார்.

சிவாகமம் (பாம இதிகாசம்.)

காரண கலையுரைத்த அத்தியாயம்.

ஏனேக சாருக்கலைஞானவரிப்
தானன்சமாதியெனுந்தகைசால்பிறவிபோல
பிரிவின்றுவளர்ந்நிணைவிருத்தியுமா
இருதாளுறுதிறமுயிரின்நினைவொத்தனனே)

இத்திறத்தமாரர்வாலருமிடத்தரவே.

முத்திறத்தலருமவனவிபுரண்கொளகா

பாரைத்தெருத்தவனலக்கொண்டிண்ணிவனவாய்

பத்திராசனையிருந்தாருசெயத்தனனோ

* இவைகளுக்கு இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் பார்க்க.

கணபதியுடன் கடவுளுத்தரச் சருக்கம்

என்றுகங்கைமகத்தினையரமேவினேமவனிவ்வாறிதயத்துள்ளிச்
சென்றுதாரகனையடர்த்தெதிர்நினைப்பிச்சிரமுந்தொடர்ந்திக்
குன்றனையதிரமுகத்தினடவிக்ரியகன்சரணக்குறித்துபிரற்ற
என்றிவனன்றையிடத்தினடதிரிவனெவ்வகைதொலைத்தாந்தணரே.

குமாரதந்திரம்.

கோசிகாஸ்திரத்திரோத்தாரப்படலம்.

சாரகாரிவ்வாசீ! வாஜஜிங்கூழுஜனவ கடுகவாவவஜ்ரூ
வ்ருஹயவாஸ்ரவஜ்ரவடி மஜிவஸமுஹாகிநமஹி | விஜாவா
ணஹிபுஜியா நரோ ணகொபி ணகிலமஜித்தாருகாரி
தருவவநாஸகாரணஜி |

சாரகாரிவ்வாசீ! வாத மஜருசதிவ் ஜிஜ்ரூ ஜடை ஸ்பிரவி
வாரமப்பயபாரை வஜ்ர கட்ட ழுசல சிதி பாவணமும்
தினிகபாணாப்பிதத்ததவ மருணகோடி சகலபி ஜிருமா
காரகாரி சுதா பதுரக காரணமாஜி

தணிகைப்புராணம்-அகத்திய நாள்பறைபடலம்.

வருகு கொடிகே டகத கோட்டை வளர்த்த வெறுழப்பட சகுலிவே
பரை மலைய வாள்சுலம் பாரி ழுசலம் வேண்முக நாறு
சுழும்பினை வருகுமுகங்கதிர்ப்ப வீரகன் கருணைமுகழுபி ம்மை
சுழலென றருளுக் தாரோருத கன்றி ருருவஞ்சமைப் போக்கினான்

பழந்தக்கயாகப்புராணம்-வசுவந்தச் சருக்கம்.

பாவடி யாரைத தாக துயிருண் பலடைவெனின் பேதனை
நேவாத தேவன் கலதியரு ணண்டன் விசலியரை

மேவின னேர்வரு வானவ ரோன்மிளிர் கெற்பிலிக்
காவி லடைக்கான் றுபதர் சூழவவ ரண்டுறுவான்.

கூர்மபுராணம்-திருநாரதன் முதலாக வந்தியாயம்.

காசிவழி மேலுறுவிலுரைக் கடவுளர் வெருவி யோடு
வெறிமரும் பிரிவின் மீட்டும் வைத்திடும் வீரற்கொடுண்டோட்டு
மாசகன் றனிலை வெற்றி யறமுகன் சாய்த்த பின்னர்ச்
செறுமக வன்றன் மைக்தர் திசைமுகற்பழிச லுற்றார்.

தாகாந்தக முற்றுத்தயேகம்.

நான்காவது,

வாகோன்மத்த பங்க சூர்த்தி.

பிரமதேவரின் புத்திரரான காசிபமுனிவர்க்குப் பதின்மூன்று மனைவியர். அவர் அதிதி, திதி, சனு, அரிட்டை, சுரசை, கடு, சுரபி, வினதை, தாம்பினை, சுரோதவசை, இலை, சதுரு, முனி எனும் இப்பதின்மரில் இருவரைத் தவிர மற்றெல்லாரும் பெண்பாலிடத்திலே இருவர் மக்களைப் பிரசவித்தனர். அவருள் பொன்னிறமுடையோர் இரண்யன் எனவும், பொன்னிறமான கண்டோயுடையவன் இரண்யாக்ஷன் எனவும் பெயர் பெற்றனர். இரண்யம்=பொன், அக்ஷன்=கண்களையுடையவன். இவர்கள் இருவரும் வைகுண்ட துவார பாலரான விசயன், சயன் எனபவரே. இருமுனிவர் சாபத்தால் இவ்வுலகம் பிறந்தனர். இரண்யனுக்குப் பிரகலாதன், சம்ஹிலாதன், சுகிலாதன், ஹிலாதன் எனவரும், அவருட் பிரகலாதற்கு விரோசனனும், அவனுக்குமகாபலியும் புத்திரராகப் பிறந்தனர்.

இரண்யாக்ஷன் பின்னான தலங்களைப்பகுதி, சர்க்கன், சுனி, புத்தசந்திரனை மகாவெலி, ஹரிசந்திர, தரும சர்மன்

என்னும் அரையுத்திரர் வடிவம் பெற்று சூலவுக்கரம் தனது எதிரே நி
ட்ட அரியேற்றிலுள்ள தானே பிரமம் என்றுத் தன்னேயன்றி வேறு
கடவுள் இல்லை யென்றும் அகங்காரம் கொண்டான். இவ்வாறு
மாயாவாதக் கொள்கையை யுடைய இரணியாக்கன் இடம் மு
னிவர் சென்று பூதேவி நாயகனை மாயவனே கடவுள் என்றார்.
அது கேட்ட இரணியாக்கன் முனிவரைச் நோக்கி, அப்படியே தேவி
யைப் பரமாகச் சாடிப் படுகடலிற் கரைத்து விடுகின்றேன் என்
று கன்ன வலியாற் பாயாகச் சுருட்டிக் கடலிற கொண்டு சென்
றான். தேவர்களும் முனிவர் அந்தணர் முதலியோரும் ஓலமிட்
டனர். பூமிதேவியும் நாராயண! மாதவா! என்னைக் காத்தருள்க
என்று அபயமிட்டாள். மாலவர் அவற்றை யுணர்ந்து ஆகாயம்
போன்ற வராகரூப மெடுத்துச் சென்று, ஏழு கடல்களுக்கும் அ
பாரபட்டு, அவ்விண்டி னின்ற பெரும்பூதக்கடலுட் சென்று மூழ்கி,
இரணியாக்கனேயும் போர் செய்து தமது தந்தத்தால் இடித்து அவ
னைக் கொன்று பூமியைத் தன்கொம்பி னுனியில் தாங்கி மேலெழுந்
தார். கொண்டபூமியை முன்போல நிறுத்தினர். அதுகண்ட உயிர்
களும் மேலுலகத்தவரும் துதித்தார்கள். அதனாலே விடுவலை
யடைந்தக்கு அகங்காரம் தோன்றித் தானே முழுமுதற் கடவுளெ
ன்ற பிரமையுற்று, இரணியாக்கனது இரத்தத்தை பானஞ்செய்த
வெறியினாலும் ஒன்றும் தெரியாததாகிப் பூமியைக் குத்திக் கோண்
டிக் கடலிலுக்குள் வீழ்ந்து கலக்கி உயிர்களையு மிலத்துவந்தது
கொண்டு சுழற்றித் திரிந்தது. பிரமன் இந்திரன் தேவ முனிவ
முதலாயினோர் திருக்கயிலாய பதியிடத்திற் சென்று முறையிட்ட
னர். மேற் புராதனத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டவாய், உதிஷ்டித

முகம், பதினைந்து யாதம், அவ்வளவு திருக்கால்கள், பதினைந்து
விழிகள் என்று பிணையுற்ற திருவுருவதனையுடையாய் விளங்கும்
ஆதி சதாசிவப் பெருமான் தமமிடத்தினின்றும் ஆதி திருமுகம்,

பண்ணிருகை, மூப்பாரம் என்னும் மெய்ப்புகளையுடைய தும்பிக்கை யாகிய முகப்பெருமானை அனுப்பியருளினர்.

"ஆத்தியன்னியமுள்ளதி" என்று வேதம் முழங்கி நின்ற முதல்வரான அநுமகப்பெருமான் உயிர்களை வருத்தும் அசுரர்களைப் பன்றியைத் தேடிக் கண்டு, தம் திருவடியால் ஓர் உதை உதைத்தார். பன்றி அண்டகூடம் இடிந்து வீழ்ந்தாற் போல வீழ்ந்தது. வீழ்ந்த மாத்திரமே பெருமானார், அதன் பிற்காலிரண்டினையும் பிடித்துக் காதை வென்று கழற்றினர். பாலகம்பன் தன் ஆயிரம் வாயினுஞ் சங்கை வைத்து முழங்கினன். தேவர் பூமாரி பொழிந்து அபயமிட்டார். பிரமன் வந்து இவ்வளவிற் றேவரீர் உயிர்ப்பிசகை யளித்தருளத் வென்று குறையிரந்தார். பெருமானார் விட்ணு வாகிய வராகநோற்றிருத்தையுங் கேட்டுத் திருவுள மிரங்கி, அதன் தொம்பரை மாத்திரம் பிரமனுக்கென்று ஈவதெருமானது திருமுன்னைத் தருளினார். இறைவனார் தேவர்களை ஏவிக் கோட்படி தந்திருமேனியு மணிந்தருளினர். திருமாலாகிய வராகமூர்த்தி அசுரர்களைத் தொலையப் பொற்று, சிவசண்முக உற்பருடனாகி வேலினாற் தெளிவிக்கும் வராகபுராணத்தைத் தம்மையடுத்த தேவர் முதலியோர்க்குக் கூறி வைகுண்டமடைந்தனர். திருமாலாகிய வராகத்தின் வெற்றித்தணவினாகிய அகங்காரத்தை யடக்கின்மையால் வராகேசன் மத்த பயிழந்த வாய் பெருந்தனர். இவ்வகாரம் பிரதம மகாபிருமிடி யாரம்பத்திலே வந்த வராகாவதாரத்திலே யாகும்.

* கந்த சஷ்டி - உபதேச காண்டம்

ஆனைத்தி ரான்கரம் அத்தியாயம். (கந்த-ஏ) சிலோகங்களான்க

---

* பேரண்டமென்பது இன்றுள்ளதாகச் சொன்ன உலகத்தைக்கொண்டு, மேலும் புனைந்துரை பொருளாகத் தோன்றலாம். வெறுமனே அண்டகூடமென்றால் அண்டத்தைப் பொத்தியுள்ள ஏழையும் சேர்த்தவாறு ஒன்றாகச் சொல்லப்படும். இதனோடு ஒத்த வர்ணனை மற்றெல்லாரிடத்தும் இல்லை.

விடத்தைக் கக்குவது. அது தூய்மையில்லை. நெருப்பாகவினி போல வருதலும் தேவரும் அசுரரும் பயந்து ஓடினர். காரணனை மூர்த்தி கான் காப்பே னென்று எதிர் நின்று ஏன்ன வேண்டிய மாத்திரத்தே பல்லாண்டுமா பிருந்த மேனியெல்லாம் கறுத்து, அஞ்சி யோடிக் கயிலாய பதிக்கு அறிவித்தார். அவர் அதனை சுந்தர மூர்த்தி காயினாரைக் கொண்டு வருவித்து உண்டு நீலகண்டராம் விளங்கி னர்.

தேவர்களும் அசுரர்களும் விட்டுணு பிரமனென்னு மிவருடன் சென்று முறையிட்டனர். மந்தரமலை பாதலத்தில் அமிழ்ந் திருத்தல், திருமால், வாசுகி பூசை செய்யாமையால் அன்று இவ் வல்லல்கள் சம்பவித்தனவென்று கண்டறிந்து பூசை செய்து கடைவித் தார். கடையுங் காலத்தில் மந்தர மலை, மேலும் மேலும் புக்கதும் சாய்ந்து போவதைப் பார்த்து, திருமால் வானவர் துயிக்க விரைவு புடைய கூர்ம வடிவங் கொண்டு, மந்தரமலைமேலே யெழுப்பாதும், மேலே யாழாமலும், பக்கத்திற் சாயாமலும் கைகளால் தாங்கி, தோன்றிய அமிர்தத்தை தேவர்க்குக் கொடுத்தார். அதனால் விட் டுணு தன்னை விட்டு பரம்பரமம் வேறு இன்டையாதென்று அகங்கா ரங் கொண்டு தமிய கைகளால் கடலைக் கலக்கி உலகழிக்கும் பெருந் தீவினத்தை செய்வாராயினர். உயிர்களெல்லாம் இறக்குங் காலம்போட்டது. கட்டத்தில் கூட்டங்களைக் கூடிய சந்திரர்களும் மணிநிற மழைமுகில் வினர் மலைத்து பரம பதியை நோக்க வேல் விட்டதை நன்னாவாதலினால் கடலில் மோதிலாலே பொங் கிய பிரளய வெள்ளம் போல் வழிந்து உலகத்திற் பரந்து உயிர் களெல்லாம் வழிக்கத் தொடங்கிற்று.

தேவர் முனிவர் முதலாயினோர் யாவருஞ் சிவபெருமானை சந்நிதியிற் சென்று சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்தியோ! கீழ்மேலும் போன்ற வெற்றிகூர்மத்தினாலே யாவர்க்கும் துன்பம் அடைந்தே

மென்று புலம்பி மனமயங்கி, பெருமூச்சுடன் இருப்பன் முறையிட்டுக் கொண்டு, அன்பர்களை அருகழைத்து என்ற வாலை கொடுத்து, தம் தோளின் மீதிருந்த சுப்பிரமணியக் கடவுளை திருநோக்கஞ்செய்து, தாளை சந்தித்து நாதன் அக்குறிப்பை யோர்ந்து விரைவில் பாதலம் சென்று ஓர் உபகாரஞ் செய்தால் விடுதலாகிய கோமள வல்லி சாரத்தைக் கேட்டு வலியொடுங்கி விடுகேட்ட சாபம் போல் திடுக்கிட்டு மூர்ச்சையாயிற்று. அதுபோது சுப்பிரமணியப் பெருமானுடன் பின்தொடர்ந்த அதிகாபுத்திரர் தமது தாயான கோமளத்தைப் பற்றிக் காகா வென்று இழுத்து வெளியிற் கொண்டு வந்தார். கந்தவேள் தந்திருவடியானே எறிந்ததும் * கோமள அண்டமுகடு பேரிடிந்து பாறாற் போல மேலே யெழுந்து, கலம்பரக்க திசைகள் பிளவுபடப் பேரொலியுடன் கீழிழுந்து மலிந்தது. முருக வேள் தூரபுலக்கை கொண்டு ஓடியடிக்க வுன்னும் போது, தாமரை மலர்ப் பொகுட்டில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமி தேவி கேடு ஒடிவந்து கண்ணீர் விட்டு வணங்கி,

மருவார் செழுங்கூந்தல் வாணிதன்னுன் பூண்முருப்பத்
தருமுன் மேவிச் சிவாழ்வி மேழுருப்பத்
திருவோ திருமிழப்பா தேவர்கு னாமணியே
மருகோ யுயிரளித்தென் மங்கலநாண் காப்பாயே.
மங்காத காமர்பிடி மான்மருங்கு வைத்தருளு
மெங்கள் பெருமானே யேத்தவார் கண்மணியே
கங்கை குமாரனென் தாலியினை யுய்வித்தி
மங்கலநாண் பிச்சையிழுங்காய் வழங்காயே.
மூவனை வோது முதற்றே வரிலாருவ
ரூவி யழிந்தா லவுணரினை யேசாரே

---

* கச்சதத்தின் தலைவாசலை மெய்த்த ஒலியைப் பிரிவியதும், சோழநாட்டிலே காவிரிநதியின் தென்கரையிலுள்ள திருத்தண்டலை நீணெறி என்பதற்கு அது திருக்கருகர் எனும் தலத்திற்கு வடமேற்கே பதினைந்தாயிர் தூரத்திலுள்ளது.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

பாலுதம் - கூர்மப் படலம்

படுதிசை கதன முதலெனிற் திடவான்
பாருதவுந் தெறிருமா விடத்தைக்
கிடமிண்ட பாத லுலகெலா முவபபச்
சோமன விமகையி னீன்றபச்
சுருபோ லாலக் தீண்டமார் திடதுக்
கடதினிவ் விழுங்கடக் கண்டத
திடையினி லிமர வெழுநஞ்சு கான
கண்டதும் பெயரிலற யாலுன.
ஆதரத திசைபா டகலவு மெரித்தக்
கடாத்திடு மாலகா லதனைக்
கர்தார் தரித்த விறையினைக் கண்டீ—
களிப்புறு மமரோ டவுணர்
தாதுபி முழங்கத் தருமன் பொழிந்தி
தீதிச்சத்தின் முடினர் பாழி.
யெர்தைதீ யெமைக்காத் தருளுயீ சனுர்
யென்றடி யிறைஞ்சியேத் தினாரால்.

கதிமாமர் பொலைவணிப்பெயர் விளுத்தல்.

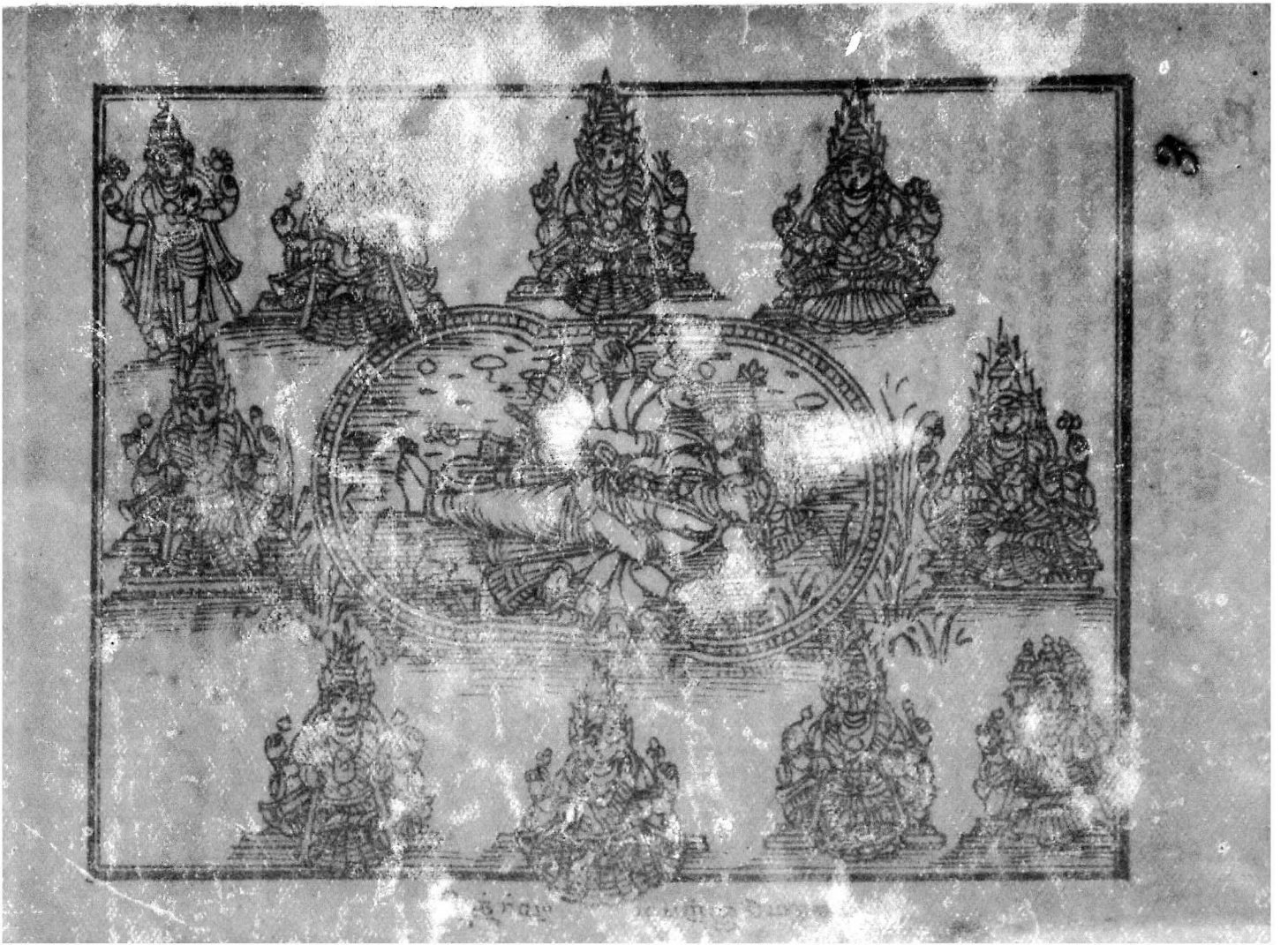
வண்மாலே யுலகுறப் புறந்தவன் வேலை வடித்தெழுப்ப
வுண்மாலே யுலகுறப் போட்டு கொண்டுதந் தைக்குலவித்த
வுண்மாலே யுலகுறப் பேவயிலி கொண்டவன் வாழ்க்திரை
வுண்மாலே யுலகுறப் பாயிடம் போர்தமை வாய்த்துரையே.

கூர்ம பங்க சூர்த்தியே நிம.

28

[illegible]

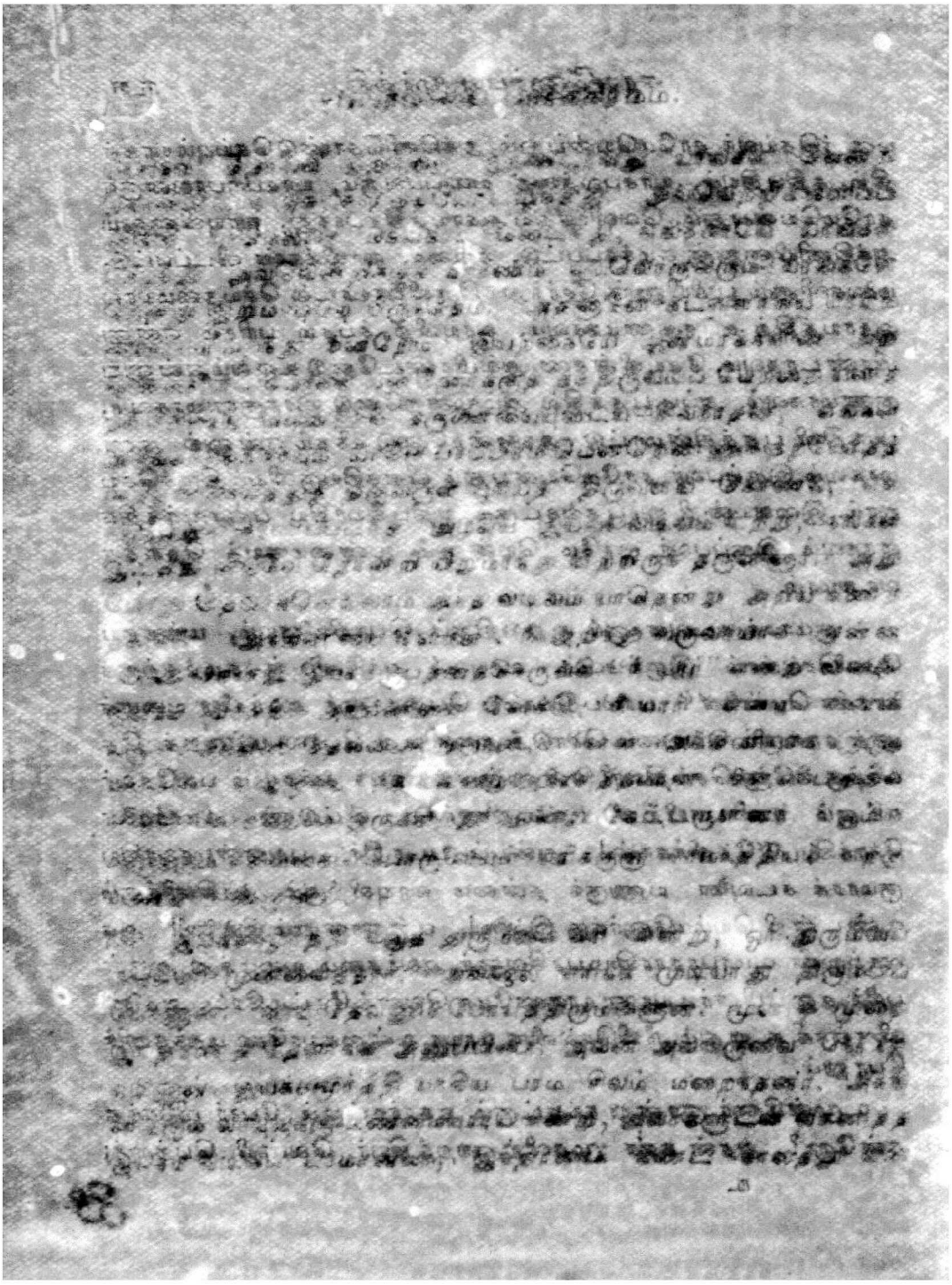
[illegible] செய்து நிரு[illegible]
[illegible] முனிவர், கந்தருவர்,
[illegible] பிரமன், விட்டிணு என்பவரும்
[illegible] வதனை செய்து
[illegible] எம்மைக் காத்
[illegible] பயனில்லை. யாம்
[illegible] இன்னல் வலைக
[illegible] பிரிவுள் என்றனர். அப்
[illegible] பேரருளாலே [illegible] போ
[illegible] வரதேவனை விழுப்பினர் தொழுதும் இவர் பிழ
[illegible] சோமவல்லி வாசனை வளாவி, கங்கை
[illegible] திருவடி [illegible] மேற்பிலைத் திருக்கோ
[illegible] திருவடி [illegible] உய்ப்பினர். இவ
[illegible] நிறைந்தும் வலியின்றி வெருவி
[illegible] திருவடியை வருவித்துக் கொண்டு
[illegible] எம் பெருமானே! யிவ்
[illegible] தேவனை, யிவ்வெருமானைத் தரிசித்துத் தக்கோர்
[illegible] அவர் செய்கையை யறிந்து
[illegible] வணங்கினர். முனிவரர்களெல்லாம் வாழ்த்தினர், தான் மகிழ்வும்
[illegible] பொருமாறு வலித்து அனுப்பினர்.
[illegible] தேவர்க்கு விண்ணப்
[illegible] முற்று அறிவு
[illegible] பொறாமை
[illegible] கிளர்த்திருந்தான். திருமால் தே

மணத்தெய்வக் காமேயென்பதும், அக்கினிகொண்டு செய்யும் யாகத்திற கதிபதியும், யாகபலத்தை யளிப்பவருமு, யாகபரிபாலனருந காமேயென்பதும், வெளியாகிய ஆகாயத்திற்பரந்து, வாயுவினலும அக்கினியினலுஞ சுழக்கப்பட்டு, கங்கை, வாவிக்கண் விடப்பட்டு மேலிளும் பூமியினுந் சேர்ந்து திருவிளையாடல் செயதனையால் ஆகாயத்திற் சப்தகுணமாகவும், வாயுவிற் சுப்தம் பரிசம் எனனு மிரண்டாகவும், தேயுவிற் கண் அவ்விரண்டோடு உருவம் எனனுங குணமாகவும், அப்பு பூதத்தில் அம்மூன்றோடு இரசகுணமாகவும பிருதிவி பூதத்தின்மாட்டி அந்நான்கோடு கந்தம் என்னுங் குணமாகவும் இருப்பவர் காமேயென்பதும் விளக்கியருளிய திருச்செயலாம் இவையன்றி ஐம்பூதங்கட்குமு அதிபதியாகிய பஞ்சமூர்த்திகளாகவும் இருப்பவர காமே யென்னும் உண்மையையுத் தெரிந்தகொளளுமாறும்.

சுமார்சுக் கடவுளாரும் ஆறு திருப் பொறிகளோடும், மலைமகளோடுவல்லாம் இருப்பவரும், வாயுவுக் அக்கினியுஞ் சுழற்குக காரண மென்னும் பரம்பொருளாகிய பெருமானைக் அவர்களோ யுழைத்துத் தாங்களிய் வல்லமை சொடுத் தருளியது போல, மற்றைத் தேவர்க்கு எளிது செய்திலர் என்னுஞ் சங்கையும் தக்கதும் பலர்தங்கட்கும் உண்டாயிற்று. அஃ துணர்ந்த விப்பெரு பூமகளிலை தானுங், 'தேவிகாள்! துன்பப் படாதிர. பரமனன்மாவதற்குமாகக் கடவுளே யணுகுந் தன்மை வாயுவிற்கும் அக்கினிக்கும் உண்டன்றி யெம்மினோர்க்கு இவ்வே வஞ்ஞான்றும் இல்லை! ஆகலாற்றான் உமாபாகராகியபரிவனுடை அவதாரமே யழைத்து அருளாபதிக் கனுப்பினர். யாது காரணமோ வெனக் கேட்டிரேல், அதுவே வினாகக கூறுதும். நீவிரெல்லிரு மாயா வண்ணமாகவே மறைந்திரு மென்.

முன்னோர் ஞான்று நங்கட்கும் அசுரர்கட்கும் பேராலவைத்த தன்னே ஆதன் கண முதலிய மறைத்தியர் வென்றி பெற்று

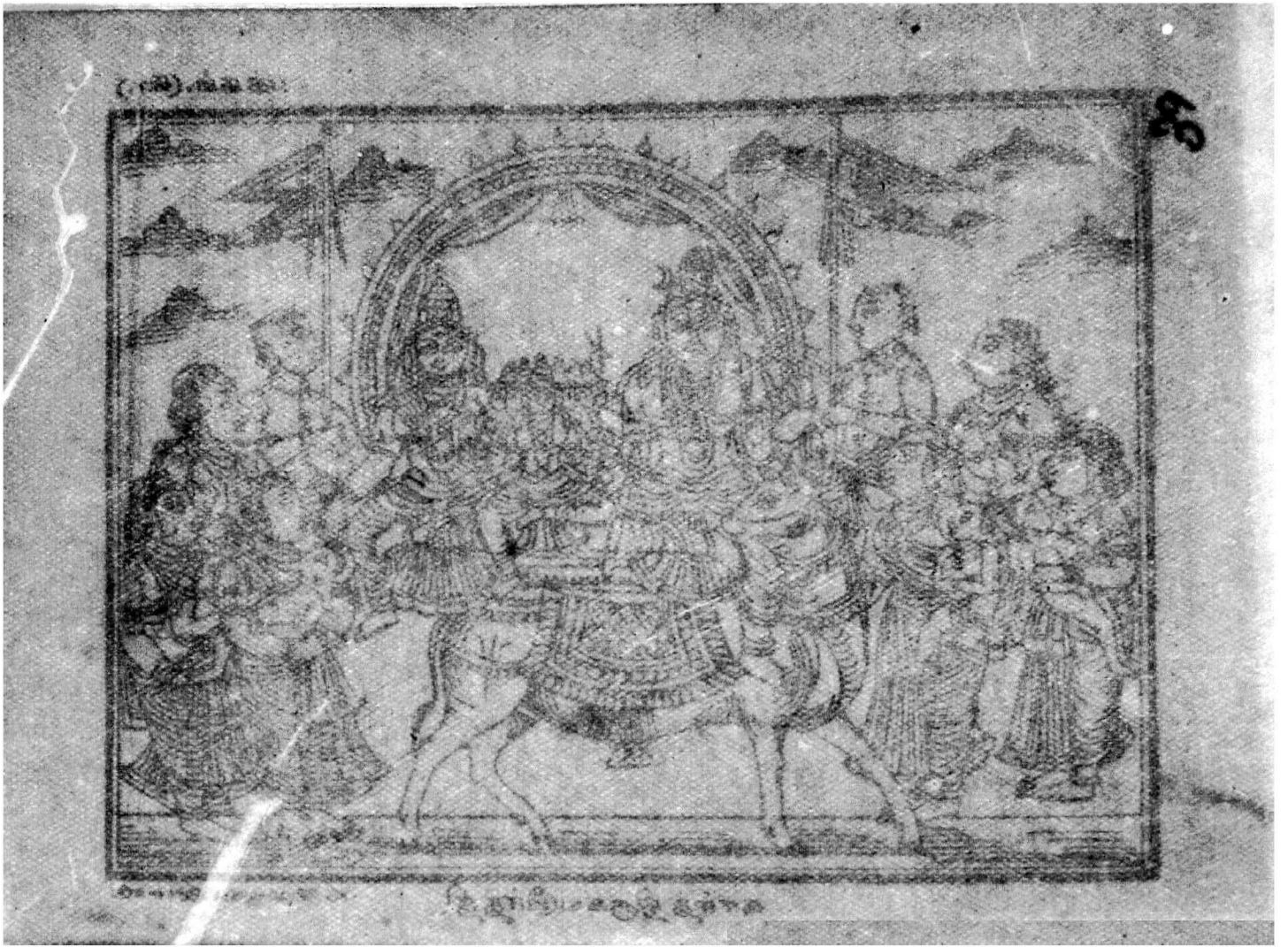
Der Bischoff.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

சார்த்திருகயமூர்த்தி.

K. V. Subramaniam.

சாத்திகேய முர்த்தி

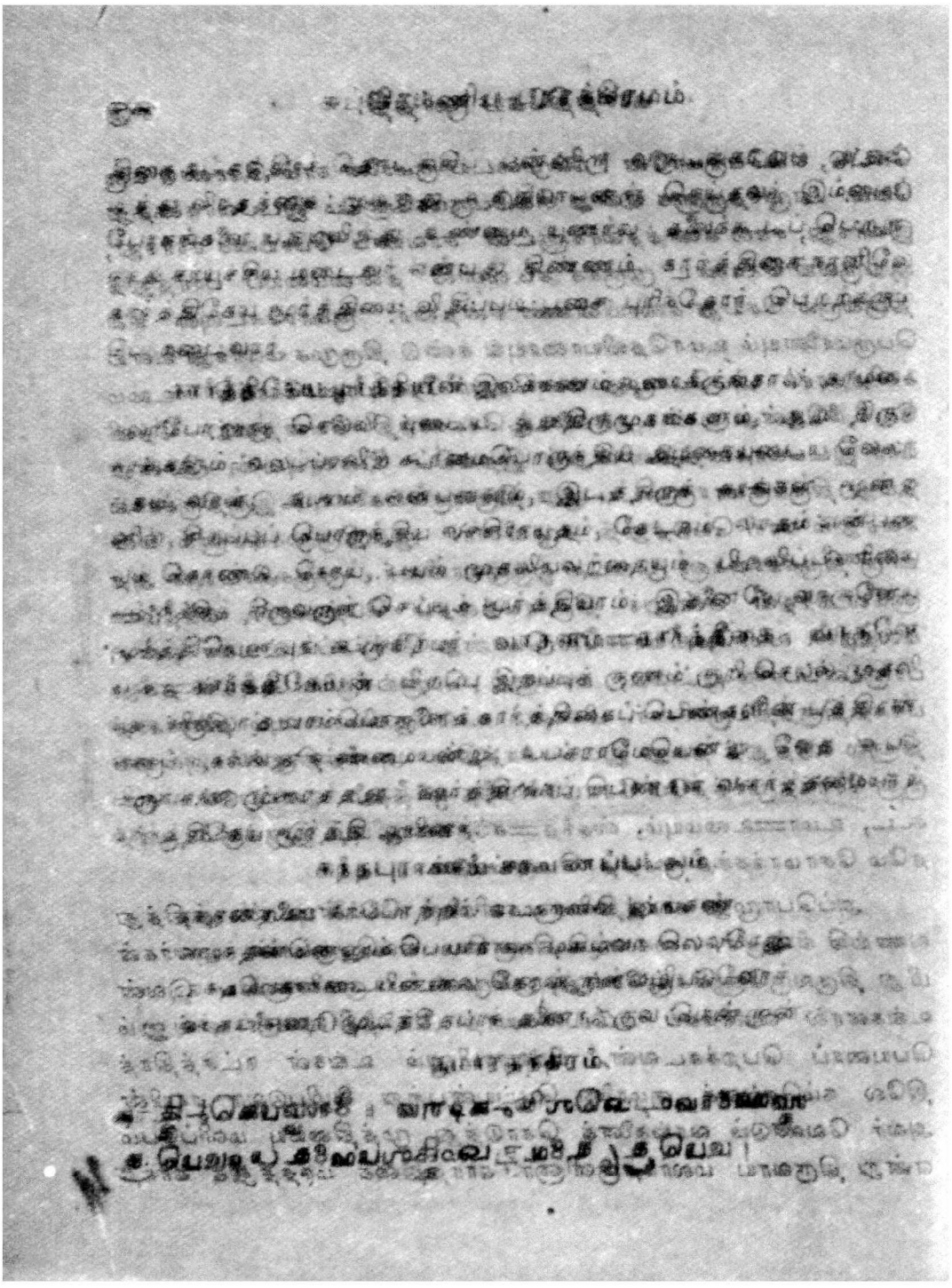
தங்கள் முலைப்பாலை ஊட்டி நலிவுறு முகச் சுவரில் எறிதலுறுவல் பரிந்து, சீக்காத பேருளத்தாலே சிவபுரத்தினர் போல உண்டருளினர். ஆறுதிறவாய் என்ற தன்மூத்த கடவுள் அங்கேளிர்கள் சரவணப் பொய்கையினுள்ளே தாமரை முளரிக்காலையில் சயனத்தின் மீது சேர்த்துத் துயில் செய்வித்தனர். முருகக் கடவுள் திருவருளினாலே துயில் செய்தற்கு நேரருவமும், துயில் செய்தலினால் தெளிவுறுதல் மதலைபோ ஒருருவமுமாய் நச்சின் மூலைப் பாலுடன் சென்றிவ்வினைகளை வைத்த அருளி நருருவமும், கலைத்தூண் கொண்டிருக்கை யுருவமும் சூழ்ந்து விளங்கிய நூல்வாழ்வமும், அறுவகைச் சமயம் போல அழுதற்கு ஒரு திருவுருவமும் கொண்டருளினர்.

தவழ்தற்கு ஒருருவமும், தவழ்ந்து செல்லுதற்கு ஒரு திருவுருவமும், கல்லாது விளர்த்து வழுக்குதலீ ஒருருவமும், இருத்தற்கு ஒரு வடிவமும், பொய்கை யெங்குந்து சென்றழக்க ஒருருவமும், மாதாவிடத்து நிருக்க ஒருருவமும் உடையராயினர். அவையன்றிக் கூத்தாடவும், செந்தை நிரம்பிய வாய்ப்பாடவும், பாத்தறும், நடந்தறும், ஒவ்வோர் இடத்து ஒளித்தறும், எங்கும் தேடவும் ஒவ்வோ ருருவங்களாகப் பற்பல திருவுருவங்களாக் கொண்டருளினர். இவ்வாறே இறைதிருவிளையாடல் மனமொன்றினாலே ஆயிரம் பெதும்வர்ணம் முழுருதற் கடவுளாகிய கந்த குமரி தவமாய் வெண்ணிறத்த திருவிளையாடலே இப்புவனமாயினை ஒத்திலை மகளிர்கள் அறுவரும் அமுதுக்கு முலைபுனைய திருவிளையாடல் முழுதையும் தொகுத்து நோக்கி மிக்க அற்புத மடைத்திருத்தகை யென்றொள்ளுதலை யொழித்து, சிறிதும் பிரியாது அஞ்சிலுடிவிடாவளராவிலை யென்று மெய்யன்புடன் திரித்தாளர்.

திலகொருமுகின் மொழிதவிர்ந்து முருகக் கடவுளின் மெய்வாகிய மெய்ம்மை யெய்தியுணர்ந்து, நமதே நாம், நமதே முயற்சி என்னும் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். பார்வதி தேவியார் பின்

கேட்டு, எம்பெருமானே நீயும்முடைய குமாரனாகிய கந்தனை
வேண்டி எழுந்தருளுக என்று சிவபெருமானையும் இடபவாகனத்தி
லிருந்து, சகல கணத்தவர்களுடன் சிவண போய்க் காரித்து,
ஆறுருவ மொண்ட முருகக் கடவுளின் தண்மையைப் பாராதிருத்
திருவருள் செய்து கரையின்கண் நின்றனர். குமாரக்கடவுள் சிவ
பெருமானையும் உமாதேவியாரையுங் கண்டு திருமுகம்மலர்ந்து இன்
கனிவுதோன்ற அம்பிகையாகிய மாதேவர் தேவியாரை நோக்கி உமை
யே, நீ சென்று உன் புதல்வியைக் கொணர்ந்து தென் தந்தை
யார் இடபாகனத்தினின்றும் இறங்கிச் சோலையுட் புகுந்து
தமது திருக்குமாரனுடைய ஆறு திருமுகங்களையும் இருபதிருக
கரமும் வாரி மெடுத்துத் தழுவினார். ஆறுதிருமுகங்களும் மல
ரிற் திருக்கரங்களு முடைய திருவுருவினர். முருகக்கடவுள் அந்
நாளே தீதன் என்னும் திருநாமத்தைப் பெற்றனர். அந்தம்மை
கலந்தில், உமாதேவியாரிலை யொன்று சொருகப்பட்டமை என்ப
தாருவன்பாலை யுட்படும் பலவரு பெருகருணை வேற்றை தாம்
பகத்திருத்தியருளினர் பின்னர் உமாதேவியாரையும் திருக்கரத்
திருல் வருடித்தமது இடப்பக்கத்தில் தமர்த்திருமுழுமுக
ருள சோத்தருள்த்தோ சொய்ஸ்கந்தர்த்தும் தானப்புமை
கூட, உமா=உமையும், ஸ்கந்த=கந்தக்கடவுளும் இருவரும் சூழ்ந்த
தமே சோமாக்கந்தமூர்த்தி மெனப்படுவர்.

அபொழுது வானுலகத்தினின்றும் மேன்மலர் மழை பொழிந்த
வண்ண நின்றன. சிவபெருமானும் உமாதேவியாரும் கந்தக்கட
மீது திருவருள் செலுத்தியதற்கு மகிழ்ச்சியடைந்து தமர்களையும் பிற
உகளால் விரும்பி மகிழ்ந்து வாழ்த்தி நேயர்கள் எல்லாம்
பெயரைப் பெறக்கடவன், எல்லாரிடமும் உகள கட்சத்திரத
திலே கந்தவேள் தமரான பெயரனுபற்று இயற்றவும்
அவர் வேண்டும் வரங்களைக் கொடுத்து முத்தியை மனிப்பேம
என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். சாத்திரத்தை மாத்திரம் கூ

42

[illegible]

[illegible]

43

கண மீவர், தம் பொழுது போக்கிற்காகவும், விருப்பத்தை முடித் தற்காகவும் இக்கொடுந் தொழில் செய்கின்றனரே. ஆகலான் அவ் வரைத்தாய கொடுவேல்வி முதலியவற்றைக் கனவினும் இனிமே னினைக்கா தும், கமாங்களே யறத்தண்ணதும், அவரொலாக் குழுமி யிருக்கு மில்விடத்திற் முனே லேரோ டழித்துப் பழிக்குப் பழி வாங்குவே னென்று புறப்பட்டது போல் இருந்தது.

ஆடுக் கடாவானது அண்ட கோளகையும் வெடித்து நண் கொருமாறு ஆர்த்துக் கொண்டும், தலையைச் சாய்த்துக் கொம்பர் கீளை மிலத்திற் குத்திக் குளி கிளப்பியும், ஊழிக் காலத்தே பிர சண்ட மாருதமும், வடவை யென்னுந் தீயினையுந் தண்ணியதாக் மூழித்தியும், எழுவகை மேகத்திடியும், எழ்கடலும் ஒன்று கூடி முழங்கி வருதல் போலச் சீறிக் கிளம்பியும் வருதல் கண்ட நாரத முதலினோ அவ் யாகத்தை முடிக்காது தம் முயிர் பிழைத்தாற் போது மென்னுஞ் சிந்தையராய் நடுங்கி யோடுவாராயினர். அப் கனம் வெரீஇ யோடுகின்றவர்களை யெல்லாம் ஆட்டுக் கடாபார்த்து, அவர்களைப் பின் றொடர்ந்து கொம்பர்களாற் முக்கியபோது, சிலர் கலெல்டிக்கார். சிலர் கரம் அற்றார். சிலர் குடர் நிழியப் பெற்றுச் சிலா மாண்டார். இவ்வண்ம உலக மெலாந் திரிந்து உயிர்கள் பல வற்றையுங் கொன்றும், அசுர முறுத்தியுந் திரியா நிற்புழி, நாரதர் முதலிய முனிவர்கள் ஓட்டமா யோடிச் சென்று, வளியினு மதி யாத திருக்காளிலை மலையை யடைந்தனர். அங்கே முன்னைப் பழம் பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருளாகிய உபய சதிர்காம வாசன் எழுந்தருளி யிருக்கக் கண்டனர். சந்திரனைக் கண்ட சமுத்திரம் போல வுவகை பொங்க சொல்வார். முனிவர்கள் சண்டே தகம் பெருமானை தம்தருக் தலைவர்களும், இலக்கம் வீரர்களுஞ் சேர்ந்து நிறைத திருவினையாடல் செய்தருளுகின்றார். யாங்கள் ஈசபெருமான் திருமுன்னர்ச் சேறல் வேண்டா. அன்னவரே

[illegible]

[illegible]

[illegible]

வருளைச் சிரமேற் கொண்டு, குதேசப் பெருகானுடைய திருவடித் தாமரைகளில் வீழ்ந்து வணங்கித் துதித்து விடை பெற்றுக் கடவுளைத் தேடிச் செல்வாராயினர்.

அதன்பின், ஆட்டுச் சுடர் வானது; தேவர், முனிவர் முதலாயுள்ளோர் அஞ்சி போய்ஞ்மையாற் பூமியில் வள்ளலைச் சிதைத்து, கீழ் மூழ்கிற்று என்று, ஆங்குள்ளாரையும் வதைத்து, மேலுலகஞ் சென்று, நிலவிய வோக மனைப்பொருட்டு சுவர்க்க வுலகைத் தன் கொடியாற் நகாத்துக் குலத்தகர்சம் பண்ணி, பிரமலோகினை சத்திய வுலகத்தை வண்டது, இருமாந்து மூவாயிரத்து வின்மு மீவாரு தேவர் பூமி யெள்ளலுற் தேடிக் கீழுலகினும் போந்தாய்ந்து தேடிக் காணப் பெறாதாகி சுவர்க்க வுலகமுஞ் சென்று தேடியும், கடாக் காணாதாயிற்று. அதற்கு மேலுள்ள பதவிகளுக்கப் பாற் பிரம பதம் அடைந்தார். அங்ஙனந் தேடிப் போயிடத்து, வெ வா முகாகினி அசோகினிம் போசனை யார்ந்துபரத்து வளர்க்கார் போன்ற உலகும், அதன் கொழுகுது கீணையாகி வேன்று நாக்கையும், சுவாலசலமாகிய மேரு மலையுந் தன்னாடு கிலிப்பத்தன் கணு னொன்றினை பெயத பருக்கைக் கற்கள் பலகற்று வீளாந்து போல்வு தெனுபத்தினைத் தோற்றுக்கையு முடைய ஆட்டுக் கடா வைக் கண்டார். கடா வுலகைக் கண்டதன் றுறுகி மெய்யுற்று, வீரார்கு தேவர், அவ்வாட்டுக் கடா வருகும் வண்ணம் உபாயி, விரைந்து போய் அதன் கொம்பிரண்டையும் பற்றி, காகவென்று வெ வியுண்டாக் இழுத்துச் செல்வாராயினர்.

பிருகு கயிலாய மலையை யடைந்து முருகக் கடவுளு முன்ன ரே அவ்விடத்தை விரைந்து அணைந்து நின்றார். இவருருவ மெய்தை யுறுமாறும், விடையோன், பிரமன் முதலிய தேவர்களோடும், கார்தி முன்னிலை நின்ற இருடியர் குழாங்களையு நோக்கித் திருவாய் மலர்ந் தருளும். "நம் மாட்டுச் சான்ற அன்புடையீர்! ஆட்டுக் கடா நம

பிரபஞ்சவிளக்கம்.

பெற்ற முருகக்கடவுளார், அதற்கிணையவும், அவ்வுண்மையை யெம் போலிய ருணர்த்துய்யவும், அக்கினி தேவனைப் போலத் தாமும் ஆட்டுக் கடாவாகன முடையராயினர். அதனாலே வேதங்களெல் லாம் அவரை அஜன் எனக் கூப்பிடுகின்றன. அருணமாகிய (அஜமா கிய) கடாவினேறிச் செலுத்துங் காரணத்தாற் றந்தக் கடவுள் அரு ணகிரி மூர்த்தி யெனப் பெயர் பெற்றார்.

யகர்வேதம்.

ஹஜாகேகாம்ஹொஹிதஸுக்லகிருஷ்ணம்
ஹவீம்ஷி ஜாம ஜநயம்தீம்ஸரூபாவஹ்வீ:।
ஹஜோஹ்யேகோஜுஷமாணோநுஶேதே
ஜஹாத்யேநாம்ஹுக்தபோகாமஜோந்யஹ்॥

அஜாமேகாம் லோஹிதசுக்ல கிருஷ்ணாம்
பஹ்வீம்ப்ரஜாம்ஜநயந்தீம் சரூபாம்। அஜோஹ்யேகோ
ஜுஷமாணோநுசேதே ஜஹாத்யேநாம் புக்தபோகா
மஜோந்யஹ்।

காமிகாகமம் - அர்ச்சன விதிப்படலம்.

ஓம் நமோஸ்வஹ்ருத்புண்டரீகநிவாஸாயஸுரூபாய
மஹதேயுக்தஸித்தாந்தவாதிஹ்ருதயாம்புஜே।
நம இத்யேதத் வாமபாத தலாக்ரகே।

கந்தபுராணம் - தாரகாசுரபடலம் முழுதும்,

இதுவிடயமாக வள்ளல வாகலால் அங்கும் பார்க்கத் தாண்க.

மோசாத்த சூரித்தி

பிரமசாத்தமூர்த்தி.

கஞ்சொன்றுகக்காணப்படும். இவ்வண்டவேதவக்டோற்றம் அன்
பெருமை மிகச்சுருக்கக் கூறப்பட்டுள்ளது. ப்ரகருட மென்னுந் த்
தூல ஞானத்தை புணர்க்கலாற் ப்ரணவ மெனப் பெயர் பெற்
றது. அது வியட்டிப் ப்ரணவம், சமட்டிப் ப்ரணவ மென் றிரு
வகைப்படும். வியட்டிப் ப்ரணவமாவது அகார, உகார மகாரங்
களாம். சமட்டிப் ப்ரணவம் மூவகை அவை மூன்றெழுத்தும் சேர்ந்
தும் என்று தெளிப்பதாகும். வியட்டிப் ப்ரணவம் அபரப் ப்ரணவம்
எனவும், சமட்டிப் ப்ரணவம் பரப் ப்ரணவமெனவும் சொல்லப்
படும். இப்ரணவம் வந்த வரலாறு கூறுவன்றேன்:—

பகவன் முன்னர் ஞான்று பன்னெடுவழுழ்தி, அதன் பய
னேனும் பூமி அகாசம் சுவர்க்கம் எனு மூன்றினையுஞ் சகலப்ர மாதி
களையே படைத்தான். அவையிற்றைப் பின்னர்த் தவாக்கினி
யாற் கொளுத்தினான். அவற்றினின்றும் முறையே அக்னி,
காற்று, ரவியென்னும் மூவைதோன்றின. அவற்றையுந் தின
தேன். அவற்றினின்று முறையே இருக்கு, யசுர்சாமம் என்னும்
வேதங்கடோன்றின, அனைவுமென்ன லெரிக்கப்பட்டன. அவ
றினின்றும் பூர், புவ: சுவ: என்னும் வியாகருதிகள் மூன்றுதோன
றின. அவற்றையுந் தின்றேன். அங்ஙனருத் முறையே அகாரம்,
உகாரம், மகாரம் என்பன தோன்றின. அவை மூன்றினையுஞ் சேர்த்
தும் என வைத்தேன். அகார உகார மகாரங்களின் வியற்கையை யொரு
சிறிது உரைக்கின்றேன.

ஓங்கெ ருகாரஞ்ஸ்ரூ வெ ருயங்ஙகை-ள8-ரு-ஙகஃ।
வ்ருயிவ ருஸ்ரூவெஸ்ரூவிதாஹ-ஸ்ரிதெ ருவயிதாகஃ।
அகாரொக-யேம்ஸ்ரூவெஸ்ரூயதேவ ணவாஹெ।
ஆநிஷ்டயஜ ஸ்வ-ர்யே-ள-ர்வொவிஷ-ஜ-ர்மாத-ர்நஃ।
உகாரொக-யேம்ஸ்ரூவெஸ்ரிகீவெஸ்ரூணவாஹெக।

ஏளவுஇயல்வாகிவெடிவஸ்ரிதெ வுவ்கெஹஸ்ரஃ!
உகாரெதியமவ்ராதைதூகீயெவ்ணைவாஃஸகெ!
ஈகாரஃவீதிவண்ஸ்வ்ரஃடூஜோஹ்ணைஉதீரிதம்!
உகாரஸ்வாகிஸ்ரஃசெஃஉகாரஃகூவ்ஷ்காசிஸ்வஃ!
ஊஷ்டாமனைஷதிவ்ஷ்டிஃதிஸ்ரூஹிஃவஷ்ணுவெதெஷ்கதிஃ!

என்று சாமவேதங் கூறியாங்கு, இப்பிரணவம் முத்திகாமிகளாலே தியானிக்கப் படுமொன்று. எட்டு அங்கங்களையும், நான்கு பாதங்களையும், மூன்று தானங்களையும், ஐந்து தேவதைகளையு முடையது. பிரணவத்தின் மூன்றெழுத்திற்கு முரிய வியல்பு வாக்கு மனங்கட் கெட்டாது. ஆயினுஞ் சொல்கின்றேன்.

அ-திறத்தல், படைத்தல், பிருதிவி, உதாத்தம், இறந்த காலம், சுத்தாசுத்த தத்துவம், சகலநிலை, பொன்னிறம், இராசத குணம், சொப்பனாவத்தை, இருக்குவேதம், கார்கபத்தியம், காலைப்போது, பிரமநாடி, அக்கினி மண்டலம் என்னு மிவையுன்கண் உணரற் பாலன.

உ-காத்தல், காத்தல், அந்தரம், அநாதாத்தம், நிகழ்காலம், சுத்ததத்துவம், சுத்தநிலை, வெண்மை நிறம், சாத்விககுணம், சாக்கிராவத்தை, யசுர்வேதம், ஆகவனீயம், உச்சிப் போது, பிங்கலைநாடி, சூரிய மண்டலம் என்னு மிவை யதன்கண் உணரற் பாலன.

ம-மூடுதல், அழித்தல், சுவர்க்கம், சுவாதிட்டானம், எதிர்காலம், அசுத்த தத்துவம், கேவலநிலை, கருமைநிறம், தாமதகுணம், சுழுத்தி யவத்தை, சாமவேதம், தக்ஷிணாக்கினியம், மாலைக் காலம், இடைநாடி, சந்திரமண்டலம் என்னு மிவை யதன் கண் அறியற் பாலனவாம்.

49

இவற்றிற்கு முறையே ஏறும், திருமாலும், உருத்திரனுமே அதிதேவதை யாவேம். இவ்வாறு தோன்று முறை, தொழில், இடம், திதி, பூதம், காலம், தத்துவம், லீலை, நிறம், குணம், அவத்தை, வேதம், அக்கினி, பொழுது (சந்தி), காடி, மண்டலம் முதலியவற்றை யோகிகள் அறிவார்கள். இதனை அக்கர பரப்பிரமம் என்று வேதங் கூறுகின்றது. ஞானத்தை நிலைபெறுத்தும் பொருளிதுவாகும். அதனாற்றான் ஓலம்பனம் என்னும் பெயரை யிதற்கு வரித்தார் பெரியோர். இப்பிரணவ வுண்மை யுணர்ந்தார் எமது சத்தியவுலகிற் பூசிக்கப்படுகின்றனர். இங்ஙனம்,

வனகிடாஜவை நஹொ ஷூகிசிதாஷவைசிகவாழி।
வாதஜாஜவை நஜாகூரவை வஹினொகெதவிபவை॥

ஏததா லம்பனம் சிரேஷ்ட மேததாலம் பரம்பரம்
ஏததாலம் பரம் ஞாத்வா ப்ரஹ்மலோகே மஹீயதே॥

என்று யசுர் வேதங் கூறுகின்றது. இப்பிரணவம் மூன்று மாத்திரைகளை யுடையது. இத்தப் பிரணவ உபாசனத்தைப் பிரதி கோபாசனம் என்றல் பொருந்தாது. பிரம உபாசன மாகவே எண்ணுதல் வேண்டும். அதனால் அகர மென்னு முதல் மாத்திரையை யெவர் உபாசித்திருக்கிறாரோ அவர் அப்பெருமையால் விவேகஞானம் பெற்று மேலாய அரிய மானுடப் பிறவியை யெடுத்து, அதன்கட் சிவஞான மடைந்து, முத்தியை யடைதற்கண்ணம். எங்ஙனெனில் அகரம் இருக்குவேத வடிவாயிருத்தலால் என்க. யசுர் வேதம் மத்திர வடிவமாக வினங்கும். உகர மகாகூரத்தை நியானிக்கின்றவர் சந்திர லோகத்தை அடைவர். எவரொருவர் மூன்று மாத்திரைகளை யுடைய பிரணவத்தை யுபாசித்திருக்கிறாரோ, அவர் சூரியன தொளி மண்டலத்தை யடைந்து பரம்பு பழைய தோலினின்றும் விடுபட்டோர் போலப் பாவத்தினின்றும் விடுபட்டுப் பிரம லோகத்தை யடைவார்.

50

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

இங்ஙனங் கூறுகின்றது, என்றிவ்வாறு பிரம ஹைதத்தப் போதலும், சுப்பிரமண்யக் கடவுளார், "இலைசாமோ வப்பிரணவத்தின் பொருளாவன?" என்று நகைத்து உண்மைப் பொருளை யுரைத்து, என்றார். கமலாசனன் திகைத்து ஒன்றுந் தெரியாதுமயங்கி நிற்ப, இங்ஙன முள்ள நீயோ படைக்குந் தொழில் செய்வாய்; இவ்வாறே சிருட்டியும் புரிகின்றாய்? நீயோ அகரப் பொருளாயிருப்பவன்? நன்று நன்று என வுரைத்து, அப் பிரமனது நான்கு முடிகளுங் குலுங்கும்பழி* குட்டி யருளினர். இத்தகைய

* வீரவாகு தேவரே சுப்பிரமண்யக் கடவுளின் திருவுளக் குறிப்பை யுணர்த்தி, பிரமன் முடியிற் குட்டிச் சிறையில் வைத்தனரென்று வடமொழிச் சங்கர சங்கிரகத்திலும், தணிகைப்புராணம் முருகக்கடவுள் ஒருமை கொண்டு எனக்கு ஞானஞ் செய்த வைக் கழறிற்று.

விருண்ட வுள்ளத்தோடு நெறியிலே யென்று நுழைந்தார். வீர வாகுதேவரும், ஆக்கு வினை வீரர்களுமாகப் பற்றிச் சென்று கந்த மலைக்கு நுழைவு குகை யொன்றனில் அடைத்தனர். பிரமன் மிக வும் வருத்தம் உற்று ஆகுச் சிறையிருந்தான். சுப்பிர மணியப் பெருமான் பிரமனைத் தண்டித்துச் சிறைவத்தமை கேட்டுக் கூட வந்த வீரர்களெல்லாம் விதிர் விதிர்ப்புற்று வணங்கிச் சென்றார்.

பிரமசாத்த மூர்த்தியின் இலக்கணம் கூறுமிடத்து ஒரு திரு முகமும், நான்கு திருக் காங்களும், வரதம், கமண்டலம் என்னும் இரண்டும் இடத திருக்காக்களிற் பொருந்தவும், அபயம், அக்கவடம் எனபன வலத திருக்காக்களிற் பொருந்தவும், தாமரைமலரை யொத்த பிகாசமு முடையவராய் விளங்குவார் என்க.

யசுர் வேதம் - அந்தியாச்சிரம சாகை.

கணோணீயா நஹமெ ரிஷீணாம்
சூர்மோ மாயாம்திவி தாவாபிருத்வீம்।
கிரு கம்வஸ்ருகிவி தமொகோ
யாதம் வ ஹாதா நஹ்ரமீஸ்ரு।

அணோ ரணீயாக் மகதோ மஹியாக்
ஆத்மா குஹாயாம் நிஹிதோஸ்ய ஜந்தோ।
தமக் ரதும் பச்யதி வீதசோகோ
தாதும் ப்ரசாதாக் மஹிமாந மீசம்॥

தமார தந்திரம் - மந்திரோத்தாரப் படலம்.

வெ ஹாராஹாவாசீ : காதி கரோமயாமஹ்ஹவா
கானீகெ வாவ்வு ஷ்வாதி ருவயாடி ம் வீரா

வழி வழீ ர்ய தா வஜஜொவமகேகிகெ

சிவஹ நஜஹ ஹவஸ்ரஹிகாடி !

ப்ரஹ்ம சாஸ்தஸ்வாமீ ! வாமேகரேச யுகளே
வர குண்டிகேச சவ்யேதர ஹஸ்தே மபயந்ததம
விசாகம் வல்லீ யாயுதம் வஜ்ர லோஜ்ர மேக வக்
திரம் வந்தாமகே வஜ்ர சம்பவ சாஸ்திதாரம்.

தணிகைப் புராணம் - அகத்தியப் படலம்.

வாத மணிக்குண் டிகையிரண்டும் வாமத் திருக்கைத் தலமாக்கிப்
பூவு புரியு மபயமொடு புரைதீ ரக்க வடம்வலப்பா
லாவை யிரிக்கும் வலத்த மைத்திட் டெல்லாவுலகு மினிதளித்துப்
பிரம சாத்த னெனப்பொலிந்த பெருமா னூருவம் பிறக்குரும்.

பிரம சாத்த மூர்த்தியோகம்.

பன்னிரண்டாவது.

சிருட்டி கர்த்தத்துவ மூர்த்தி.

பிரம தேவன், சப்பிரமணியக் கடவுளைஞ்ஞையானே ஸ்ருஷ்டி செய்யப்படும்போது, வலிய கரணங்களெல்லாம் அவனைத் துன்பப் படுத்தத் தொடங்கின. மூடிகளினின்றும் பல ரத்தினக் கூட்டங்கள் சிந்தவும், இரத்தங் கொப்பளித்து அருவிபோற் பொற் றிரண்ட தோளினின்று குதிப்பவும், அழகும் அவனது காந்தியும் பலபடத்தர மொழிந்து, சிந்தவும் மூடிகடோறுங் குட்டி, வலிய கரத்தைப் பிறைபோற் பிடித்துப் பிட்சிற் பிடித்துத் தள்ளி, அக்கவட்டுச்

விருண்ட வுன்தனைச் சென்றடி யிடை சென்று தூள்ளாபித்தார். வீர வாகுதேவரும், சூரனை மூன்று வீசர்களுமாகப் பற்றிச் சென்று கந்த மலைத்த னுனை குகை யொன்றினில் அடைத்தனர். பிரமன் மிக வும் வருத்தம் உற்று அகலச் சென்றிருந்தான். சுப்பிர மணியப் பெருமான் பிரமனைத் தண்டித்துச் சிறைவைத்தமை கேட்டுக் கூட வந்த வனைவரெல்லாம் விதிர் விதிர்ப்புற்று வணங்கிச் சென்றார்.

பிரமசாத்த மூர்த்தியின் இலக்கணம் கூறுமிடத்து ஒரு திரு மூகமும், நான்கு திருக் காங்களும், வரதம், சமண்டலம் என்னும் இரண்டும் இடத் திருக்காங்களிற் பொருந்தவும், அபயம், அக்கமடம் எனபன வலத் திருக்காங்களிற் பொருந்தவும், தாமரைமலரை யொத்த பிகாசமு முடையவராய் விளங்குவார் என்க.

யசுர் வேதம் - அத்தியாச்சிராம சாகை.

கணோராணீயா நஹமெ ரூக்ஷீவாரு
ரூக்ரூ ஹாயாம்திஹிதொவா ஜ்ஞோ:।
கதிக்ரு கம்வஸ்ரூகிவி தமொகோ
யாதம் ப்ரஸாதாந மஹிமாநமீசம்॥

அணோரணீயாக் மகதோ மஹியாந்
ஆத்மா குஹாயாம் நிஹிதோஸ்ய ஜந்தோ:।
தமக்ரதும் பச்யதி வீதசோகோ
தாதும் ப்ரசாதாந மஹிமாந மீசம்॥

சுமா தந்திரம் - மந்திரோத்தாரப் படலம்.

வெ ஹாரா ஹவ்வாசீ । வாதே கரிஷயாமஜ்ஹவா
கரவ்சிகை வஸ்வ ரூஷ்வாதி ரூஷயாடிகீம் வீரா

வழி வணீ ராபூ தா வஜஜொவமமேகேஹிவை
ஸிஹவ நஜஹாவஹவஸாவஹிதாரடி !

ப்ரவ்ம சாஸ்தஸ்வாமீ ! வாமேகரேச யுகளே
வர குண்டிகேச சவ்யேகூ சூத்ரே மபயந்ததம்
விசாகம் வல்லீ யாயுதம் வநஜ லோஜந மேக வக்
திரம் வந்தாமகே வநஜ சம்பவ சாஸ்திதாரம்.

தணிகைப் புராணம் - அகத்தியப் படலம்.

வாத மணிக்குண் டிகையிரண்டும் வாமத் திருக்கைத் தலமாக்கிப்
பூவு புரியு மபயமொடு புரைதீர்க்க வடம்வலப்பா
விரவை யிரிக்கும் வலத்த மைத்திட் டெல்லாவுலகு மினிதளித்துப
பிரம சாத்த னெனப்பொலிந்த பெருமா னுருவம் பிறக்குரும்.

பிரம சாத்த மூர்த்தியேநமஃ

பன்னிரண்டாவது.

சிருட்டி கர்த்தத்துவ மூர்த்தி.

பிரம தேவன், சுப்பிரமணியக் கடவுளிருஷ்ளையாலே இவை செய்யப்படும்போது, வலிய கணங்க ளெல்லாம் அவனைத் தனைப் படுத்தத் தொடங்கின. மூடிகளி னின்றும் பல ரத்தினக் கூட்டங் கள் சிந்தவும், இரத்தங் கொப்பளித்து அருவிநீர் போற் றிரண்டு தோளினின்று குதிப்பவும், அழகும் அவனது காந்தியும் படைத்தற் றொழிலுஞ் சிந்தவும் மூடிகடோறுங் குட்டி, வலிய கரத்தைப் பிறைபோற் பிடித்துப் பிடரிற் பிடித்துத் தள்ளி, அக்கவடமும்

தாமரைமலர்மேலும் அலைகடலுறைதற்கு சிதறக் கொடு
சென்று, ஓர் குகைக்கட் சிறையிட்டனன். ஆங்கே கான்முகன் தந்
தை தாயாலே தண்டிக்கப்பட்டு மீளுங் குழவிகள் போல், வரு
வதை யறியாதாய், வெளிறு தினையு, மின்றி மாணாலத் துயிர்
களேபோல மாழ்கினனரன். பாம்புகளின் வாய்ப்பட்டுப் பலகான்
வருந்துஞ் சூரிய சந்திரர் போலவும், தண்பக்க மிறைத்த கரு
பையிற் பிலிர்ணடு கிடக்குஞ் குழந்தை மானவும், விடியாத இரு
ளின் வயப்பட்டு வருந்தலே கவனவும், பிரமன் தனது நிலை, வன்
மை, பெருமை, திறமை முதலிய யாவும் குறையப் பெற்றுத் தெம்பி
லிருந்தான்.

இதை யடைந்த பின்பு சரஸ்வதி, தன் துயரைத் துடைவதற்கு
விக்நேசுர சுப்பிரமணிய கடவுளாலே தண்டிக்கப்பட்டுச் சிறைப்படுவதை
முன்னரே யறிந்தாள் போலும். என்னெனில், தவறுகளினின்
றும் நீங்கவருமே அதுதானே நடுவிருத்தற்கு ஓர் இடம் வேண்டு
மேன்று பட்டம் கொத்துக்கள் விளங்காகின்ற தருக்களோயும்,
வெண்டாமரைப் பூக்களோயும், இசைகளோயும் தான் வாழுமிடமாக்
கிக் கொண்டனள். கல்லுணர்ச்சி யிருக்கின் நாகமு மொருவனுக்
குச் சுவர்க்கத்தைப் போல இன்பத்தைக் கொடுக்கும். அஃதின்
றேரி சுவர்க்கமும் நரகத்தைப் போலத் துன்பத்தையே கொடுக்
கும். அற்கனம் கல்லுணர் வின்மையா னன்றே, உலகத் துள்ள
வுயிர்கள் யாவுந்திரும் பொன்னுத்தினை விரும்புகிற கபிலாயத்தி
னேர்போற்காரான் கதமலை முகையும் பிரமனுக் களவிலாத் துயரத்
தைக் கொடுத்தது. தேவர்கள் இனபத்தையும், நாகர் துன்பத்தை
யும், மானுடர் இரண்டினையும். அதுபவிப்பார்க ளென்று புலவர்
புகலுவர்நூல். அவையெல்லாம் பிரமன் தன்னையடைந்து வருந்துவதனை
யறிவதே ஏதுவனம் புகலார் புகலார்.

இப்பால் உலக மெங்கணும் நிறைந்தவரும், அன்பர்தக் குற்றங் களெல்லாந் தவிர்த்துத் தன்திருவருட் செல்வத்தை வழங்குவோரும்;

மவதாவெவ ஸாவிடிஹீ

மாஂவாவெளாயவெகவ்ஹீ;

வஸீஷஷ ஃஸ ஷுவொகஷ ஷு

ஷாவரஷ ஷுவாஷ ஷுஷ

(இப்பது தவாரம் உள்ள வோர் பூரத்திற் றேகியாகி அம்மன் வெளிப்பட் டேகின்றனன். இவன் தாவா சகுணப் பொருளின வடிவாய எல்லாப் பிரபஞ்சத்திற்கும் வயொம்.)

என்றும் வேத வசனத்தைப் பிரமனுக்கும் இலக்கிய மாகிய வரும், காலகாலரும், உலகத்தை யறிந்தவரும், தம்மையே காணு மாசப் பெற்றவரும், எல்லா வித்தைகளாலும் அறிவிக்கப்பட்டவரும், சுரேசரும், பிதானரும், மோக்கத்திற்கும், திதிகரும் பந்தத்திற் கும் எவ்வானவரு மாகிய சுப்பிரமணியக் கடவுள், பிரம தேவன் நிறமிட்டுப் புகலையால் அவன செயும் படைப்புத் தொழிலத் தானே செய்தருளத் திருவுளங் கொண்டு, சிறப்பினமிக்க திருவேங்கட மலையை யடைந்தருளினர்.

மேலாய தகுதி கொண்ட வரைபோல், தெற்கமிழ்க்கு வாழ்வினை பண்டை யோரால் புகலப்பட்டதாய், அதிதியஞ்ஞர்க்குச் செந்தமிழைச் செவியறிவுறுத்திய தலமாய் விளங்கின்ற திருவேங்கடமலையை யடைந்த பெருமானர், ஒவ் வொரு சாலத்தையும் பல வகையுங்காற்றியிந்த கேத்திரத்திலேயே சங்கரிக்கின்றனர். மீண்டும் லலிதாகலேப் பயிற்றுத தாமொருவரே வென்மறவுரைத்து வாரிதியருஞ் செயலவர் என்பதை யுலகுக் தேறி யுய்யுமாறு பெரு

இய கருணையுடன், அம்மலைச்ச ரோருத்தம தாலயக் கண்டு கோயில் புனைவித்து, நடுவணிடப்பட்டு விளக்குத் தவிசின் மத்தியில், கீண் டசடாமுடியும், வாத அபயக்களும், கமண்டலம் அக்கவட மென்ப வும் நாற் நிருக்கரங்களி னிடத்து மலைய, முனிவர், தேவர்கள், இந்திரன், விட்டுணு, சனத்தவர்கள், ஈவீர்கள், இலக்கம் வீரர் சுன்றன்று யிவர் சம்மைச் சுற்ற தகிக்க வீற்றிருந்து சிருட டித் தொழில் செய்யத் தொடங்கி யருளினர்.

தாஞ் செய்தருளுகின்ற படைப்பத் தொழிற் கேற்பத் துழாய மாலை தரித்தோன் காக்க மாட்டானென்று அவன் செயுங் காத்தற் றொழிலையும், தக்கை செல்வம் மைத்தாக்கு உரியதாகலான் அவர் செய்யும் அழித்தற் றொழிலையும் அதனோடு செய்தருளினர். ஆக வே மூத்தொழிலுக் காமே செய்தருளி மூத்தொழிற்கும் மும்மூர்த திகட்குக் காண மென்பதைத் தெற் றென விளக்கினர். இந்திர தும் அதனல் அரசில்லை யாயிற்று. தேவ வருடங்கள் பலசுழிந்தன. வீருப்பு வெறுப்பென்பன தனக்கொன்று மின்றி, தம் பணி புரியும் அடியார்கட் குரிய விருப்பு வெறுப்புக்களே நீக்கி யருள்புரியும் பரா பூரணர்த்தியாகிய செல்வேட் கடவுள், படைத்தவப் படைப்பிற் றோன்றிய ஆன்மாக்கள் பெற்ற பேற்றை யிற்ற தென்று தன்னரிய அறிவுடையார் தாமும் கூற வல்லரேயோ? யாவரும் புண்ணிய வடிவாகவே விளங்கினர். தீவினை யென்பது எவ்வுயிர்களேயும் விட்டு நீங்கற்று. சொத பிரபஞ்சம் பொருட் பிரபஞ்ச மென்னு மிரு வகைப் பிரபஞ்சக்களை யெல்லாம், தாம் நிமித்த காரணராகின்று, மூத்த காரண மாகிய மாமாயையி லிருத்தும் துணைக் காரண மாகிய சத்தினையைக் கொண்டு படைத்தார்; அளித்தார்; துடைத்தார்; இத னுள்ளே மும் மூர்த்திகட்கும் முதல்வர் அவரே யென்பதாகும், இருத் திய சுத்தசிவர் அவரே யென்பதாகும் பெறப்பட்டன. மலமோதலும் வேருவண்மை யுள்ள சாத்தற்கு மூன்றலகப் பாரஞ் சுமத்த லோர்

விளையாட்டாயினமை நிவண, வேங்கடாசல பதியாகிய கம்பிர மணியக் கடவுட் கும் இத்தோர் திருவிளையாட்டாயிற்று.

"தர்தீதும் பலைத்துங் கர்த்தம் விளையாடி"

ஐயாரியர்கொண் டருளும் விளையாட்டி னுய்வார்ச் சுரய்யும் வகையெல்லா முய்ந்தொழிந்தேன் எனத் திருவாசகத் திருவருட்பாவிற் கூறியதாக மிவ்வண்மையைத் தெளிக்கு மென்க. சாவ கர்த்தத்துவ பதியாகிய ஞான சத்திதரப் பெருமான, திருட்டித்தன முதலியன வெல்லாம், குயவன் முதலி னோ செய்யுங் காணவினை போலாது, "இஃதிவ்வா றுதி; இஃதிவ் வாறுகாமே யொழிக" என்று எண்ணுத லாலிய சங்கற்ப மாத்திரை யே யென்க. இக்கருத்து அமையவே,

"நோக்காது நோக்கி நொடித்தன்றே காலத்திற்
றுக்காதி நின்றளத்திற் கண்டிறைவன்"

எனச் சிவஞான போதமுந் தெளித்தருளிற்று. பன்னிரு திரு முறைத் திருவருட் பாக்களு மிங்ஙனே கூறுமென்க. இதனாலே பிரமவிட்டுணு உருத்திரர் என்னு மிவர்க்குத் தொழிற் சுதந்தர மில்லை யென்பதாயும், அங்ஙனே முத்தி பெற்ற ஆன்மாக்க ளினை வனே மான வகைதொழிலுஞ் செய்யுமென்று மெசமவாதி, உருவ சமவாதி, நித்தாந்தத் தெரியாதாதி, அதற்கு முரணாகின் முனம்மதிமுதலு மம்மத மென்னு மவினைமத வாதியென்னு மிவர் சமதவாயிறுக்க மெல்லாம் பொய்யேயா மென்பதாயும், விருஞான நீக்கமற்ற வுலகி லெருள்களேரே டெர்ப்பச் சிற்குவன் கையிற் றுணைதுச்செய்

* பன்னிரு திருமுறைத் திருவருட்பாக்களென்பன:—தேவாரங்கள், திருவாசகம், திருக்கோவையார், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருமந்திரம், பதினோராந் திருமுறையிலுள்ளவைகள். இவற்றிலடங்காத வேறு சில திருப்பாடல்களுக்கு பரப்பா மதிப்பு என்னும் தலைப்புக் கண்டுகொள்க.

சரித்தும், அவனை வணங்க பொருளென்றிரு மறிவு சலியாமை பொருட்டு சிவோறும் சிவபூசையிற் செய்க கன்மஞ் சோ டொப்ப "சிவோத்தமர்" என்று மந்திர மோதி ஞான்மாலையுஞ் சிவனுடைமையாகப் பூசோமே தானஞ் செய்தளித் தடிமையாகப் பாவிக்கும் ஞான்மாக்கட் கெருவொன்று மைந்தொழிற், முத்தொழி லன்றி யொரு தொழிரு னுஞ் செய்தற் காற்றலில்லை யென்பதூஉம், சுத்தப் பெருமானர் விளக்கி யருளின ரென்க. இங்ஙனம் பிரம னோச சிறையிலிட்டுத் திருவேங்கடக்கண் முத்தொழிலையுங்கடத் தவரும், முக்கியமாகப் பிரமன் இடம் கிழத்திய தொழிலை ணின் அதிடானை மின்றித் தாமே கடத்தலாறை நீருட்டுத் தந்திவ முந்தியாயினர்.

நாராயண யசுர்வேதம்.

ஷடாரம்லிபஜாரீ கூடதொவ ரகாதி
லஷ்மிகாமஸ புயஷடெதாவடிகீ
ஷஷ்டி நாயிஸ் ஜடெவிஷ்ஷதிக
ஷஷ்டிம்ஷாடெ புதாயயாஷாம்தீர் ஷோம்

---

* திருவேங்கடமென்பதை இலாகத்தில்விடுவித்த நான்கை வைணவ வெளிப்பாடுகளை சேஷபாஷாரம், கருடாசலமும், விஷ்ணுசலமும், சிவகோசல மென்றும் இந்த நான்கு தீர்த்தங்களும், ஆதி மீனாதி யுத்தங்களும், வேங்கடப்பிரான் வைணவ முக்கும், பிரதான ஆதிரம் வைத்திருந்தனும், வராஹ வடிவத்தில்நீ அர்ச்சாவதார மூலம் இருந்ததும், விட்ணு சாஸ்திரத்தில் கூர்ம புராணமும், கந்தபுராணம், உபதேச காண்டம், தணிகைபுராணம், சுவேதவராஹ கல்பமும், நிருசிம்மம், பிரமாண்டபுராணம், சுதர்சனம், வேங்கடாசலமாஹாத்மியம், கோதண்டராமாயணம் முதலிய நான்கில் சொல்லப்பட்டிருப்பதை இவ்வோனைகளையும் பலவற்றில், திருவேங்கடநாதர் சுப்பிரமணிய தத்வேசர் தெரிவித்துள்ளார். விஷ்ணு தலமென்பது பிரசித்தமாம்.

ஷ. வேதம் - மந்திர சாகை.

வாகிகேகம் ஜாலம் வேஹ-பாவிக-வ-ர்ரு
வவுவிநதெ லாஹாஹிதுவதெஷ்
மகியவரவுவ-வேகயஹவெயகீ
வவே-ர்யிவகிஷ்ஷ் கரு-ஹிகிவாகா ॥

(ஒவ்வொரு காலத்தையும் பலவகையாய்த் திரித்து இந்த மூலக்கண்ணே இக்கடவுள் அழிக்கின்றனன். மீட்டும் அதே கந்த காக்கினைத் திருடித்து இவனே மகான்மாவாய்ச் சர்வ நிபத்தியும் செய்கின்றனன்)

இருக்கு வேதம்

கூமாதுகிஷ்ஷ்கயிவ புஷிவெ
விஷ்ணவ புஷ்புவஷ்டாரஷிகோஷ்டிவ்
விஷ்மெவ்ருகவ்வாணிவெவஷ்டிகாரம்
ஜாகுரவெவ்ஷ்டுவ்ருவிதிவாவ்புவாவெஷ்ஷ் ॥

சுத்புராணம் - அயனேச மொறபுரி படலத்துக் காண்க

தணிகைப் புராணம்-வீராட்டகாசப் படலம்

கண்டவர் பிறவி மாய்க்குங் கண்ணுடல் மக்கமாலை
கொண்டிரு காதுச் சார்வோர் கொடுமெய மொதுக்கல்லை
வொண்டொடியக் கமலச் செங்கைக் கோரிரண் டமைத்தவ்வாற்ற
வின்டவர் கடப்பன் தாரான் வீற்றிரு நருநூனிற்

சிருஷ்டி வித்தத்தை குறித்தது முற்

பிரமகாராத்திருக விடைமோசனமூர்த்தி.

இவனம் வேங்கட மலைக்கட் டிருக் கோயில் கொண்டு எழுந் தருளி, நெடிய முடிபே பெருமான் பகைத்தன் முதலிய தொழில் களே நடாத்துவா ராயினர். இந்த கோபன் மகனை விட்டுணு இதனை யறிந்து வருத்தங் கொண்டு பாவரும் வருக வென்று தம் மனத்தி னினைத்தனர். இந்திரன், தேவர்கள், முனிவர்கள் முத லியவரவரும் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களுடன் திருமால் கயிலை சென்று, நிருமலியற்க ணுள்ள திருக்கி தேவரின் பாதங்களை வணங்கி, அவர் விடைகொண்டுக் சென்று, உமையம்மையாரோடு மெழுந்தருளி யிருக்கின்ற ஆயிரகாமத் தண்ணலாஞ் சிவபெருமா னுடைய திருவடிகளை வணங்கித் துதித்து, விரித்த கைகளைக் குவித்து அஞ்சலித்து நின்றனர். தும்பமானது தம்மனத்தை யுலைக்குமாறு நின்ற தேவர் முதலியோரை, தேன் நுளிக்கின்ற கொன்றை மாலையில் வளர்த்த வழகனார் திருநோக்கஞ் செய்து, சீவர் வந்த காரணத்தைச் சொல்லுவீராக வென்றருளினர். அவர்கள், பெருமானே! தேவீர் திருவுள்ளமெயிற் சொல்லுதற்கும் பெரி தும் அஞ்சுகின்றேம் யாமென்றார். கருணையங் கடலாள் அவர்ப் பார்த்து, அமரீர்! எம்மை யுனாதிதற்கு நிமிதம் அஞ்சன்மின்; சொல்லுக வென்றருளினர். விட்டுணு முதலாயினோர் விளம்புவர்.

யந்நகலா நந்நகலெ தெலாகாகி நொந்நகலம் !
கெவ்வகலு வுலகெவிலி நுகலெழிலு வாலகெ !
லிங்கனன்மதேவே காகுர் மிஞ்மதம்
தேவப்பிரமத்வமினி திதிகேதம் பதிதமுபாலதே ॥

ஆன்மாக்கள் சிதனை மனதிலுல்லிச்சரிக்கவிருப்பமோ ?, எதனால் மனமுடிவுகின்ற தென்று சிவஞானிகள் உரைகின்றனரோ, எப்

நிரம காரணக் கிருக விநோதனரூர்த்தி.

பொருள் நின் சமீபத்தில் வன்னிமரத்தடியில் மறைவாயிருப்பதை என்று அறிந்து, இதுவான்பாலைப் பிரமன் என்று அறியுக.

என்று சொல்லுவதற்கு இசைந்த பிரமனை வெட்டிய பழி! நீங்க வேண்டி விண்ணை யிடிப்பன் வந்தைத் தேடியருளுதி. தூயோனே இவ் வெய்ய சாபத்தை நீக்குதற்கு யாதாகாண்டு நினைக்கு மென்றதற்கு மெய்ந்நூல் தெரிந்தருளுவான். சிருஷ்டிதாரம் பூரித்தும் விளங்குஞ் சுடர்ப்பிழம்பாய், எண்ணிலா இமையோர் வேண்டத் தண்மேனி தரிசனம் விளையும் விமலன், அறிவானமை வெண்ணூல் மிருடண்ணியாதி முனிவர்கள் செம்மை நெறி நிற்கவும் திருச்சங்கு தரணிப் புத்திரனைக் காண்பானன். அதனைக் கருதக் கடவுள் தரிசனம் பெறுவதற்கு ஆண்டுச் சென்றடைந்து, நியமம் பிழையாது வருடங் கண்டு வரும் வீரத்தலைவனாகிய வீரபாகு வண்ணல் அவ்வேளையிற் சித்தசேனரும் சென்று சுடரடிகளைத் திருமுன் விடுத்தார். வேதமுதல்வராய அவர், பிரமனைப் பிரணவப் பொருள் விரும்பித் தலையின் மொத்தி, அவனை சிறையிலிருத்தித் திருவேங்கட மலைக்கானகம் சென்று தொழுவதற்காகவே புரிந்தருளுகின்றார். அத்தொழிலோடு வாழ்கை நெறியிலு மவரே புரிகின்றார். இதற்காணமாகவே சேவார்த்தி வில்லிய சந்தானத்தைப் புகலிடமாகினைத்து வந்தேம் என்றார். பூவராய மெய்ப்பொருளான். பொலிவுபெற்றி மேதினியுடைய மைந்தனாகத் திரு நோக்கஞ் செய்து, நின் செல்வக் குமரனுக்கு விரைவினிலித்தேர் என்று முன்னர் நவின்றதுதித்த சிதவர்களுக்குத் திருவாயமிர்தருளுவார்.

செம்மைய ரானதத்தித் திருவருட் கொண்டு செல்ல
வெம்மின்மே றல்லல் யாரு மலமின்மே முல்லை தண்டு
எம்மை விடாவினுண்பா லன்புசெய் தவர் பிழைத்தேகர்
கம்மத்தி தொண்டு செய்தோர் கலைபடப் பிழைத்தோரிலர்.

பிழைகள் எல்லாவற்றினும் மேலான பிழையைச் செய்த பிழை மனுக்கு, கல்குரணியற்றிய தண்டனை தகுதியை யுடையதேயாகும். அவனைச் சிறையினின்றும் விடுவித்த லெவ்வாறு? குழுவி வந்து இவன் சேர்ந்த கீவிகெல்லாம் யோசித்துச் சொன்மின் என்ன, கொன்றை மாலைக் குழலனர் முன் அவரெல்லாம் ஒருங்கு மனத்தாராய்ச் சொல்வார். மாம் பொருளே! மூன்னர் நூன்று தலை யெய்து மிருவி னைப்பட்ட பெரும்பிழையைத் தேவரீரே பொறுத்து, ஒரு செயலு மற்றக் கிடக்கும் அக்கேவல அவத்தை யிலே தருமை வைத்து ஆண்டருளினிர். அங்ஙனம் திருவருள் பூரி ஆகவே இப் பிரமனு மொன்றனிற் முட்கொன்னா தருள் பூரி தல் அரிது போலும் என்றார். அதற்கு இறைவன் நிருவாய்மலர் ரும் ஞானசத்தி தானை அவனும் யாமும் வேறல்லேம். நாமே தானே. நம்மனோரும். அல்லரோ,

"ஏகம்ஸத் விப்ரா பஹுதா வதந்தி"

என்ற மகா வேதத்திலே வித்தியாச் சிரம காலை பாலது கூறினாரது, அறிமட்டோர்.

"யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வ வித்தாஸ்ய மஹிமாபகோ ஜ்ஞாலோகே"

என்ற அதர்வண வேதங் கூறுகின்றது. ஆகலால் ஏன் வேறு ருமண வேறு எனப் பிரித்தோர் இரௌரவம் மகாரௌரவ முத லிய நரகங்களினின்று மேறமாட்டார். ஒருகால் ஏழை சேல் மலப்புழுவாகவும், மலத்தின்னும் பன்றி யாகவும், புலையராகவும், பிறந்து பிறந் தழல்வர்; இது உண்மை! உண்மை!! முக்கா லும் உண்மை!!! அவர் பலர் கடலினின்றும் கரையேறுதலில்லை. குரவரிடம் அன்பு செய்தவரே உய்ந்தார். அவனடிக் கன்பு செய் யாத எண்ணிலர்ப்பிறப்பாயினும் அவர் பிழைபடாவரோ. ஆக லாற் பிரமன் செய்த மேலான அதிபாதகம். அபிபாதகத்தையும்

கருமான் காருணியத்தினாற் பிழைப்பதற் கன்றே குட்டிச் சிவ
பிடிவித்தான். தன்னை வணங்கில் என்னுஞ் சினத்தானன்று.
பிரணவத்தின் பொருள் யாமும் அவனுமே யன்றி வேறொருவ
ராகார். பிரணவத்திற்கு அகரம், உகரம், மகரம், விந்து, நாதம்,
சந்தி, சாந்தம் என்னும் ஏழுகுப் புள்ளன. அவற்றுட் சந்தி
எனது வேலாயுதமாகவும், மற்றைய ஆறும் ஆறு முகங்களாகவும்
அவற் குண்மையாளும் அது மன்கு விளக்கும்.

வேதங்களில் அங்காங்கே
வாதாபிவாம ஓங்காரணை யதிகாரெங்கித்தெ
படிவம்பு வெண்வெவீரியுதித்த!
வாதாபிரோய ஓங்காரம்! வடபணிவாயம் வணவம்
பிவாவ வரிகார உ ஸாஸாஸ் ஸஹஸாருவெ
ஸ்ரீ ஸ்ரீவிதா! எனவும்
ஸ்ரீ ஸ்ரீவிவ்ரா காரஸ்ரீவ் ஸ்ரீதாரா
வே வாரபிதிவ் ஸ்ரீவெனா பிவதிவ் ஸ்ரீவிவரபி
ஸ்ரீ ஸ்ரீவிவாம் எனவும்

எம்மைக் கூறியதன்றி, எங்குமானேயம் யாக காலத்தே "கூப்
பிரமண்யோம் கூப்ரமண்யோம்! கூப்பிரமண்யோம்" எனு
மூன்று முறைகூவி யழைப்பா ரந்தணர். இங்ஙன மிருப்பவு நிவரை
யறியாது தானே அகம் பொருள் என்ற பிரமனை விலக்குவது
கூடாதன்றே.

காஞ்சிப் புராணம்.

திக்கிலைக்கும் பூதங்க ளெவற்றினுக்கும் பிரமனுக்குமீசனென்ற
சத்த ஆதற்பரப்பிரமஞ் சதாசிவனே யென்பதனுசாற்று ஞல்லான்

மூச்சினல்லது வேள்வியிற் சுப்பிரமணிய னேமெனவு முக்காற் கூறு
மிக்கருத்தை யறியுமெ னெல்வாறு விதுவிப் நிம்பு மின்றே

னன்று பெருமானுர் அருளியதைக்கேட்டு விட்டுஞ் சுவேதகே
துவுப்பார், மூவா முதலே! தேவ சிகாமே! முன்னர் ஞான
னவன் இயற்றிய எத்தனையோ பிழைகளைப் பொறுத்தருளினை.
அதனை முன்ன தேவரீர் இந்தப் பிழையைத் தான் பொறுக்கல்
அரிதோ? வேத முதலே! பூரண! புராதனப் பொருளே! குமர
ப்பெருமா னிடஞ் செல்லவே மாதவ! யாங்க ளெல்லா மிறைத
ஆதி லிலாதநின் னேவலியாசாதிகளை யறிதோம். எண்ணும் வரு
தற்கு மிகவும் அஞ்சியே யிக்காரி தாத்திருந்தோம். கடனே
வட் போதாகிற்கும் மாக்கலப் பாயமா மேலிருந்த காசம், அரு
கின்றேரி நின்ற சற்பாக்கரு மோடி மோடிப் போல்து கரையுங்
கருவிடமுண்டவெம்கானாது, முன்றவியுகம்பரையே யிடுமி
காடி வருதல் போல, அடியேங்களும் யாதுசுச் செல்வேம்? யாதைத
தினைக் கொள்வேம்? தேவரீரையன்றி வேறு தஞ்ச மென்னே?
என்று மறையுதேவர் முதலினரோடுஞ் சோந்து தாழ்ந்து தாழ்ந்து
இருகரமுந் தாழ்ந்தவரை வறியாக்கவிடாத பரிவினுர் கருணை
கூர்ந்து, அஞ்சற்க வென்று அபயங் கொடுத்து நந்தி தேவனை
யழைத்துத் திருவாய் மலர்ந்து அருளுவார்.

நந்தியே! பொன் மணி கொழித்துப் பாயும் பொழி லூடுத்த
வேங்கடப் பொருப்பை யடைந்து, கடப்பந் தாரா னடிமலர் வீழ்ந்து
கைகுவித்திருந்த சிதென கூறி, "பிரமன் சிறையை விடும் வரத்தைத்
தக்கையரா அவண் திருமான முதலானோர்க்குக் கொடுத்தார். அவ
வரம் இவண் கொடுத்த வழியே யாரும்" என்று அவன் சிறையை
நீக்கி வருதி" என்றருளினர். திருநந்தி தேவர் வேங்கட மலையை
யடைந்து சிவபெருமான் அருளியவாறு வணக்கமுதலாய புரிந்து
'பிரமன் சிறையை விடுக வரத்தை' என்று கூறிய மாத்திரையே

சர்வகர்த்தத்துவ மூர்த்தி வெகுண்டு "நீ இவ்வண்ணம் பேயேல் என் னையுஞ் சிறையிடுவிப்பாம்" என்று கூறியருள, சுக்கிதேவர் கேட்டு மிகப்பயந்து வேறொன்று முபாயமாய் ஓடிச் சென்று பாசி வனார்க்கு அங்கு நிகழ்ந்தவற்றை யுரைத்தார். பெருமானர் புன்முறுவ லுற்றுக் கணங்கள் பாவருஞ் சூழ்ந்து போற்றத் திருப்பாற்கடலைத் தருளித் திருவேங்கடஞ் சென்று புதல்வனைத் தழுவிப் பிரம சிறையிலுமாறு கூறியருளினர். பிரணவப் பொருள் தோயாத படைப்புத் தொழிலை யெங்ஙனம் புரிவான். தவறு விடலில்லாத தென் பாலுறை வெங்கள்வர் போல. மைந்த நின் செய்கை யென்னே? பிரமன் சிறை விடுதலும் உலகங்களும் மறுகின றனவெனக் குமரக் கடவுள் மலரவன் சிறையை விடுவித்தனர். பாலனுரைகேள்வியிற் பொருமியிற் சேர்ந்தார். குமரப் பெருமானர் தம்மிடவணங்கிய பிரமனுக்கு மறை யென்றிவற்றின் பலுவினர் அதன்பின் கயிலை மலையருள் கருதிக்கே தகுமிடத்தே சென்று வீற்றிருக்கார். பிரமனோ காராக்கிருகம் என்றுரு சிலரைக் கண்டு னின்றுரு வெயிர்ம்ம வேண்டி விருத்தமையற்பியற்றாயிரு நூறு விமோசன மூர்த்தி யாயினர்.

கந்தபுராணம் - அயனைச் சிறை நீக்கிய படலம்.

கன்சிறை யென்ன மேனி காவலர் குருவே நல்கத்
தன்சிறை நினைந்து தாமஞ் சண்முகக் கடவு ளேக்க
முன்சிறை யொன்றிற் செவ்வேழ் முனைத்தி தயங்கு வைதத
வன்சிறை நீக்கி மும்மூன் வல்லைகந் திடுதி யென்றான்.

என்றலுஞ் சாதரத்துட் டெவர்க்க ளேகி யங்க
ணென்றொரு பூழதன் னு னொடுங்கின னுலறும் வேதா
வன்றனை விடுத்தல் செய்து மற்றவன் றனைவிளின்ற வேடுகி
குன்றுதொ றாடல் செய்யுங் குமரவேண் முன்ன ருய்த்தார்.

பரசிவ குரு மூர்த்தி.

கந்தாசலத் திருக் கோயிலை நோக்கி முருகக் கடவுள், தந்தை யாகிய சிவபெருமானைத் தரிசிக்கச் சென்றார். தந்தையாராம் பச்சி "குமரா! இவ்வளவு வருத்தமுற்று எனது எதிர்த்து உச்சி மோந்து, முதுகு தடவி "நின் பெருமையை யுலகமெல்லாம் தெளியும் வண்ணம் உரை வழங்கி அதனை விளக்குவாயாக" என்று, கருணைப் சடையிற் கரத்தை செலுத்தருளி வாழ்த்தி, திருப்புன் முறுவல் முகத்தினராய், வரைபக வெறிந்த வள்ளலாகிய கோலியுமைபா ராயினார்.

செல்வக் குமரர் "பேரறிவாளர் முதல், பெருங் கிழவரை ஈறாகவும், கல்லினும் மாடெனும் பிழைபடோன்ற மியற்கை அறிவிற் குறைந்த எறிவோர் அறிந்தும், அறியாமையாலும் பெரும் பிழைகளைச் செய்வர். அவ்வகை நிகழ்ச்சி ஏனைமைக்கண் உரித்தெனினும் அதுபற்றிக் கோபித்து வைதல் கொன்றோர், தாமே பிரமனும், அறிவின்மையாலே கன்னைக் கண்டு வணக்கம் புரியாது விரைவி னம்பால் வந்தான், பின்னர் அவனை விளித்து, அவன் மூகனனுஞ் செவிகளினும் வாயினுங் கண்களினும் இரத்தல் சொரியுமாறு குட்டி, கண்களால் அடிப்பித்துப் பல நாளாகச் சிறையி லிடுவித்தது, எல்லார் தொழிலையும் நீயே யியற்றினை. எல்லார்க்குஞ் செயலும் வணக்கமும் நினக்கே யென்றுந் தகையது என்ற எம்பிரானுந் தக்கிருவுள்ளத் தோர்மனதனவத்து அருளலும், குமரக்கடவுள் புன் முறுவல்கொண்டு உரைத்தருளும், எங்கையே பிரணவத்தின் வெய்யபொருளறியாப் பிரமன் எவ்வுலகங்களுஞ் சிருட்டிப்பான், அவனை மதியாதுவவனுக்குச் சிருட்டித் தொழிலை யெவ்வாறு கொடுக்கலாம்? என்றார். அதுகாலச் சிவபெருமான்,

59

மைத்தனே! நீ அதன் பொருளைத் தெளிக்குதி, என்ன; செந் தமிழ்ப் பரமாசாரிய மூர்த்தி திருவாய் மலர்ந்தருளும் மந்தப் பொருள்களும் உபதேச முறையிலன்றி புனைத்த நகாது. தான் இடக் கண்மை அறிந்து முறையிறும் கழற பல்லேம் என்றார்.

அதனைக் கேட்டு, மனைத்தலைவி உண்மையே நினைத்தாய். ஞானவாசத்துவதேவி பொருட்டே நிறுத்தென்று மாதவத்து மகநாள் இதோ வருன்றது. நீ யெழுந்தான் நீங்கா தது விருப்புடனமரும் தணிவில வெற்பை யடைகின்றும். என்று கணைக்கோரும் வெளிப்பட்டு தோன்றி சங்தரனைத் தணிகைமலை சார்ந்தார். குமரக் கடவுளின்னுமை கண்டு, பிரணவப் பொருண் முதலிய உண்மை யுபதேசமல்லாத் தவத்தானும் வழிபாட்டானுமே கிடைக்கற் பால்ல வென்று உலகங் கண்டு தெளிந்திட வான் தலயாத்திரை நம்பித்தார். ஞானசத்திதரக் கடவுளரின் அத் தாணி மண்டபம் எனும் வருக்கத் திருத்தணிகை முதல் சாலவே வடதிப்பாறை சென்று, தம்பாலைடை நீங்கி, ஒருகண்டம் போழ்து, தேவர்தலப் பெருமானே புனைகுளித்த தலம் புரிந்தார். வல்லாரும் வல்ல இறைவன், தன்னை மொருகணமேனும் நினைந்து ஞாலத்தில் தணிகை மலை கணிக வேற்பு எனப் பெயர் பெற்ற தென்ப.

தான் வழிபடுங் கடவுள் எனைநிலவினமையானும், வழிபடுவோர் எல்லாம் வடக்கு முகமாயிருப்ப, வழிபாட்டைத் தெற்கு முகம் தென்திசை முக நோக்கியிருந்து அதனாலே தக்ஷிணா மூர்த்தி யென வேதங்கள் வல்லாங் கூறிய பெருமான், இவ்வோதாது கந்தக் கடவுள் தோன்றும் வீட்டினை முக நோக்க வருந்தனர். பெருமானை தென்முக நோக்கி யிருந்தருளினர். இவ்வாறு தென்திசை நோக்கி வினங்கும் மூர்த்தத்தை யன்றே மேதா தக்ஷிணா மூர்த்தி, யோகதக்ஷிணாமூர்த்தி, வீணாதக்ஷிணா மூர்த்தியெனச் சுத்த வித்தைகள் சொல்லித் துதிக்கும்.

வேதங்களும்,

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ன்றற் றொடக்கத்தவர் வரைத்துப்போகு மிவ்வாற்றானே, "ஓ பகவ! ஆதிகாலத்தி லுபயோகித்தது யாது? தியான மென்ப தாவது எது? தியாதா வென்? எவன் தியேயன் எனது விளைய வற்றிறகு வேதம் என்ன விடை யிறுத்த தென்று நோக்குங் காலத் தே, பிரணவாக்காமே மூதற்கண் தேவரீரால் ஸந்தி மூதலாயி னோர்க்கு உபதேசிக்கப் பட்டது அதுவே தியானம், அதுவே தியானிக்கற் பாலது. இவ் வக்காரம் பரப்பிரம வாசியாம். இப்பிர ணவம் மூன்று பாதங்களுடன் கூடியது. இதன் மூன்று பாதத் தையும் சொல்லவை வேதங்களாம்.

மூதலாம் மாத்திரை பிருதிவி, அகாரம், இருக்குவேதம், வசு க்கள், சாயத்திரி சந்தம், காருகபத்தியாக்கினி யென்னு மிவையிற்றை யுடையது. இரண்டாம் மாத்திரை ஆகாயம், உகாரம், யசுர்வேதம், உருத்திரர்கள், திருட்டுப் சந்தம், தக்கிணாக்கினியம் என்னு மிவை யிற்றை யுடையது. மூன்றும் மாத்திரை தியுலோகம், மகாரம், சாம வேதம், சூரியர்கள், ஜகதி சந்தம், ஆகவனீயாக்கினி யென்னும் இவையிற்றை யுடையது. நாலாவதாம் அர்த்தமாத்திரை சோம லோகம், ஒங்காரம் அதர்வண வேதம், மருத்துக்கள், விராட் சந்தம், எகரிஷி யென்னுஞ் சிவாக்கினி, பாஸ்வதி சக்தி என்று, தியானிப் பார் யோகிகள். மூதன மாத்திரை சிவத்துமபொருளினிற மாகவும் விளங்கும். இரண்டாவது மின்னலென்னுஞ் சக்தி நிறைந்தமுடையது. மூன்றும் மாத்திரை சுபம் அசுபம் உடையது, இவற்றிறங்கொ ண்டு நான்காம் மாத்திரை மின்னல் பொன்றது, அனறி யேல் லாநிறைவுடையது. பரம்பொருளாகிய எம்மைத் தெய்வமாகவுடை யது. இப்பிரணவத்தை மூன்று முறை விதிப்படி யுச்சரித்தவினதே மூன்மார்க்கதியை நிறுன், நான்காமுறை ஆயினைப் பி ரணவப் பிரயோகத்தால் அவ்வான்மாவுக்கு நம்மெனி வழங்கு சோன மயமும், இன்பானந்தம் மகாமதம், ஒங்காரம், பிரணவம், பிரணவம்,

தாரணம், தாரகம், வித்தியுத், பிரகாசம், சுயம்பிரகாசம், சுயம்பிரமம் என்று சொல்லப்படும் பெயர்களே யுடைத்து மேலான மந்திரமாகவினை மகாமந்திரமாம்.

வாகுபுரி சரத உளுபுரி தாதபதிதெ வுங்காஸ்ஸ

என்னும் வேதவசனப்படி, ஓர் முறை யுச்சரித்த மாத்திரையே உயர்ந்த கதியிற் சேர்ப்பதால் இங்கார மெனப்படும். பிராணன்களெல்லாம் மகரங்களாகாரவத்தை ஒடுங்கப் பெறுதலாற் பிரணயு மெனப்பட்டது. எல்லாப் பிராணன்களையும் (உயிர்களையும்) எம்மிடத்தே சேர்ப்பிக்கின்றமையாற் பிரணவ மெனப்படும். எல்லாத் துக்கங்களினின்றும், எவ்வண்ணம் பயங்களினின்றும் தாண்டச் செய்வதாற் றாரண மெனப் பெயர் பெற்றது. பிறவியாகிய பெருங் கடலினின்றும் கடக்கச் செய்வதாலும், மனவாக்குகட்கு எட்டாது கடந்து நிற்பதனாலும் தாரகம் என்னும் பெயர்பெற்றது.

வ்ருகாரஸஹ புவஸ்தத்வம்
தஸ்ரீவெவிதுர்வா தயதி
ஸுவரிதிவஸ்ஸுரிதிவிதுர்வஸ !

ப்ரகாசேப்பிவஸ்ஸதோமித்யம்
தச்சரீரேவித்தயோதயதி
முகுர்முகுரிதிவித்யுத் !

என்ற வேதவசனப்படி எல்லாப் பிரகாசங்கட்கும் மேலான தாயினாலே சரீரத்தினுளே அடிக்கடி ஓம் என்ற பிரணவப்பதத்தினாலித்தியுத் என்னும் பெயருடைத்து உள்ளே பிரகாசியான பொருளையான பதார்த்தங்களைத் தியானத்தைப் போற் பிரகாசஞ் செய்வதனாற் பிரகாசம் எனப்படும். வேறொன்றி னுதவி யின்றித் தானே பொருளாதலாற் சுயம்பிரகாச மெனும் பெயர்த்து சுயம்பு

வரண நம்மடிவா மினக்கமற சுயம்பிரமம் என்னும் பெய்ரை புனைத்து இவையே யன்றி,

ஸவ-கரணைவஹம்வாராஜுரோ ஏ

பாணாகுவஹுத-ரீயம் |சர் வகரணேபஸங்காராத்

தார்ய தாரணாத் ப்ரஹ்ம மதுரியம்

என்னும் வேதவசனப்படி, எல்லாக் காரணங்களையும், அதாவது அகக்காரணங்கள் புறக் காரணங்கள் என்னு மிவையிற்றை மேற்போக லொட்டாது அவையிற்றின் விருத்திகளை நினைத்தலாலும், தரிக்கத் தக்கன வெவையோ வவற்றைத் தரித்தலாலும் பிரமதுரியம் என்ற சொல்லப்படும். பிரணவம் வியட்டி, சமட்டி என விருவகை வியட்டி - அகர, உகர, மகரங்களாம். சமட்டி அம்மூன்றுஞ் சேர்ந்த ஓம என்பதாம். உலகங்களாகிய சராசர பிரபஞ்சங்க ளெல்லாம் மூவகையினடங்கும். அதினடங்காதது ஒன்று மில்லை. ஆகலால் அகர உகர மகரப் பிரணவங்களான அம மூவகை யெல்லாங் கோடலாற் பிரணவத்தை யெல்லா மடக்கு மென்க. பிரணவப் பொருளை யிருப்பவரும், பிரணவடிவினரும், பிரண வாதிபரும், பிரணவாதீதரும், பிரணவாந்தரியாமியரும், பிரணவ வாச்சியரும் பிரணவப் பிரேரகரும், பிரணவப் பிரசாரணரும் ஆக வினக்குவோர் தேவரீரும் அம்மையுஞ் சேட்டனும் வாழுமே. வேறொருவரு மாகார். பிரமவிட்ணுருத்திரரை யொரோவழிக் கூறுவ தப சாரமேயாம். பிரணவமே யெல்லாமந்திரக்கட்கும் மேலானதாக ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரீங்க வேனைய மந்திரங்களையாவும் பிரணவத்தை முதலாக் கொண்டியங்கப் பெறும் ஆகலால் அறிவுடையோர் அதனை மகாமந்திரமென்றும், மூலமந்திரமென்றும் உரைப்பர். பிரணவம் ஸ்தூலவாசகமும், ஸூக்ஷ்மவாசகமும் எனவுரைப்பதும். அ, உ, மி விந்து, நாதம், சக்தி என்னு மிவையே யாகும். இவையிற்றுடன்

மகத்தும் என்னும் மொழியை சேர்த்துக் கோடலே யெழுவகையாம். இவ்வேழுட் சத்தி என்பது நம் வேற் படைக்கு மாகும். ஏனைய வாறும் அறுமுகங்களாக வமர்ந்திருத்த றெரிந்த தொன்றே. சொற் பிரபஞ்சங்களெல்லாம் அதனிடத்திலின்றித் தோன்றுகின்றன.

வாங்மயீ சர்வதத்வாத்மிகே

ருக்யஜுஸாமவிவிதவேதஸ்வரூபிணி

சதுராவொதி ॥

ஓங்காரத்வாக்ஷரைகம்

க்ரந்தத்வன்யாபிசத்வஸ்பர்சத

ப்ரதிவர்ணபேதம் தத்வாபதோதி

என்னும், அதர்வண வேத வசனப்படி, பிரணவ தியான பலத்தை யாராயுங்கால், ஒரு முறை தியானத்தால் தூறு தூறு யாகங்களை யெழுபத்து, கானூறு முறை செயதவனுக்குரிய பலங் கிடைக்கும் என்று தெரிகிறது. பிரணவம் வேதத்தின் முதலினுங் கூறப்பட்டுள்ளது. முடிவினும்,

ப்ரதிவிதம் ஸ்வரூபஸ்ய பிரணவம் கரோதி யாவத்

தவஸ்தாவிஸ்தரபிரபஞ்சம் தாவத் ஸகலஸ்வரூபிணீ

பவதி

யாதிஷ்டிதா ப்ரஹ்மண ப்ரணவம் குர்யாதாதா வந்

தேச சர்வதாஸ்ருவத்ய நோம் கருதம் ப்ரஹ்ம பரஸ்தா

சச விசர்யதே,

என்றிருத்தலாற் சர்வ வேதங்களும் பிரணவத்தினடங்கு மென்க. பிரணவத்தினுட்டாகவிளங்கும் அகாரத்திற்குப் பொரு ளாவார் காமுகாமுமே பிதாவாம்

[illegible]

என்ற இருக்குவேத வசனப்படியும்,

[illegible]

என்னும் யசுர் வேத வசனப்படியும் யாங்களே யாவேம்.

ஓம் பூஃ | ஓம் புவஃ | ஓம் ஸுவஃ | ஓம் மஹஃ | ஓம் ஜநஃ | ஓம் தபஃ | ஓம் சத்யம் | ஓம் தத்சவி துர்வ ரேண்யம் பர்க்கோ தேவஸ்ய தீமஹி தியோ, யோநப் பிரசோதயாத் ஓமா போஜயோ தீர வொமிருதம் ப்ரஹ்ம பூர் புவச் சுவ ரோம் | என்ற வேத மந்திரங்களெல்லாம், பூமி புவர் லோகம், சுவர்க்க லோகம், மஹலோகம், சனலோகம், தவலோகம், சத்திய லோகம் என்னும் எல்லாம் ஒங்காரமே. எவன் கம்முடைய ஞானத்தினை எவனென்றறிந்து அத்தச் சிருட்டி கர்த்தாவான பரஞ்ச யுயர்வுடைய பிரமபுத்திரத் தியானிப்பர். நீர், நெருப்பு, அவற்றின் குணங்கள், முத்தான்மா, முவ்வியாகிருதிகள் இவையெல்லாம் பிரணவமே என்று தெளிவார்கள் உல்சர். ஓங்காரத்திற்கு வடபுறம் சிர முண்டு. தென்புறம் பாதம் விளங்கும். இவ்வுண்மையானதை தெளிந்து பூர்த்தியாயிருத்தலானது தெளிவப்பிரம்மமே

அதர்வண வேதம்.

[illegible]

ஹொதனைபொ தனீ

தத்தாரம் பதாரம்!

தத்ஹிகும் பத்ஹிகும்

தத்ஹுகும் புஹுகும்

தமெத்தி ஹுதம்புமெத்தி ஹுதம்

தத்தாசம்பு ஹெதீ! பவகஹவஹவ ஹொரஹிதீ

ஹொரஹா மீஹ் வாஹ்யரஹுவஹ்மெஹுரஹீ

ஹஹீஹரா தெவஹுதீ!

என்னும் வசனங்களின்படி, 'அவன் ஓங்காரன், எவன் ஓங்காரன்? அவன் பிராணன், எவன் பிராணவன்? அவன் சர்வ வியாபி, எவன் சர்வ வியாபி? அவன் அனந்தன், எவன் அனந்தன்? அவன் தாரம், எவன் தாரம்? அவன் சூக்குமம், எது சூக்குமம்? அவன் சுக்கிலம், எது சுக்கிலம்? அவன் வைத்தியநாதம், எது வைத்தியநாதம்? அவன் பரப்பிரமம், எவன் பரப்பிரமம்? அவன் ஏகன், எவன் ஏகன்? அவன் ஏகனை யருத்திரன், அவன் ஈசானன், அவன் பகவான், அவன் மகேசுரன், அவன் மகாதேவன்' என்று தெரிகிறது. இதன் கண் பிராணவத்தையும் ஈசுவரனையும் அபேதப் படுத்தி ஓங்காரம், பிரணவம், சர்வவியாபகம், அனந்தம், தாரம், சூக்குமம், சுக்கிலம், வைத்தியநாதம், பரப்பிரமம், ஏகம், உருத்திரம், ஈசானம், பிரமம், மாகேசுரம், மகாதேவம் என்னும் நாமங்களை வாசகமாகிய பிராணவத்திற்கும் பெறவைக்கப்பட்டன. வாச்சியப் பொருளே வாசகங்களுக்குச் செல்லாதென்பது இதனாலும் தெளியப்படும். இங்ஙனம் ஓதிய வுண்மையெல்லாம் சிவற்கே தெரியும். இவ்வாறுகப் பிராணவத்தினுண்மைப் பொருளெனை யெனையோ அனை யெல்லாவற்றையும் முருகக்

கடவுள் மொழிந்தருளினர். தமக்குத் தாமே முகனுக வினங்கிய சிவ பெருமான், தமக்குத் தாமே யொருகுற்றமு மில்லாத ஆசாரிய ராக விருந்து, தாமாகிய தத்துவப் பொருளைத் தாமே சொல்லத் தாமே கேட்டுக் கூத்தாடினர். உயிர்களை யலைக்கும் ஆணவப் பகை யும், கூளும் பகையும், பிரணவப் பொருளாய் விளங்கு மிவ்வீரரு வினறே யழிந்தன வென்று உளக்கட் டோன்றும் வீரக் குறிப்பால் ஆதலால் அந்த இடம் வீராட்ட காச மென்று பெயர் பெற்றது. பிறப்பு இறப்பு இன்றிப் பேரின்பத்தை அளிக்குஞ் சிவ பெருமா னுக்குப் பிரணவப்பொருளைக் கொடுத்த காரணத்தால், பிரணவ வருத்த நகரம் என்றும், சிவபெருமா லோகண்ம் முருகக்கடவுளை நோக்கித் தவஞ் செய்தலாற் கணிக வேற்பு என்றும், முதலும் முடிவு மில்லாதும், தனக்கோர் மூலமில்லாதும் தானே யெல்லா வற்றிற்கும் மூலப்பொருளாய் விளங்குஞ் சிவபெருமானுக்கு, அறம் பொருளின்பம் வீடு என்னும் நால்வகைப் பொருட்கு மூலமாகிய வேதங்களின் முதலாய பிரணவ மூலப் பொருளை எவர்க்கும் மூல மாகி விளங்கும் கந்தக்கடவுள் உணர்த்தலால் மூலவேதனிட மென் னுந் தணிகைத்தலம் பெயர் பெற்றது. இங்ஙனம் லோக குருவா கிய சிவபெருமானுக்குக் குருவாக வீற்றிருந்து பிரணவப்பொருளை யுபதேசித்தருளலாற் கந்தக் கடவுள் பரசிவ குரு மூர்த்தி யாயினர்.

எதிருறுங் குமரனி ருந்தவி சேற்றியங்
கதிர்கழல் வந்தனை யதலெனத் தாழ்வயிற
சதுர்பட வைகுபு தாவரும் பிரணவ
முதபொருட் செறிவெலா மொழிதரக் கேட்டனன்.

மரணமும் பிறப்புங் கடந்தபேரின்பம் வழங்குமப் பெரும் பெ யரினைக்கும், பிரணவப் பொருளைக் கொடுத்த காரணத்தாற் பிர ணவ வருத்தானன்னகா, பிரணவல் லுணர்த்தினை யெனா மூருக்க விலக்கருட் டிருவுருத்தாங்க, யாணமா யமரர்ப் புரப்பவ னென்று மமர்ந்தரு டணிகைமா நகரம்.

பணிகொள்ளாப் பண்ணவன் முருகற் படர்ந்தகுக் தவத்திலே
வாவுக், கணிகமேபுரிக்து கருத்துமுந் நூறலாற் கானிக வெற்பெ
னிப் பெயர் விளக்கும்.

மூலமீதிகர்த்து மூலமேவில்லா மூலகா ரணப்பொரு டனக்கு,
மூலமாயிருக்து காவ்வகைப் பொருட்கு மூலமாகிய வருமறையின்
மூலவான் மொழிக்குப் பொருட் செறி வெவர்க்கு மூலமானவன்
வீரித்தமையான், மூலவேதண்ட மெனப்படுங் குறவர் மூலம் தோ
ருவரைப் புறம்பு.

பரசிவ குரு மூர்த்தயே நமஃ

பதினைந்தாவது,

சிகர மூர்த்தி.

நீலமேகர்வினை நிலவளங்களாற் சூழப்பட்ட * உச்சயினி நகரத்திலே மனுநீதி வழுவாது செங்கோல் நடாத்திய அரசன் ஒருவனுளன். அவன் பெயர் சந்திரசேனன் ஆகும். அவன் மாகாளைசுரப் பெரு மானேயன்புடன் பூசித்து வருங் காலத்திலே, சிவச்சுடர் தங்கி வருன் மாணிபத்திலர், திருக்கயிலைக்க னுள்ள சிந்தாமணியைச் செ பெருமானது கட்டளைப்படி கொண்டுவந்து கொடுத்துச் சென்றா. அதனை யன்புடன் வாங்கிச் சந்திரசேனன் தரித்திருந்தது கேட்ட அரசர்கள் யாவரும் தாமும் அதனைத் தரிக்கற்கு விரும்பித் தூது

---

* உச்சயினி நகர் என்பது அகந்தி தேசத்தில் நவகண்டம், பிரபோதன் என் றும் அரசனுடைய இராசதானி வென்று மணிமேலை யென்னுங் காவியத்திலும் கூறப்பட் டிருக்கு, வுஜ்ஜை, உஜ்ஜையின் னனும் சொல்லப்படும். பிரகோதர் காண்டத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும் பிரதானிலே சேரன் என்னுங்பெயர்க்கு, தோன் என்று பாடபேத மாகக் உள்ளது. அதின் பாராயத்த காலத்தச் சேரன் எனபதே புணைமையெனக் காணப் படுகின்றது.

விடுத்தனர். சந்திரசேனராகன் தன்பல வலிமையும் வாங்கலும் அழிந்த பின்னர்த்தான் தொடுப்ப தண்மையென்று அறிவித்தான். அது கேட்ட அரசர்கள் யாவரும் வெகுளி கொண்டு படையெடுத்து வந்தார்கள். பகைவர்கள் திரண்டு மதிலை வளைத்தனர் என்று கேள்விப்பட்ட அரசன் சிறிதும் பயப்படாமலும், வேறோர் காரியத்தை செய்தற்கு எண்ணமுமின்றி பூசைத் திரவியங்களை யெல்லாங் கொண்டு சென்று மாகாளேசுரப் பெருமானைப் பூசித்துத் தியானித்திருந்தான்.

அவ்வாறு இருக்குங் காலை, இடையர் குலத்திற் பிறந்த ஒருத்தி, தன் மைத்தனுடன் சிவபெருமானைச் சரணித்து வருகாள். மற்றைநாள் அவள் புத்திரன் சந்திரசேன மகாராசன் பூசை செய்த படியே தானும் பூசிக்க நினைத்து, மணலாற் சிவலிங்கஞ் செய்து, பச்சிலைகளை மற்றைத் திரவியங்களாகப் பாவித்துப் பரசிவன் திருவடியைத் தியானித்து அசைவற விருந்தான். அவன் தாய்வந்து மைந்தனே! உணவு கொள்ளுதற்கு வருவாய்! என்று பலமுறை அழைத்தும் கேட்காமல் இருப்பது கண்டு கொடுங்கோபமுற்று, "என்ன விளையாட்டுச் செய்கின்றாய்" என்று தன்னைகரால் மோதிப் புடைத்து, சிவலிங்க முதலாயவற்றை யெல்லாங் கலைத்துச் சென்றாள். ஆயமைந்தன் விழித்துப் பார்த்து வருந்தி அழுது உணவு கொள்ளாமற் சோர்ந்து மூர்ச்சை யாயினான். பின்னர்த் தெளிந்து பார்த்த காலை, அவ்விடம் திவ்விய தலமாகிச் சிவலிங்கப் பெருமானுஞ் சோதி வடிவாக விளங்குவது கண்டு அதிசயமடைந்து துதித்து, பெருமான் திரு வருளை வியந்து மீட்டும் பூசித்தான். வீடுசென்ற இடைச்சி நிகழ்ந்தவை செய்யாவிழித்துப் பார்க்கவே, தன்வீடு முற்றும் பொன்மயமாக விளங்குவது கண்டு மனங்களித்து, நன்மகப் பெற்றே னென்று மகிழ்ப்பகழ்ந்து, நிகழ்ந்தவற்றை யெல்லாம் அரசனுக்கு அறிப்பே னென்று சென்று

தெரிந்தாள். அரசனும் மந்திரிமார்களும் தானைகள் சூழச் சென்று கோயிலை வலம் வந்து சிவலிங்கப் பெருமானையுந் தரிசித்து, பொன் மயமாய் விளங்கும் மனையையும் பார்த்துக் களிமீறாத ஆனந்த முற்று நின்றார்.

பணிவெடுத்து வந்த அரசர்கள் யாவரும் இவ் வற்புதங்களை யெல்லாங் கேட்டறிந்து அஞ்சி, சந்திர சேனராசனை வந்து வணங்கி, கனிப் பிரதோஷத்திற் பூசித்துப் பேர்பெற்ற சிகாமணி என்னும் அப்பின்னையைப் புகழ்ந்து வணங்கி நின்றார். அப்போது அஞ்சனை வயிற்றிற் பிறந்து, இந்திரனால் அருளிச செய்யப்பட்ட * ஐந் தீரஸ்தவாகாரத்தை ஆதரோட்சோதியுணர்ந்து, இராவண யுத்தத்தில் இராமருக்குப் பற்பல உதவிகள் புரிந்த பெருவலிமையுடை அனுமான் அவரிடம் வந்தார். யாவரும் வணங்கினர். அஞ்சனை குமரர் சிகாமணியெழுந்து அணைத்து உச்சி மோந்து, பிரமவிட்டு ணுக்கள் முதலினாலும் அடையப்பெறாத பெரும்பேற்றையடைந் தசுரகுலக் கொழுந்தே நின்றவமே தவம், நின்பேறே பெறற கரும்பேறு. தருமவழிவாழிய பசுக்களைப் பாதுகாத்த நின்குலத் தாயினைக்கு நிரண்டு ஒருருவெடுத்தாய். கனிப் பிரதோஷ விரத்தின் மகிமையை யெவர்க்கும் தெரித்தாய். இப்பூசனையின் பலத் தினாலே விட்டுணு வானவர் நின் னாட்டாந்தலைமுறைப் பின்னோர் உதிப்பொன்றி வளர்வார். நின்குலத்துத் தோன்றும் நந்தகோபன் மின்பான் ஒருவன் வளர்ப்பான். அதனால் உன்குலத்திற்கும் பிதிர் களுக்கும் உலகத்திற்கும் நன்மைகள் விளையும் என்றார். சிகாமணி தன்னைப்போன் பிறப்பதும் வளர்ப்பதும் செய்வனவும் அடியனேன் இம்மனதே யறிந்தானந்திக்க வேண்டுகின்றேன் என்றான். அந்த நேரத்தில், அனுமனே அனைவ மெம்மாற் செய்த வியலா, கான

* ஐந்து விரல்களும் இந்திரனாற் செய்யப்பட்ட தோல்கை தல. "இந்த வேல் உனக்கே வேற்றலைக்கைமன்" என தக்கநிருக. "ஐந் நிலைத்தத் தொல் காப்பெய்தி" எனப் பிறரும் கூறுதலுமாற்று எனக.

கண்டேற்பெருமானது செல்வச் சுமார சாமிய சுப்பிரமணியப் பிரு
மானை நினைத்துத் தவறிடாமலே அணைகூடும் என்று சென்
னார் மற்றையோர்களுக் தத்த மிடஞ் சென்றார்கள்.

சீகரன் என்பான் விந்த மலைக்கு மேலைப பக்கத்திலே சேரை
களாற் சூழப்பட்ட நமார வனம் எனனும் திருத்தலஞ் சென்று
முழுமுதற் பொருளாகிய சுபபிர மணியப பெருமானை நினைந்து
பற்பல வருடம் தவஞ் செய்தான். தவாக்கினியினாலே சுவாக்க
லோக வாசிகளுஞ் சகிக்க முடியாது துன்பப்பட்டார். அடியர்
இடர் தீர்க்கும் அறுசிகரக் கந்தழற் பொருப்பு, கருநிறக் கடலிற்
றோன்றி யாங்கு வெளிப்பட்டது. சீகரன் வணங்கிப் பல்லுத
பசரந்து தன் எண்ணங்களையும் எடுத்து வருத்தான்.

யாகவத் தினிலுதித்திய சீகரன் விருப்பப்படியே, கண்ணியான்
றோன்றியதும், நந்த கோப னிடம் வந்து வளர்ந்ததும், சகடாசுரன்
பூதனை, அகாசுரன், பதாசுரன், குவலயாபீடம், சாணூரன், முட்டி
கன், கஞ்சன், சிசுபாலன் எனனு மிவர் முதலாயினோரை வதைத்
தும், உருக்குமிணி, சத்தியபாமை, மித்திர விந்தை, காளி, கப
பின்னை, சத்தினை, பத்திரை, சாம்பவதி யென்று மாதரை மண
தும், அவருட் சாம்பவதி என்பாருக்குப் புத்திரப் பேறின்மையால்
வருந்தி, உபமன்னிய முனிவரையடுத்து வேண்ட அவர் திருவடி
தீக்ஷை செய்து, விபூதி ருத்திராக்கங்களை யணிவித்துத் தவஞ்
செய்ய அனுப்ப அதனால் மகவ்ன்றதும், கண்ணன் சிலாதரை செ
தும், தாம் கண்ணைப்புதச் சாநப்பியம் அளிக்குங் காட்சியும், பரி
தந் தீர்த்தமும் பிறவும் ஆகிய எல்லாவற்றையும், சீகரன் கண்ணாற்
கண்டு ஆனந்திக்கக் காட்டியருளினர் அவற்றை வெல்லாம் தரி
சித்து ஆனந்த மூர்த்தியே பெருமானே! இதனைக்கண் ணுறு
இறந்தா னென்றால் அவன் சரிதையும் பெருமையும் என்னுரை
தேவரீர் திருவடியிற் சேரும் பெரும்பேற்றை யாருள்ளி வேண்டி

இவ்வாறாய நிறையுடைச் செல்வங்களெல்லாம் விரும்பின வொருவிக் செயதருளினமையாலும், தன் பெயருஞ் சீகாளி எனவிருப்பதனாலும், தேவரீர் கோபுரத்தி லெழுந்தருளி யிருந்து அன்பினர்க்கு அருள் புரிதல் வேண்டும் என்று இரந்தான். அங்ஙனமாய பெருஞ் சிறப்பை யெல்லாம் செய்தருளினாற் சுப்பிரமணியப் பெருமான் சீகாழிக்கண் பெயர் பெற்றார்.

பிரமோத்தர காண்டம்.

அப்பூசனை கண்டார்பெறும் பேறித்தனை யவரே
விப்போதினின் வழியாவரு மெட்டார்க்கலை முடையிற்
கைப்போதக மழைக்கும்மழைக் கார்வண்ணனை வளர்ப்பான
மெய்ப்போதத்து மந்தன்னெனுங்கொன்றோன் றுவன்றினாகன்.

இன்றோறுதல் வல்லேற்கரு னெல்லீரும்ற் றிவனை
யன்றேதரு புகழ்ச்சிகா னனவேபெயர் கவில்லீர்.
என்றேவட வணமாண்சிவ பூசாபலத் தியல்பை
யன்றேதவ மதலேத்தினி தருள்செய்தனன் போலுன்.

திருச்செந்தூர்ப் புராணம்.

இந்தமால் வரைக்கு மேல்சார் வெயயவ னெனிற்றோ தட்டச்
சேந்தலாக் கவடபோக்குங் குமாரமா வனத்தி னுப்ப
ணைத்தசோ பாவாதமிழி ஞெகிழ்வு கதிர்போ லுற்ற
மூத்தநீ காப்போகொண்டு மூதல சேத்துங் கோமான்.

கணனுறு பத்தியான காரண மூதலா யன்ன
வெணணுறுதற் கரியவாய வெருண்ட மெய்ந்நல் காறு
ணணிய தினமோர் பத்தி னுடைகத் தியற்கையாகத
தணணனி சிறப்பவாடிக் காட்டென வணைக்கித் தாழ்த்தரள்.

Ce qui fut fait par le roy

கோகுலத் தாயர்களெல்லாந் தத்தஞ் பிள்ளை
சோலையிற் கண்ணனுன் வாய்திருக் கேள்வர் காடு
வாருது கண்ணன் சோறி யென்றையும் வழங்கிச் செல்வேன்
சோக்கடவுளென்றோரி திருப்பெயர் சூட்டிக் கொண்டான்.

சீகர் முத்தயே நமம்

பதினாறவது.

சுக சுவாமி சூர்த்தி.

கங்கை யாற்றின் பக்கத்திலுள்ள சிருங்கி பேரம் என்னும் நகரத்திற் பொருந்திய சனகத்திலே தகன் என்னுஞ் சராத சாசன இருந்தான். அவன் பெரிய வீலிலத் தரித்தவன். திரண்ட புயங்களை யுடையவன். பல்லாயிர் காய்களை யுடையவன். பலகோடி பேட்கட்டங்களை யெல்லாஞ் சொல்லி வாடகஞ் வாருவோன். கீர்த்தியின் ஆழகண்ட தெடியவன். ஐயரம் மக்கலங்களுக்கு அதிபதியாக வள்ளவன். சிவனடியார் குணடியாரைக் காணிற் நன்னுலாகும் தொண்டு செய்வோன். சூறிஞ்சி நிலத் தெய்வமாகிய குகப் பெருமானிடத்திலே மிகுந்த பத்தியுடையவன். சிருங்கி பேர நகரத்திலே வீற்றிருக்குங் குகப் பெருமானோத் தரிசித் தற்கு வரும் அடியார்க்கு ஓடகு செலுத்திவோன். சுப்பிரமணியப் பெருமானது ஆயிர நிருநாமகளுள் ஒன்றான தகன் என்னுந் திருநாமத்தை இடைவிடாத சொல்லுகின்றமையால் தகன் என்னும் பெயரால் அழைக்கப் படுவோன். வழிடப்பார்க்குத் தேனுக் கினமாவும் [illegible] ஆதரிப்பவன். இவ்வாறுள்ள தகன் என்னும் வேடத் தலைவன், இராம பிரான் சீதையுடன் வனம் வந்து கங்கையாற்றின் கரையை யடைந்து, மிக நீண்ட சடைமுடி

யும் மாவுரியுத்தரித்து, விபூதிலை யுடல் முழுதும் உத்தூளனஞ் செய்த * சீதாதேவியுடன் வருவனைக் கண்டனன். முகண்டாகாரித்த வியாபகசகிதானந்தப் பிழம்பாகிய சிவபெருமான், குமாரரும் பார்வதி தேவியாரு முடன்வர வருகின்றாரே? அல்லது சுப்பிரமணியப் பெருமானுகிய சுகுரு தெய்வம், திருவிளையாட்டினிமித்தம் வள்ளியம்மை யாருடன் தமது உற்ற துணைவர் ஆகிய வீரவாகு தேவரும் உடன்வர எழுந்தருளினரோ? என்ற வியப்புடன் வந்து இராமரையுஞ் சீதையையும் வணங்கி அவருடன் பெருகண்புற்று, அவர்களோ டெதித்து லேற்றிக்கரைவந்து சித்தாசுடம் போகும் இராமருடன் தானும் வருவதாக் வரும்தி நின்றான்.

இங்ஙனம் பிரியாது நின்ற குகனைத் தேற்றி, "என்னன்பனே! என்சொற் கடவாதே! வடதிசைக்கு வருங்காலத்து உன்னைக் கண்டு கலப்பேன்" எனறு இராமர், சீதை யிலக்குமணர் என்பாருடன் சித்திரா கூட மேக்கிச் சென்றார். அதுதொடங்கிக் குகன் மனமயர்ந்து வருந்தி இராமனையே நினைத்து இருந்தான். பின்னர்ப் பலநாறு வருடங் கழிந்தும் இராமர் தன்னிடம் வாராமையினாலே அங்குள்ள தன்குலதெய்வ மாகிய குகசுவாமியை நோக்கித் தவஞ் செய்தான். சுப்பிர மணியப் பெருமான் அவன் முன் ஓர் வேடருபத்துடன் சென்று, குகனே! இராமன், சீதையை யிராவணன் கவர்ந்து செல்லப் பல தண்பங்களை யடைந்து இராவணனைக் கொன்று, சீதையை மீட்டு அயோத்தி சென்று இறந்து பற்பல காலங்கழிந்தன என்றார். இராமன் இறந்தான் என்ற கேட்டதும் இடிசேட்ட சர்ப்பம் போலவும், கணவன் இறந்தது கேட்ட தேவன்புடைய பதிவிரதை போலும் விழுந்து மூர்ச்சை யடைந்தான்

---

* தோலைப்போல் சால்ல் மனைன புதிய சாலேட் வெல் உரும் பொத பகட்டாலிதற்கென்றியாடியால் தோல் என்று பெயரிட்டு வைத்தான். இவன் இராவணனுக்கு வண்டோதரி வயிற்றில் பிறந்த தென்பர்.

இராம! இராம! என்றே துதிக்கும். அவனேயன்றி வேறொரு தெய்வமு நினையாதவனும். அதனால் சிவராம மூர்த்தியாகிய மணியப் பெருமான் நோக்கி, தகாத ராமனுடைய விடுவத்தை யெடுத்துக் காட்டி, கடந்த காதைகளையும் நடத்தித் தெளித்து, உண்மை ஞானத்தினை யடையும் பரமானந்த முத்தியையும் அவனுக்கு அளித்தருளினார். குகன் என்னும் வேடத் தலைவனுக்கு அருள்புரிந்தமையாற் குகசுவாமி மூர்த்தி ஆயினர். இதனை ஆனந்த நாயக மூர்த்தி யெனவுங் கூறுவர்.

இராமாயணம் - கங்கைப்படலம்.

ஆய காலையி லையிர மம்பிக்கு
நாயகன் பொற் குகனெனு நாமத்தான்
றாயகங்கைத் துறைவிடுந் தொன்மையான்
காயும் வில்லினன் கற்றிர ளாவினன்.

சுருங்கு போ லெனத் திரைக் கங்கையின்
மருங்கு தோன்று கருடை வாழ்க்கையா
னெருங்கு தேனெடு மீய்ப காத்த
னிருந்த வள்ளலைக் காணவந் தெய்தினான்.

படருறு வுளமும்பி காணுறை பகலெல்லா
முடருறு பகையாபோ யானெனு வரியாயி
சுடருறு வடிவிலலாய் சொன்முறை கடவேலி யான
வடதிசை வருமன்னா ணின்னுழை வருகின்றேன.

திருச் செந்தூர்ப் புராணம்

கங்கையின் வடபாற் கெங்கிபேரி பட்டினத்திற்காமன்
தகுகெழிற் கிலையிராமன் றனைத்தியா னித்தவாழ்வாக
தங்கமா குகற்சோமன் றொல்கதை யினைத்தருஞ்சோனாடு
தங்குநா டகக்கூத்தாக வருவொடு கடித்துக்காட்டினாம்.

இந்தச் சிவயோகமன் றேற்றமுங் காட்டுஞான
மூன்றிய பிரமாண்டமுத்தியுங் கொடுத்தவேத
மந்திர குகசுவாமி யென்னவும் வாய்த்தபோ
னத்தகா யகனென்றேறு காமமுங் குமரன்பெற்றான்.

குகசுவாமி மூர்த்தயே நமஃ

பதினேழாவது,

ஞான தேசிக மூர்த்தி.

பூவுலகின்க ணுள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்க ளெல்லாவற்றினும் மிக்க மேன்மையையுடைய பிரம தீர்த்தம், கோகன்ன தீர்த்தம், குக தீர்த்தம், சத்தி தீர்த்தம், பரமானந்தகூபம், அகத்திய தீர்த்தம், சந்திர புட்கரணி, சூரிய புட்கரணி, குருக்கள், சோமம், கன்னி, கங்கை, விசுவம், காவிரி, பவானி, ஐம்பிராவதி, விரசை, மாகாளம் வைகை, கனகலம், கோதாவரி, வைதரணி, சித்திரநதி, வியாதம், பிருது துங்கம், கௌளிகம், காளிந்தி, கனகம், நந்தை, தெசாச்சுவ மேதம், மாதுங்கம், சுவாமி, சுழுமுனை, சிந்து, கருமதை, சரச்சுவதி, காயத்திரி, சக்கரம், சேது, தனுக்கோடி, திருட்டிணை, புண்டரீகம், குபோ துங்கம், பஞ்சநதி, மேகராணனம், பாவநாசம், தாம்பிர வன்னி, சொன்ன வதி, வீட்டுறை, சலசை, பிலக்காவதானம், கால சந்தி, மாணசம், தன்மம், பருடை, யமுனை, சந்திரம், சானக் கிராமம், பிராயாகை, வாரணை, அசி, வாமனம், மற்சம், காருடம் என்னுந் தீர்த்தங்கள் விசேடித்தன. இவற்றினும் மாவலி கங்கை, மானிக்க கங்கை, சுகுலதீர்த்தம் விசேடித்தன. இவற்றினும்

நாவை தேடிக் கொத்தி.

நாய பத்தினர் என்னும் * நந்தி தீர்த்தமே வீசேட மூலையது. இக்கதிக்கு வடக்குத் திசைக்க னுள்ள ஞான புரத்திலே, அரிய வித்தர் வயர்ந்த கௌசிக முனிவரி தத்துவ ஞானம் மகோடிய பெருமையாலும், அது இது வென் றுணராமையாலும், வருத்த முற்றுத் தவஞ் செய்தார். குசக்கடவுட் குகந்த தாகுஞ் சோடசவன மனு, சடக்காம், சப்தாங்காம், கவாக்காம், தசாக்காம் என்பவற்றாய் இறந்த சடக்கர மந்திரத்தைத் தியானித்துச் சகல லோக குரு மூர்த்தியாகிய குஹ தாதனே இவ்வையப் பாட்டை நீக்கித் தெளி வித்தல் வேண்டு மென்று கடுந்தவம் புரிவாராயினர்.

கந்தக் கடவுள் ஞானசாரிய மூர்த்தி யாகத் தோன்றி, அக் குள்ள கடப்ப மரத்தின் கீழ்வின்கண் வீற்றிருந்து, தென்திசை முகநோக்கி கௌசிக முனிவரை வடதிசை முகமா வைத்து, அருணைசனத் தின்கண் ணிருத்தி, ஒரு திருக்கரத்தை மார்பின்கண் வைத்து, மற்றோர் திருக்கரத்தைச் சின் முத்திரை யாகப் பிடித்து, வேய திருக்கரங்க ளிரண்டினையும் வர அபயங்களாக்கி, உபதேசிப்பா ராயினர் என்பதே!

ஞானம் பசுஞானம், பாச ஞானம், சிவஞானம் என மூவகைப் படும். பசுஞான பாசஞானங்கள் மயக்கத்தை விளக்கும். சிவஞானம் என்னும் பதிஞானம் தெளிவை யுண்டாக்கும். ஆகலான் முன்னைய விரண்டாலும் அத்துவித முத்தியாகிய பேரின்பங் கைகூடாது. பதிஞான மொன்றனே அதனிடைக்கும். புறப்புறச் சமயிகளும், புறச் சமயிகளும் கொண்டுள்ள ஞானம் என்பன்

* நீர்த்தலிகேடம், நதிநீரம், தேய் என மூன்றுகளைப்பற்றி வேறு வேறு மூன்று முகமாய் ஓடுவது நதி. தெற்கிலிருந்த மேற்குமுகமாய் ஓடுவது தீர்த்தம். வடகிலிருந்த தென்திசை நோக்கி ஓடுவது நதிநீரம். தெற்கிலிருந்த வடதிசை நோக்கி ஓடுவது தேய் தீர்த்தம். இதனை [illegible]

மஞ்ஞான பாச ஞானங்களாம் அவருள், உலகாயதர் இவ்வுலகின் கண்மிக்க அழகுடைய வனிதையரைப் பெற்றுக் காமதந்திரம் கூறி யாவது பூணாந் தின்புறுதலே முத்தியென்பர். வேதத்திற் கன் காண்டத்தையே பிரமாண மாகக் கொண்டு அதட்டிக்கும் மீமாஞ் சகர் சோதிட்டோமம், சௌத்திராமணி, வாசபேயம், பகிரூட பந்தம், பௌண்டரீகம் முதலிய கர்ம பலக்களானே சுவர்க்கம் அடைதலே முத்தி யென்பர். புத்தர்கள் பிரதீப நிருவாண வாதி களும், உருவகந்தம், வேதனா கந்தம், சங்ஞா கந்தம், ஞானகந்தம், விஞ்ஞான கந்தம் என்னும் பஞ்ச கந்தங்களும் அறக் கெடுதலே முத்தி யென்பர். அருக சமயிகள் அருந்த ஞானம், அகந்த தரிச னம், அகந்த வீரியம், அனந்த சுகம், நாமமின்மை, கோத்திரமின்மை, ஆயுவின்மை, சகல சம்மியக் பாவம் என்னுங் குணங்கள் எட்டும், ரிதி, சுருதம், அவதி, மனபரியாயம், கேவலம் என்னும் ஞான வா ணியரும், சக்கு தரிசனம், அசக்குதரிசனம், அவதிதரிசனம், கேவல தரிசனம், கித்திரை, நித்திராநித்திரை, பிரசலை, பிரசலாப் பிரசலை, தியானக் கிருதி என்னுந் தரிசனாவரணியரும், சாத வேத னீயம், அசாத வேதனீயம், என்னும் வேதனீயரும், தேவாயுவியம், திரிய காயுவியம், மானுவியாயுவியம், நாகாயுவியம் என்னும் ஆயுனீயக் களும், மித்தியா தத்துவம், மிகவு மித்தியாதத்துவம், சம்மியகம் மிதிருதி, அந்தரா சந்திக் குரோதம், மானம், மாயாலோபம், அப் பிரத்தி, பூரத்தியாண திக்குரோதம், சுசுவலனம், அதிகுரோதம், அதிமானம், அதிமாயம், அதிலோபம், சிரிப்பு, அரதிருதி, சோகம், பயம், துர்த்தை, மாதாவேதம், புருடவேதம், அலிவேத , சத்தாவ லோகனம், மாதிரு தரிசனம், சாகாரோகண தரிசனம். ஞானம் என னும் மோகஞ் சாணியங்களும், சமயம், தர்மம், பரிசம், உத்தியோகம், உச்சுவாசம், வாதாம் பரியாத்தி, பரியாத்தி, சூக் குமவியாத்தி, பர்த்தம், அப்பர்த்தம், தீவசம், தராப்பகம், அதே யம், அநாதேயம், சாகாயம், சங்கித்தி, அவசங்கித்தி, அருகு, இவை,

ಇದು ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಪ್ರಮಾಣವಾಕ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅಕ್ಷರಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದವರಿಗೆ ಇದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದ್

சும், சரியையில் ஞானமும் வரவும், கிரியையில் சரியையும் கிரியையும், கிரியையில் யோகம், கிரியையில் ஞானமும் வரவும், யோகத்தில் சரியையும், யோகத்தில் கிரியையும், யோகத்தில் யோகமும், யோகத்தில் ஞானமும் வரவும், ஞானத்தில் சரியையும், ஞானத்தில் கிரியையும், ஞானத்தில் யோகமும், ஞானத்தில் ஞானமும் வரவும் வகுக்கப்பட்டன. பதினாறுகளும். உபாய முண்மை வகையாக மூன்றாகவும் விளங்கும் என்க. இவை தன்பு காரணமாக உண்மையாற் சேவதாகும். புகழ் முதலிய உலகபயன்களை நோக்கிச் செய்வது உபாய வேறுபாடுபற்றி உபாயம் உண்மை எனப்பட்டன. இவை சிவத்தைக் குறிப்பாய் அன்பு காரணமாக உண்மையாற் செய்யும் சரியை யாதிகளே விசேடம்.

அவற்று சரியையிற் சரியை யாவது திருக்கோயில் அகடல், திருமெழுக்குச் சாத்தல், மாலை தொடுத்தல் சாதல், கற்பூபக்களிடல் முதலாயின.

சரியையிற் கிரியையாவது உமாமகேசர், இடபாரூடர், கல்யாணசுந்தரர், பிசாடனர், சபாபதி, காமாரி, காலாரி, திரிபுராரி, ஹரகுருசரர், அர்த்தநாரீசுவர் முதலிய இருபத்தைந்து மூர்த்திகளை ஒழுங்குவரை யாதல், கும்பை முதலாக வுடைய ஆவாண தேவதை களை வரைந்து பூசித்தலாம். இருதய கமலத்தினிடத்தே யெண்ணத் தியானித்தலே சாலவும் நன்றாகும்.

சரியையில் ஞானமாவது அத் தியான பாவனை ஒழைப்பா தீரை நபவ வறிவு விகழப் பெறுதலாம்.

கிரியையிற் சரியை யாவது—பூசைக்கு வேண்டப்படும் மல காணங்களெல்லாம் சேர்த்து கோடல். கிரியையிற் கிரியையாவது, சகலமான விதி முறைகளோடும் பூசை செய்தல், அவ்வாறு

ஞாச் செலுக்க வடிவிற் செயும் பூசனை. கிரியையில் யோகமா வது—சரீரத்தி னுள்ளிடத்தே பூசை, ஓமம், தியானம் என்னு மூன் றற்கும் மூவிடம் வகுத்துக் கொண்டு செய்யப்படும் அத்தரியாசட கிரியையில் ஞான மாவது—அவ்வத்தரியாக வுறைப்பின்கண் நிகழு மொரதபவ வணர்ச்சியாம்.

யோகத்திற் சரியையாவது—இயமம், நியமம், ஆசனம், பிரா ணாயாமம் என்னும் நான்குமாம். யோகத்திற் கிரியையாவது—பிர த்தியாகாரம், தாரணை என்னும் இரண்டு மாகும். யோகத்தில் யோ கமாவது—தியானம் ஆகும். யோகத்தில் ஞானமாவது சமாதி எனனும் அதுவாகும்.

ஞானத்திற் சரியையாவது—கேட்டல் என்பது. ஞானத்திற்க ரியையாவது—சிந்தித்தல் என்னும் அதுவாம். ஞானத்தில்யோக மாவது—தெளிதல். ஞானத்தில் ஞானமாவது—நிட்டைகூடல் என்பது.

இசரியை, கிரியை, யோகம், ஞான மென்பவற்றின் பேறு கருங்கால் சாலோக்கியம், சாமீப்பியம், சாரூப்பியம், சாயுசியம் எனனிவ்வாம். இவ்வு ஆமங்களி னுரைக்கப்பட்டன வன்றி வேதங் களினுங் கூறியுள்ளோம். சாலோக்கியம் முதலிய நால்வகை முத்தி யேப் போலி வேதாந்திக ளொப்பாதி மலவாதனையா னிகழ்வர். அவர் பவப்பய னதிவே யென்று விடுக.

முத்தகோப நிடதத்திலே,

விஷவஹாமொகயஹாரஷிவயுஷ்கிரிதயுலியீபஷை ।
வஷாமாராஷொஷஷிஷாஷிஜொகிகயுஷிதநயுஷீ ।
உயிஷவ டிகஷொவஷொசாஷீவயுஷஜிகயுஷ ।
விஷொஷவஹாமொகயுஷாரஷிவயுஷாஷீவயுரஷ்கிரிஷெயுலிஷ

ஸ்ரீகாயத்ரீ ப்ரணவஸஹிதாம் ஸப்தவ்யாஹ்ருதிகாம் ஸ்ரீம் !
ஸகலவித்யாஸமஷ்டிரூபாம் வந்தே மாதரம் ஸ்ரீம் !

என்று விதித்ததை யிருடியே யறிதி. இவற்றுனேகைவல்லிய மகாசெல்வத்தை யளிப்பது பதிஞான மென்பதேஉஞ சிவஞானமே யாம். அஃதாவது நம்மூடைய தட்டத்த சொரூப லக்கணங்களே யுள் ளவா றுணர்ந்து எகளுய் நம்பணியி னிற்றல். அந்தப் பதிஞானந் தான் பாம ஞானம், சிவ ஞானம், குகஞானம், பரஞானம், தத்துவ ஞானம், திருவடிஞானம், அருண்ஞானம், அத்துவித ஞானம், மெய்யுணர்ச்சி, அநுபவ ஞானம், உண்மை யறிவு எனப் பலவாறுகூறப் படும்.

ஸ்ரீவ ஜாதவேதஸே

ஸுவர்ணவர்ணாய ஸுமங்களாய ஸுதீபதீப்தாய ஸுஹவ்யவாஹே
ஸுரேதஸே ஸுப்ரஜஸே ஸுதாம்னே ஸுவர்ணமாலின்யை நமோ நமஸ்தே

சித்திரு சாத்மநி த்ருஷ்டிவே சந்தியகத்வா வ்ருத்
திம் மரீசிகாம் ! லப்த்வா சிவபதச் சாயரம் த்யா
யேத் பஞ்சாக்ஷரீம் சுதீம் !

"சிவஞான மூள்ளவன் பேயத்தோக் கொப்பாகிய இவ்விருத்தி களை விடுத்து ஞானக்கண்ணுகிய பதிஞானத்தாலே தன்னிடத்தில் எழுந்த மெய்ம்மைப் பாசத்து நம்பாத நீழலே யவ்டைந்து திருவைந் தெழுத்தைத் தியானிக்க வேண்டும்" என்றுரைத் திருப்பது மூணர்தி. ஞானகிட்டையாம் அத்துவித ஞானத்தை யீண்டியை மூணர்த்து இன்றேம். அங்ஙனே யிருத்து முத்தியைத் தலைப்படுதி யென்று, முன்னர் ஞான்று பதினெஞர் சனகர் சனதனர், சனந் தனர், சனற்குமாரர் என்னு நான்கு முனிவர்க்கும் உணர்த்தியது

பரிபூரணனிடம் பிரார்த்தனை

சாயுஜ்ய வரங்கள்

ஸாரூப்யம்

ஸாமீப்யம்

ஸாலோக்யம்

அத்துவாமூர்த்தி.

மூந்திய வொருமையாலே மொழிந்தவை கேட்டல் கேட்டலி
சிந்தனை செய்த லுண்மை தெளிந்திட லதுதா னுகை
வந்தவா றெய்த நிட்டை மருவுத லென்று நான்கா
மிந்தவா றடைந்தோர் முத்தி யெய்திய வியல்பினரே.

சிவகங்கைப் புராணம்.

தீர்த்தமெல் லவற்றுங் துங்க பத்திரை சிறந்த தாங்குக்
கார்த்தவே லிறைவன் முன்னர்க் கவுசிக முனிவனுக்குச்
சீரத்தஞ் ஞானங்க ளெல்லாந் தேசிக மூர்த்தி யாகி
வார்த்தன னென்று நல்ல வாகமா புராணங் கூறும்.

திருக்கோலிலிப் புராணம்.

பாம்பிய தாங்கத் துங்க பத்திரை வடக்க தாக
சேம்பிய ஞானப் பூக்கட் கவுசிக னென்னு நீர்மை
யருந்தவற் குண்மை ஞான வளிப்பரும் போத மீந்தி
பொருந்துமா சாரியப்பேர் கொண்டனன் புகழ்வே லண்ணல்.

ஞானதேசிக மூர்த்தியோங்கம்.

பதினேட்டாவது.

அத்துவா மூர்த்தி.

அத்துவா வென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் மார்க்கம், அல்லது வழி என்பதாம். வழியாவது விஞ்ஞானகலர் பிரளயகலர் சகலா வென்னு மூவகை யான்மாக்கட்கு முள்ள மலபந்தத்தை யறுத்து சிவஞானத்தை யுண்டாக்கிச் சர்வஞ்ஞத்துவ முதலிய குணங்களோப் பிரகாசிப் பித்து சனனத்திற் புகாதபடி முத்தியிற் கூட்டுவதற்கு வகுத்த வழியாம். அவ்வழிதான் ஆறாக விருத்தலாற் கட்டி

தவா (வட்டத்துவா) எனக் கூறுவர் சிவாகமங்கள். அத்துவ சுத்தி யிலேர்த முதற்படியில் நிற்பவோர், கோவின்றி யடக்க வுண்ணிய குருடனைப் போலவும், மாக்தல் மின்றி மகோதரியைக் கட்டக் விரும்பு மதியீனர் போலவும் பெருந்துன்புறுவ ரன்றி யோர் எனு முதிரிப் புகார். நுகர்தற்கு நீக்கி யெவர்க்கும் வேண்டப்பட்ட தன. அவத்துவா மர்சோதனுவா, பதாத்துவா, வன்னத்துவா, புவனத்துவா, மந்திரத்துவா, கலாத்துவா என அறுவகைப் படும். இவை சொல்லளவும் பொருள் வடிவுமாக விளங்கும். இவை

தன்மை வேறுபாட்டினை நித்தம், சுத்தாசுத்தம் (மிஸ்ரம்) அசுத்தம் என வகுக்கப்படும். சுத்த அத்துவாவிலுக்கு வித்தி யேஸ்வர சதாசிவரைப் பெற்றல் வேண்டும். சுத்தா சுத்த அத்துவா உறுதற் அசுத்த மாயையில் முற்றல்வேண்டும். அசுத்த அத்துவாவி னுக்குப் பிரகிருதி மாயையில் முதற்றல்வேண்டும். இவ்வகை அறிந்து வாக்குரும் மூலனைப் பெற்ற பயனேடாதும். எவ்வுலகெனிற் சுத்தம்: சுத்தி மர்சோதனுவா, சுத்த பதாத்துவா, சுத்த வன்னத் துவா, சுத்த புவனத்துவா, சுத்த தத்துவாத்துவா, சுத்த கலாத் துவா, சுத்தாசுத்த மந்திரத்துவா, சுத்தாசுத்த பதாத்துவா, சுத்தா சுத்த வன்னத்துவா, சுத்தாசுத்த புவனத்துவா, சுத்தாசுத்த தத்து வாத்துவா, சுத்தாசுத்த கலாத்துவா, அசுத்த மந்திரத்துவா, அசு த்த பதாத்துவா, அசுத்த வன்னத்துவா, அசுத்த புவனத்துவா, அசுத்த தத்துவாத்துவா, அசுத்த கலாத்துவா என்னும் பதினைட் டெனும். இப்பதினைட்டாதலும் இருப்பவர் தாமே என்பதைக் கத் தக்கடலின் தமது நிழு நிழுநகளாலும், பன்னருங்கரங்களா லும் விளக்க வருளுவின்றார். எனவே மூன அத்துவாக்களுக் தம க்கு வேறுபாடுபட்டு நிற்பதாகுகலாலும் விளக்கிடுதல் காண்க.

இதில் சுத்தசைவசித்தாந்தமென்னும் தலைப்பில் சுத்த அத்துவாவில் புவனங்கள் பதினெட்டு மட்டுமே இருப்பதாகக் கூறியது, இதனை மறுத்தெழுதியிருக்கிறது. இவ்விஷயம் முன்னரும் அந்தவாய் பேசியிருக்கிறோம்.

இவ்வத்துவாக்கள் ஆறும் ஒன்றி லொன்று வியாபித்திருக்கும். மந்திரம் அக்காங்களின் கூட்டமாகிய பதத்திலே வியாபித்திருக்கும். அப்பதம் வன்னத்திலே வியாபித்திருக்கும். வன்னம் புவனத்தின்கண் வியாபித்து விளங்கும். புவனந் தத்துவத்திலே வியாபித்திருக்கும். தத்துவங் கலைகளினும், கலைகள் தனைக் காணுமாகிய சத்தியினிடத்தும் வியாபித்து விளங்கும். அச்சத்திதான் முக்கடவுளாகிய ஒரு முதற்பொருளினிடத்து அடங்கும். அவ்வண்ணம் சத்தியை (வேற்படையைத்) தரித்து இருத்தலானும், சத்தன், ஞான சத்தியான்மா, சத்திமான் என்னும் பெயர்களானுங்கு தெரியப்படும். இங்ஙனம் வருணபத்தியும், இரௌரவ ஆகமமுங் கூறுவது காண்க.

இங்ஙனம் ஒன்றிலொன்று வியாபித்தலால் மந்திரங்கள் வியாப்பியம் பதங்கள் வியாபகம்; பதங்கள் வியாப்பியம் வன்னங்கள் வியாபகம்; வன்னங்கள் வியாப்பியம் புவனங்கள் வியாபகம்; புவனங்கள் வியாப்பியம் தத்துவங்கள் வியாபகம்; தத்துவங்கள் வியாப்பியம் கலைகள் வியாபகம்; கலைகள் வியாப்பியம் சத்தி வியாபகம்; சத்திகள் வியாப்பியம் சுப்பிரமணியக் கடவுள் வியாபகம் என்பது உண்மை நூற்றுணிபு. முக்கடவுளாகிய சுப்பிரமணியப் பெருமானேசர்வவியாபகராகலால் ஆறத்துவாக்களானும் ஏற்பட்ட கன்மங்களைப் பரிப்பித்துக் கழிப்பிப்பவரும், பரியாத வன்னம் ஞானவதி முதலாய தீக்கைகளானே நீக்கியருள்வோரும் அவரே என்க.

க. மந்திராத்துவா என்பது, பதினொரு மந்திரங்களை யாகும்.
உ. பதாத்துவா என்பது, எண்பத்தொரு பதங்களை யாகும்.
ங. வன்னத்துவா என்பது, ஐம்பத்தொரு எழுத்துக்களை யாகும்.
ச. புவனத்துவா என்பது, இருநூற் றிருபத்தாறு புவனங்களை யாகும்.

சப்பிரமணிய பிராக்கிரமம்.

தத்துவித்தியை என்பது, முப்பத்தாறு தத்துவங்களை யென்க. தத்துவா எனபது கலாதத்துவா முதலிய ஐங்கலைகளை யென்க. தெரிசனவியல மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்துவம் என்னும் இவ்வைவகைத் தொகுத்துவா என்றும் ஐந்து கலைகளிலும் உருவகிவிளாகுகுவதை காட்டுதும்.

சத்துவித்தி கலையில்.

சதாசிவமந்திரம், திருநயம் என்னும் மந்திரம்.

சதாசிவமோகம், என்னும் பதமுதலாக,

வாசுதேவர், என்னும் பதம் இறுதியாகவுள்ள பதங்கள்மே

சத்து என்னும் வன்னம்-உ.

பீசாண்டத்துட்காலாக்கினி புவனமுதல் உருத்திர

புவனமீறாகவுள்ள புவனம்

	கo
	கo.
	கo.
	கo.
	கo.
	கo.
	கo.
	கo.
	கo.
	கo.

சத்தக் கூடிய புவனம் கoஉ.

சத்துவித்தி என்னும் பெயருள்ள தத்துவம் க.

சதாசிவர் முதல் சத்தி ஈறாகவுள்ள மெண்க.

சத்துவித்தி கலையுடைய தத்துவப்படியும், தன்னுட் சேர்ந்த புவனாதிகளும் சகலரையும் நிலைத்த பிணைமையால் சின்மை என்றபெயர். இதனைத் தேவ தேவதை முகம் சொல்க.

சித்திய யோகியே என்னும் பதமுதல், வியோம வியோமி
யே என்னும் பதங்கள் இறுதியாக வுள்ள பதங்கள் ஙக.
ம, வ, க என்னும் எழுத்துக்கள் ஙஉ.
சுத்த வித்தியா தத்துவத்தில் வாமாதி மனோன்மனி யீறான
புவனங்கள். ஙஊ.
ஈசுரதத்துவத்தில் அநந்தேசுராதி சிகண்டியீறான புவனங்கள் அ.
சாதாக்கியதத்துவத்திற் சாதாக்கியபுவனம் க, ஆகக்கூடிய புவ
னம் கஅ.
சுத்த வித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம் என்னுந் தத்துவங்கள் உ.
என்னும் இவைகள் அடங்கு மென்க.

ரு. ‡ சாந்தியதீத கலையிலே,

ஈசானம், அத்திரம், ¶ மூலம் என்னும் மந்திரங்கள் உ.
ஓம் என்னும் பதம் க.
அகார முதல் கஃ வீறுதியாக வுள்ள எழுத்துக்கள் கசு.
சுத்திதத்துவத்தில் உள்ள கிரியா சக்தி, பிரதிட்டை,
வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதீதை என்னும் புவனங்கள் ரு.
சிவதத்துவத் துள்ள இச்சிகை, தீபிகை, உரோசினிகை,
மோசினிகை, ஊர்த்துவ காமினி, வியாபிநி, வியோம
ரூபினி, அநந்தை, அநாசிருதை என்னும் புவனங்கள்
கடு. ஆகக்கூடியபுவனம் கரு.
சுத்தி தத்துவம், சிவதத்துவம் என்னுந் தத்துவங்கள் உ.
என்னும் இவைகள் அடங்கு மென்க.

---

‡ சாந்திகரும் மேலான பரம ஞானத்தை யுண்டாக்குவதால் சாந்தியதீதை என்ற பெயர். இதற்குத் தேவதை சதாசிவமூர்த்தி. இவ்வகற்று கலைகளின் வடிவு, நிறம், குணம், அவத்தை, காட்டி, வாயு என்பவற்றை மதங்க ஆகமம், சோமசம்பு பத்ததி, குரு பத்ததி, காலோத்தராதிகளிற் காண்க.

¶ இவ் ஆகமங்களிலே சாந்தியதீத கலையிலே குறித்த மூன்று மந்திரங்களுடன் சேதநிராமந்திரம் என்னும் ஒன்றும் சேர்த்து சான்சென்று கூறலால் ஐக்கலைக்கும் மந்திரங்கள் பன்னிரண்டாதல் காண்க. இதுபற்றியே திருமுறைத் திருவருட்பாக்களும் பன்னிரண்டாயின என்க.

தெய்வயானையம்மையாரும் மந்திரை, பதருபிணி, வர்ணை, புவனை, தத்வரூபை, கலாரூபை என்ப பெயர் பொருந்துவர்.

இவ்வாறு வடிவங் கூறப்படுவதன்றி யின்னு மோர் வகையாகவும் வடிவு கூறப் பட்டுள்ளது. எங்ஙன மெனில், சுப்பிரமணியப் பெருமானுக்கு இருதயம், சிரசு, சிகை, கவசம், நேத்திரம் முதலிய அங்கங்களாக முறையே புவனம், வன்னம், மந்திரம், பதம், தத்துவம், கலை என்னு மிவைகளாகின்றன. எனவே சுப்பிரமணியக் கடவுளார்க்கு முப்பத் தெட்டுக் கலைகள் திருக்காம், திருவடி முதலிய திருவுறுப்புக்களாகின்றன. சாந்தியதீதகலை திருத்தலையாகவும், சாந்திகலை திருமுகமாகவும், வித்தியாகலை திருமார்பாகவும், பிரதிட்டாகலை குய்ய மாகவும், சிவிர்த்திகலை முழங்காள், கணைக்கால் ஆகவும், புவனத்துவா திருமேனியாகவும், வர்ணத்துவா தோலாகவும், மந்திர அத்துவா உதிர மாகவும், பத அத்துவா மாமிசமாகவும், தத்துவ அத்துவா எலும்பு மச்சை, சுக்கில முதலிய காதிக்களாகவுஞ் சொல்லப்படும். இவை பிற்றை வடிவமாக் கோடலின் சுப்பிரமணியப் பெருமானுக்கு சாந்தியதீதன், சாந்தேசன், வித்தியேசன், பிரதிட்டேசன், சிவிர்த்தீசன் எனத் துதிக்கப் படுவார். தெய்வயானை யம்மையாருஞ் சாந்தியதீதை, சாந்தை, வித்தியை, பிரதிட்டை, சிவிர்த்தை எனப் போற்றப்படுவா ரென்க.

இங்ஙன முள்ள திருவடிவங்களானே சுத்திபண்ணிப் பேரின்பத்தையருளும் புதுச்சந்ததிக் கந்த சுவாமியாம் பெம்மான். அத்துவ சுத்தி யென்பது என்னெனில், ஆறத்துவாக்களினும் உள்ள சஞ்சித கர்மங்களெல்லாம் நசிப்பித்தல். கன்மங்களை நசிக்கவே மாயை அகலும். மாயை அகலவே ஆணவ மலத் தடையற்று ஆன்மாக்களின் சுவ ரூப ஞானம் பிரகாசிக்கும். அது பிரகாசித்தலால் அத்துவித ஞானம் வளர்ந்து இன்ப முறும். இவ்வாறே அத்துவாக்களைத் தமக்கு வடிவாகக் கொண்டு ஆறுமுக மூர்த்தியாய், ஆன்மாக்

கலை முத்தியிற் சேர்த்தலால் அத்துவா மூர்த்தி எனக் கந்தக் கடவுள் தோத்திரிக்கப் பெற்றனர்.

பௌஷ்கராகமம்.

நமோ மெஹரொ ராண மஹகிர ஜவ தத்நம் ।
உவாஹா முகொவிடம் வன்மெஷெணமஹ யெ ।
நாத மகிர வாஹம்விஜ் ரிவஹாதி யோ ஹ ஹம் ।
ஹாயா வி நாதொ ரவாஹா தஜ்ரோஹகூ கூவ்வெ தஜஹெகீ ।

நமாயா நேச்வரோ நாணூர்த சக்திச்சுத்தவர்த்தமாம் ।
உபாதாந மதோபிக்தம் பரிசேஷேண லப்பியதே ।
நாத்ரசக்திருபாதஞ்சவித்ரூபத்வாத்யதாகுகம் ।
மாயாவிநாத்ரோபாதாநம்மோஹகத்வாகஸ்வதேஜஸேதி ।

சுவாயம்புவ ஆகமம்.

வதிவ ஹொவி ஹ கெவி உ விவிஷ்ணோ
யொய ஹா । தயொவ தெஹ்ண வ்ஹ நய
ம்வ ர வ்ஹ ஹ । ஜீகூகஹி ஹ்கு தெணொகூ
யாவரிண தாயகம் । வொழ்வாவரிண திவஹாதெ
ஹா திஹவவதி நீ ॥

வ வ்ஹ நாமரவஹ வ நர கஹிம் வ த ர்ஹிவ்வயா ।
வ ர்ஹ கூ தெஹிணவ தெயாவளவிவாவாழ்ஹி ம்வ தி ।
கதிரஹ கிராயொஹ ர்ஹ தெஹிராஜவிவ ।

கீரண ஆகமம்.

[illegible]

மதட ஆகமம்.

[illegible]

அசிதாகமம்.

[illegible]

என்றற் றொடக்கத்த சுலோகங்களாலும் பெறுதும்.

இப்பிரமாணங்களேயன்றி, "சாந்தியா தீதகலே தன்னின் மேற்றோன்றுவ தொன்றைக் காண்கலா தியற்றுறு" எனவு

ரூடஞ் சிவஞான சித்தியார்த் திருவிருத்தத்தானும், "அத்துவாவது, வா மெம்மிறை முடிதான் கலைகளேத்தாகுஞ் சாந்திமுத லானைநான் காமாம்" என வருஞ்சிவஞான தீபச் செய்யுளானு முணர்க.

அத்துவா மூர்த்தயே நமஃ

பத்தொன்பதாவது,

* வியாக்கிராசுர சங்கார மூர்த்தி.

சுவேத வாராக கற்பத்திலே பிரம தேவருக்கும் விட்டுணுவுக்குஞ் சண்டை கோரிட்டது. அதுகாலை மலரோன் திருமாலே நோக்கி, நந்த கோபன் மகனே! நானே பரப்பிரமம்; என்னை வணங்குதி யென்றார். மாயவன் அது கேட்டு மைந்தனே! நீ என் உந்திக் கமலத்தினின்றும் பிறந்தவன் அன்றே? ஆகலான் நீ மகனுகின் றாய். நானுனக்குத் தந்தை யாகின்றேன். நின்னாலுஞ்சகல சராசரப் பொருள்களாலும் வணங்கப்படுதற் குரியோன் யானேயென்றார். பிரம தேவர் கோபித்து; வெண்ணெயுண்ட கள்வ! நீயெனக்குப் புத்திரன் மருகன், பௌத்திரன், பிரபௌத்திரன் என்னும் உரிமையுடையை. உனது பத்துப் பிறவி யல்லாத † பதினேந்து

---

* சிவ புராணங்களிலே வியாக்கிராசுரனைச் சங்கரித்தது சிவபெருமானென்றே கூறப்பட்டுளது. சிவனேசுரன், சுரனே சிவன் என்னும் ஒற்றுமை நயம் பற்றிக் கூறத் தவறு செய்தவர்கள் சிவன் செய்ததாகக் கூறி விட்டனர். அங்ஙனமே சுப்பிரமணியப்பெருமானுற் செய்யப்பட்டதாக வதம், சூர்பதுமன் முதலியன வுமறைவு முரசத்தனை போர, சாரங்கதேவன் செய்ததாகிய சிவ கொய்வு, வீரபத்திரரியற்றி யருளிய பரசுராம முதலியனவுஞ் சிவபெருமானே செய்தா ரென்று சிவலிங்கம் தூக்கப்படுவதை யுணர்க.

† பதினேந்து பிறப்புக்களாவன—கனதன், கனதனன், கனத்தனன், கனகுமரன், சுகாசாயனன், கபிலன், இடபன், சாதன, அச்சீவன, தத்தாத்திரேயன, மோனி, சக்கன் வியாதன், தனஞ்சயர், பௌத்தன் என்பனவாம். இவ்வண்ணம் நிகழ்த்தை கூறிற்று.

பிறவிகளுட் சன்கன், சனாதனன், சனந்தனன், சனற் குமாரன் என்னும் நான்கு முனிவராக என்னிடம் பிறந்தனை. நாரத னுகவுந் தோன்றினை. இவற்றுனே எனக்குப் புத்திரன் ஆனாய். நான் பிதா ஆனேன். என்னற் படைக்கப்பட்ட பூமிதேவியாகிய மகளை நினக்கு மனைவியாகத் தந்தேன். அதனுல் நீ மருகன்; நான் மாமன் என்று அறிவாயாக. எனது மகளுகிய பிருகு முனிவனுக்கு மகன் இலக் குமி யன்றே? அவளைத் தானே நின் மனையாக் கொண்டாய். அது வன்றி என் குமாரனுகிய காசிப முனியின் மனைவியாம் அதிதி வயிற்றினிடத்து வாமனன் ஆகப் பிறந்தாய். இவற்றுனே நீ பௌத் திரனும் நான் மூதாதையும் ஆகின்றேன். விரோசன் தத்தாத் திரோ பன், கபிலன், விடபன் என்று மிலாகப் பிறந்தது பற்றிப் பிர பௌத்திரனு மாக்க் காணப்படுகின்றுய். இன்னும் நின்னைப் பலபடத் துப் படைத்து என் கைகளும் மனமுஞ் சலித்தன.

நினது உற்பத்தியினின்றும் வெளிப்பட்டனமையால் நீ பரப்பிரம மாக வணங்கப் படுதற் குரியையோ? அங்ஙனமாயின் நாகிங்க மாகத் தானினின்றும் வெளிப்பட்டனை. அதுபற்றித் தானைத் தந்தை யென்பதாலும், அதனைப் பரப்பிரம மாக வணங்குவதாலுந் தகுதி யாமோ? அன்றியும் அதிதி வயிற்றில் வாமன ருகவும், இரோணுகை வயிற்றிற் பாக ராம ருகவும், உரோகினி வயிற்றிற் பலராம ருகை வும், கௌசலை வயிற்றிற் தசரத ராமருகவும், தேவகி வயிற்றிற் தசரத ராமருகவும், தேவகி வயிற்றிற் கண்ண ருகவும் பிறந்தாய். சோம யசசு என்னும் அந்தணனையும், அவன் மனைவியையும் இனிப் படைப்பேன். அவர் வயிற்றில் உன்னையுங் குழைவாகப் படைக்க சித்தமா யுள்ளேன். அவர்கள் யாவரும் நினக்குத் தாயுந் தந்தையரு மாகவால் அன்னவ ரெல்லாம் பரப்பிரம மாவரோ? ஆகார்! ஆகார்!! அதுபோல நீ தந்தை என்பதாலும், நின்னை வணங்க வேண்டு மென்பதாலும் பொய்யாம் என்றும். இவற்றை

படம் 2.2.2 இராமனுக்கும் இராவணனுக்கும் நடந்த போர்

யெல்லாங் கேட்ட திருமால் வடவைபோற் கொந்தித்தெழுந்து கோர யுத்தஞ் செய்தார். பிரம தேவரும் இவைக்காது அவருடன் பொருதார். திருமால் மிகவுங் கோபித்து "இவனை யின்னே யழிக்கின்றும்" என்று எழுந்து, வியாக்கிர அசுரன் என்பானை வேள்வியக்கினியி னின்றும் உண்டாக்கித் தமது தவ பலங்களை யெல்லாங் கொடுத்து விடுத்தார். பிரமதேவரும் அங்ஙனே யோர் அரிசாதனஞ் செய்து மகிடாசுரன் என்பானை யுண்டாக்கி விடுத்தனர். அவர்கள் இருவரும் நெடுகாட் பொருது, பின்னர் ஒருவரோ டொருவர் இணங்கிச் சிகண்டி ருத்திர மூர்த்தியை நினைந்து பன்னெடுங் காலந் தவம் புரிந்தார்கள். உருத்திர பகவான் மூன்றாவது வரங்களை யெல்லாங் கொடுத்தருளினர்.

அதன் பின் புலிமுக முடையனும், யமனும் நடுங்கத்தக்க பயங்கரமான தோற்ற முடையனும், வரபலங்களான மேற்படி வன், மகிடாசுரனை மந்திரியாக வைத்துத் திரிலோகங்களையுந் தனதடிப்படுத்தி அரசாள்வா னுயினன். தேவர், முனிவர், இந்திரன், பிரமன், விட்ணு முதலிவரை யெல்லாம் புறமுதுகிட வோடப் பாணங்களால் அடித்துத் துரத்தி, அவர் பதவிகளை யெல்லாந் தானாகவே யாசு செய்தான். பிரம தேவரையும் விட்டுணுவையுந் தேவர்களுடன், முனிவர்கள் முதலாயி னோரெல்லா மிகழ்ந்தனர். அவர்களும் நாமே நமக்கு வினை தேடிமை என நொந்தனர். அன்னவர் பிரமுகருஞ் செய்யுந் துணைகளை யெல்லாஞ் சிவபெருமானிடத்தில் விண்ணப்ப செயலாம், வருதிர் என்று திருமால் அவர்களை யெல்லாம் அழைத்துச் சென்றார். திருக்கயிலையை யடைந்து, திருவாயில் தேவர் விடை பெற்றுப் பாலனுஞ் சந்நிதியிற் சென்று யாவருமாக முறை படியற்ற மரம்போல் வீழ்ந்து வீழ்ந்து வணங்கி யெழுந்து

சதாசிவ ஸர்வ வித்யாதீச்வரஸ்ஸர்வபூதாதாரம்
ப்ரஹ்மாதிபதிர் ப்ரஹ்மணேதிபதிர் ப்ரஹ்மா
சிவோமே அஸ்து சதாசிவோம்.

ஹரிஓமிரண யுவாஹமவஹிரண யுவகயெம்விகர
வ கியஉதாவகயெநமோநமஃ ।

என்னுக் தைத்திரீய வேத ஆருண சாகா மந்திரங்களைச் சொல்லித் துதித்தார்கள். சிவபெருமான் திருவருள் சுரந்து கூறி யருளுவார். அகங்காரம் பெருந்துன்ப மயம். நீவிரிருவரும் அகங்காரங் கொண்டதனன்றே அவ்வசுரரிருவரும் தோன்றினர். துங்க மகங்காரம் நமக்கன்றி நம்மைச் சார்ந்த மற்றை யோர்க்கும் பெருந்துன்பை விளைத்தது. வேல, மாலே! உயிர்களைக் காக்கின்ற பட்டத்தையுடைய நீ, இங்ஙனஞ்செய்த தென்னே? என்று உரைத்துப் பரமனுர் துர்க்கா தேவியையுஞ் சுப்பிரமணியக் கடவுளையும் அனுப்பினர். துர்க்கை மகிடனைச் சங்காரிக்கவந்தாள்.

அதனைக் கண்ட சுப்பிரமணியப் பெருமானர் அசுர சேனைகளெல்லாம் அதஞ்செய்தனர். மகிடன், வியாகரன் என்னும் இருவரும் பெருங் கோபமுற்று, இத்தேவர்களை வண்மை விலிருவரும் போர் புரிய வந்தனர். ஆகவிற் பிரமன் விட்டுணு முதலிய தேவர்களெல்லாம் இப்பொழுதே விழுங்கி யழிப்பே மென்று பல மாயா வடிவங்களைக் கொண்டு தேவர்களை வளைத்தார்கள். தேவர்கள் கருடனைக் கண்ட பாம்பு போல மிக்க பயங் கொண்டு ஓலமிட்டார். துர்க்கா தேவியையுஞ் சுப்பிரமணியப் பெருமானரையும் நோக்கி அபய மிட்டார்கள்.

தாதீஹிவண ரூம் கிவவாஜயுதீம் ஹிவொவதிம்
கரிவஹொஷ ஜவரூம் । உமரூம்தெவீம்ஸாண
ஹிஹம்ப உதெ புஹ காவிதாஹொமஃ ।

என்று துர்க்கா தேவியை நோக்கி அபய மிட்டார்கள். இந்த யசுர் வேத தோத்திரத்தைக் கேட்டதுந் தேவியானவள் எருமை முகத்தை யுடையாரும் மகிடாசுரனை வலைத்துப் பொருது கொன்றாள்.

ஸாம வேதம்.

* வீஷாஹிநோஷமஹாஜாதவெஷஸ்யமாயா
வாஷாணிகாதிவஷிக் | கமெஷதிவஜநவாஷ்ணா
மோஷாகுஷாஷிகுவிகாதிநஷிநாம் ||

வபூதிராஜிகம்ஷமஹாரிமஹிஸ்ரூஷிம்ஷாஷிவெஷ்
வரீராதயஷாஷ | லக்ஷ்வஷடீஷாஹாணி
விஷாகஷாஷெஷிவாகீஷாணிகாகயுஷிஃ ||

என்ற முருகக் கடவுளை நோக்கித் தோத்திரம் புரிந்தார். பெருமானும் அவ் வேத மந்திரங்களை யெல்லாங் கேட்டு, அஞ்சனமின அஞ்சனமின! என அபயங் கொடுத்துப் புலிமுக முடைய அசுர வீரனைப் பொரவன்னினார். தம்முடைய திருக்காத்தின்ற ஞானமென்னும் பெரிய வில்லை வலைத்துத் தொனி செய்தார். வியாக்கிரன் மிகவும் பயந்து, குணத் தொனியே யிங்ஙனமாயின் இவர் வீரமெத்துணையதோ? ஆயினும் இத்தகைய மகாவீரருடன் யுத்தஞ்செய்து இறப்பினும் எஞ்ஞான்றும் புகழ் இருக்கும் என்று துணிவுற்றுத் தன்வில்லை வலைத்து யுத்தம் புரிந்தான். பல

* இவ்வேத மகாவாக்கியங்களிலே முருகக்கடவுளை அக்கினி எனவும் சதவேத எனவும் கூறித் துதித்திருக்கிறது. "தேவாநாம் அக்நே ஸா" அதாவது தேவர்களுக்கு முன்னே இருக்கிறவனை ஆகலின் அக்கினி எனவும், ஜாதாநி—வேதாம் ஸி—என்னுஞ்சொல் அதாவது எல்லாவிதமான நூல் ஞானங்களும் உண்டாகின் றவனே அவன் ஜாதவேதா எனவும் சொல்லுவார். அக்கினியு மென்னலாலும், புலிக்க மூர்த்தி என்னலாலும் அக்கினியம் வேதங்கள் கூறினவென்க.

லல்வடிவங்களே யெடுத்துப் பாண்டங்களைப் பொழியா நின்ற காலை, பரப்பிரமம் பொருளாகுக கடவுள் ஓர் திரம் விடுத்து அவன் தலை கொய்து புறக்கடலில் வீழச் செய்தனர். தேவர்கள் யாவரும் துதித்து முன்போலப் பதவிகளிற் சென்று வாழ்ந்திருந்தனர்.

தேவர்க்குத் தின்பஞ் செய்த மகா வீரனாகிய வியாக்கிராசுரனைச் சங்காரித்துத் தேவர்களைக் காத்தருளினமையால் வியாக்கிராசுர சங்கார மூர்த்தி யெனத் துதிக்கப் பட்டார்.

வாசிட்ட லிங்க புராணம்.

கண்ணுதற்கொருகண்ணையப்பியகண்ணனைமொருதிண்ணனன்
பெண்ணியாவருமுண்ணயந்திடவண்ணவாழியையுள்ளியெம்
மண்ணவாடிகண்ணிடந்தவமண்ணையுண்ணியுமெண்ணவாங்
கண்ணனும்முதருங்களென்றிருசண்டைகண்டனர்கற்பமே.

விண்டி யாவுன தத்த னென்றிட வேதனைதிடு மாயனை
பண்டு காலவர் மகதி யானென வென்கண் வத்தனை பார்மகட்
கொண்ட நன்மரு காகநின்றனை கூறபோலு மாலையே
யண்டி யுற்றபி றப்பி னேற்படை யங்கை சேந்தது காண்டியே

வன்ன மாயனு மோர ழற்கொடி ருட்கடற்பரி போலவே
தன்னை வோர்புலி யுக்கிரத்துறு தார்த்தனைப்பொர வுய்த்தன
னன்ன னைஞ்ஞிறை யன்ன னும்மனி டன்னை யுய்த்தன னன்னவா
முன்னி நின்றமர் கொண்டி ணங்குரு மூன்றி னைரு நேன்றரோ.

யாகிநின்றவ மேன்மை யாலவர வாய்மை யாற்பல வேகதனாக
ஆயாகிரத்துறை யாகி வானவர் கோலு மாபத மாக்கியே
சயாக்கிரத்தி னுலக்கு வேன்முரு கத்த ரூருள் சாரவே
யாகிரத்தினில் வந்த பொற்கழ னூப்ப வண்டிட மண்டினன்.

வியாக்கிராகர சங்கார மூர்த்தயே நமஃ

கயாசுரமுரசுந்தி.

இருபதாவது,

கயாசுர மூர்த்தி.

பிரம விட்ணுக்கள் இருவரும் பறவைகளாகிய அன்னம், கருடன் என்னும் இரண்டு பறவைகளை வாகனமாக் கொண்டு ஊர்வர். அவர்க்கும் மேலான கடவுள் யாமே என்பதனைச் சிவபெருமான் நீலகண்டம் மூக்கண் முதலவற்றை நிறுப்பதன்றி வாகனத்தானமைப்பாத்துவத்தை நன்குவிளக்கா நின்றனர். எங்ஙன மெனில், இடபம் என்னும் மிருகத்தை வாகனமாக ஊர்தலா லென்க. என்னை? பறவைகளினின்றும் மிருகம் ஏற்ற மூடைமையா லென்பது. இங்ஙனம் இவர்களுள் இருவர் பறவைகளையும், ஒருவர் விலங்கினையும் ஊர்தியாகக் கொள்ள, இம் மூவர்க்குங் காரணாயிருந்து அண்டான வாயிலாற் படைத்தன் முதலிய தொழிலைச் செய்பவர் தாமே என்பதை விளங்க நங்குமாக் கடவுளார் பறவைகளையும் மிருகங்களையும் வாகனமாக் கொண்டருளினர். எங்ஙன மெனில், பறவைகள் இரண்டனையும், விலங்குகள் இரண்டனையும் ஊர்தியாகக் கொண்டதாம். பறவைகள் இரண்டாவன—மயில், கோழி. விலங்குகள் இரண்டாவன—ஆடு, யானை என்பன. இங்ஙனம்இருகாற் பிராணிகட்கும், நாற் காற் பிராணிகட்குந் தலைவராகிய பரப்பிரமம் யாமே யென்பதனைத் தெரித்தருளுஞ் சிவகுருநாதன்.

வேதங்களெல்லாம் "எவன் தேவர்கட்கு அரசன், எவனிடத்தே தேவர்கள் அடங்கியுள்ளார், எவன் இந்த இருகால்களுக்கும் நாற்கால்களுக்கும் நாயகன்; அத்தகைய தேவனுக்கு அவிசு கொடுப்பேம்,, என்றும், "நாற்காற் பிராணிகளை முன்னர்ச் சிருட்டித்தான். இருகாற் பிராணிகளையு மங்ஙனே படைத்தான். முன்னர் அப்புருடன் உடல்களி னுயிருட் புகுந்து அந்தரியாமியானன்" என்றுமின்னவாகக் கூறும் பிரமாணங்கட் கெல்லாம் (வேதவாக்கியங்கட்குத்) தாமே பொருளென அறிவித்த படியாம். அவ்வேத வசனங்களை

யிங்கே காட்டுவோங் காண்க. இவ்வண முள்ள வாகனங்களுள் யா னையு மொன் றென்றும், அந்த யானை அயிராவண மென்பர் சிலர். அற்றன்று. அது இரண்டாயிரங் கொம்பர்களை யுடையதாய்ச் சிவ பெருமானுக் குரியதாய்ச் சிவலோகத்தின்கண் இருப்ப தெனினும் "தந்தை பொருண் மைந்தர்க்கு" என்னு வழக்குப்படி, விநாயகர், சுப்பிரமணியர் முதலினோர்க்குப் பொது வாதல் கண்டுணர்க.

ஆகலி னன்றே பிரமதேவன் புத்திரிகளாகிய சித்தி புத்தி களை விநாயகனுர் திருமணம் புரிந்த ஞான்று அவ்வயிராவணத் தினிவர்ந்து திருவுலாப் போந்தா ரெனப் பாரிக்கவ புராணமும் பகர்ந்தது. எண்டிசு சுப்பிரமணியக் கடவுளார்க் குரிய யானை யெது வோ வெனிற் "பிணிமுகம்" என்னும் பெயரை யுடைய தென்க. கருப்ப வாச மில்லாத முளிவாரைத் திருவாச ரென்ருற்போலவும், இமைத்த லில்லாதவரை "இமையவர்" என்ருற் போலவும் எதிர் மறை யிலக்கணையான் வந்தபெயர் என்றறிக. என்னை ? எவரானும் பிணிக்கப் படாத (கட்டப்படாத) முகத்தை யுடையது என்று பொருளாகலின். அதற்கு எது யாதோ வெனிற் சொல்லுதும் கேண்மின். யானை யேற்றங் கொள்வோ ரவ்வியானையின் முக முத லியவற்றை யலங்கரிப்பர். முகத்திற்கு, முகபடாம் என்னும் வத்தி ரங்கட்டுவர். நுதற்கண் ஓடை (பட்டம்) கட்டுவர். கிம்புரிப் பூண் பூட்டுவர். கவரிகள் பிணிப்பர். இவைமுதலாம் பிணிப்புக்க ளின்றி யியற்கையே யவையெலா மமையப் பெற்றுத் தோன்றிய யானை யென்க. அல்லதூஉம் சடவடிவினையுடைய யானை யாசாது பதி னேராந்திரு முறைத் திருவருட்பாக் கண்ணும், மெய்கண்ட சாத் திரம் பதினன்கனு ளொன்றிய நெஞ்சுவிடு தூதினு முரைத்தாங்கு பரஞான மென்னும் யானை யெனப் பகர்வாரு முளர். அவ்வாறு இயற்கையே யமைந்த அலங்காரத்தை யுடைய அப்பிணிமுகம் என் னும் யானை எல்லா யானைகளினும் மேலாயது.

ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புட்பதந்தம், சாருவபௌமம், சுப்பிரதீபம் என்னும் எட்டுத்திசை யானைகளும், அவற்றின் பிடிகளுஞ் சூழ்ந்து போற்ற விளங்குவது. ஐராவத யானையுங் குற்றேவல் புரிய விளங்குவது. சிவலோகத்திலேயுள்ள ஐராவணம் என்னும் யானையும் அதற்கீடாகாது. இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வண மென்னும் நான்கு வேதங்களுஞ் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் திருவடிகளை மேடமாக வுருவெடுத்து வேள்வி யக்கினியினின்றுந் தோன்றித் தாங்குதல் போல, வேதங்களின் முதலாய பிரணவழ மவ்வாறேயவர் திருவடிகளைத் தாங்க வெண்ணி, இப்பிணி முகப் பெருவடிவந் தாங்கி வந்திரப்பப் பெருமானர் அதனை பூர்த்தியாக் கொண்டருளினரென்று பிரமாண்ட புராணத்திலே நாரத விசய சம்வாதச் சருக்கத்து உரைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகலிற் பிரணவ யானை யென்றும், தாருகக்களிறு என்றும் அழைக்கப்படும். இது வன்றி வேறும் வரலாறுங் கூறப்படும்.

திருமால், தக்கையை இடபமாய்த் தாங்கிய தன்றி மைத்தனும் யானையாகத் தாங்க நினைத்தார். அவர் அதிதி வயிற்றிலே உபேந்திரனைத் தோன்றியிருந்த காலையொன்று நினைத்தார். என்னுடனெதிர்த்த காலத்து நான் விடுத்த சுதரிசன சக்கரத்தைத் தன்கழுத்திலே மாலையாகத் தரித்த தாகலால் நான் மிக்க அவமான மடைந்தேன். அவ்வவமானம் போக வவனைக் கொன்று காத்தருளியவர் சுப்பிரமணியக் கடவுளே. ஆகலினவர்க்கு வாகனமாய் பேறினை யடைந்து, இனி எந்த அசுரர்க்கும் பயப்படாதும், அவரா லிடையூறடைந்து அவமான முறாமலும் இருப்பேன். எனது தமையனாகிய இந்திரன் மயிலாகத் தாங்கினனல்லனே? என்று எண்ணி, மாவிரூபம் என்னுஞ் சிறிய தலஞ் சார்ந்து வாமனர் அருந்தவம் புரிவாராயினர். அவர் தவங் கண்டிரங்கிய பெருமான்,

ஒரு திருமுகமும், இரு விழிகளும், நான்கு திருக்காங்களும், இடத்திருக்காங்கள் எவற்றைக் கேட்பினு மவையெல்லாம் ஒரு

87

சேரக் கொடுத்தருளும் வெற்றி பொருந்திய வாதமும், கோழிக் கொடியும் கொண்டிருப்பவும், வலத்திருக் கரங்களில் வேலும் வாளும் பொருந்தி விளங்கவும் அநேக கோடி சூரிய சொருங்குதயஞ் செய்தாற்போன்ற பிரகாசம் பொருந்திய திருமேனியும் உடைய சேயத் தோன்றி யருளினர். வாமனர் அருந் துதிகள் புகன்று வீழ்ந்து வணங்கி யானந்தக் கூத்தாடினர்.

"நினக்கு என் வேண்டு" மென்று சுப்பிரமணியப் பெருமானர் கேட்ப, வாமனர் சொல்வார், அசுர குலாந்தகா! அடியேனை முன் அவமானம் புரிந்த தாரகன் தேவீராற் கொல்லப்பட்டுச் சாத்தனுர்க்கு யானைவாகனமாக விளங்குகின்றனன். அவனும் நம்மைக் கண்டஞ்சுமாறும் அடியேனை யானை வாகனமாக்கி யெஞ்ஞான்றும் ஊருதல் வேண்டு மென்றார். வேண்டுவார் வேண்டியாங் கருளும் பெம்மான், அவ்வாறே வாமனரை யானை யாக்கி யூர்ந்தனர். வள்ளியம்மையார் அவதரித்த குறிச்சிநிலப் புட்களை வாகன மாகவுங் கொடியாகவுங் கொண்டருளினர். எனக் குரிமையா மொன்றை யுங் கொண்டிலர் என்று ஊடல் கொண்ட தெய்வயானை யம்மை யாரை மகிழ்விப்பான் வேண்டி, அவர்வளர்ந்த சுவர்க்கப் பொருள் களிற் சிறந்ததும், அவரை வளர்த்ததற் கினமாயதும், வள்ளியம்மை யாரை யச்சுறுத்தியதை யொத்த வடிவினையுடையதும் ஆன இந்த யானையை வாகனமாக்கிக் கொண்டாரென்று தேவலோகம் பூமாரி பொழிந்தார். இங்ஙனம் வாமனராகிய யானையின்மீ தூர்தும்மூர்த்தி யாய விளங்கலிற் சுப்பிரமணியக் கடவுள் கயாரூட மூர்த்தி எனப் பெயர் பெற்றார்.

யசுர் வேதம் - மந்திர சாகை.

யொடிவா நாஉயிவொ

யவிநெவாகயிமிரி சாம்

[illegible]

ஐந்த வேதம்.

[illegible]

தமாரு தந்திரம்.

[illegible]

தணிப்புராணம் - அருத்திய ஈரஞ்பெறுபடலம்

[illegible]

தீருமுறுநாற்றுப் படை (பதினேராந் திருமுறைத் திருவருட்பா)

ஆதிகளுஞ் சிலம்பப் பாடிப் பலவுடன்
கோவெலாய் வைத்துக் கொடுமணி யியக்கி
யோடாப் பூட்கைப் பிணிமுகம் வாழ்த்தி.

பரிபாடல். (எட்டுத்தொகை.)

"பாயிரும் பனிக்கடல்" என்னும் ஐந்தாஞ் செய்யுளில்,

"சேயுயர் பிணிமுக மூர்த்தம குழக்கி" என்றது முணர்க. இன்னும் பலப்பல பிரமாணங்களுள. அவையெலாம் விரிவஞ்சி விடுத்தாம்.

கயாரூட மூர்த்தயே நமஃ

இருபத்தோராவது,

மாதங்காரி மூர்த்தி.

சியவன முனிவரின் புத்திரான † ததீசி முனிவர், குபன் என்னும் அரசனுடன் நட்புற்றிருந்தார். ஒருநாள் முனிவர்க்கும் அரசகுமாரனுக்கும் ஓர் விவாத முண்டாயிற்று. என்னனிற், பிராமண பலமோ? க்ஷத்திரிய பலமோ பெரியது? என்பதாம். தபராதன் "க்ஷத்திரிய பலமே பெரிது" என்ன, முனிவர் அந்தணர் வலிமையே சாலவும் பெரிதென்றார். அதனால் இருவர்க்கும் வீரவாதம் கோர்த்து கோபம் அதிகரித்தது. முனிவர் குபனைத் தாக்கினர். அரசனுஞ் சினங் கொண்டு ததீசி முனிவரை வச்சிராயுதத்தினால் அடித்தான். அவ்வடியினாலே இருடி குமாரரின் உயிர் மேலுல கடைந்தது.

அதுபோது முனிவரின் மூதாதையாகிய சுக்கிரனார் ஓடோடி வந்து, சிவமகிமை தலைக்கு மருந்தே! உயிர் விடுத்துச் சென்றை

† என்றே கூறப்பட்ட ததீசி முனிவர்,

"ஒ-ம்-ஸ்ரீ-ம்-ஹ்ரீ-ம்-க்லீ-ம்-ஐம்-வஜ்ரபாணயே ஸ்ரீ ஹ்ரீம் ததீசாய நமஃ!"

என வாதனாகமம் கூறியவாறு பஞ்சவிருடி சோத்திரத்தவராய ததீசி முனிவரல்ல ரென்றுணர்க.

படம் எ. 25.

(மாதிரிப் பிரதி மட்டும்.)

89

யோ" என்று வருந்தி, இரு தண்டமாய்க் கிடந்த அவரி னுடலைப் பொருத்தி, தமது சஞ்சீவினி வித்தையாலே முன்போலாகச் செய்து அவ்வுடற்கண் உயிர்வரும்படி செய்தனர். உடனே தாங்கி யெழுந்தவர் போலத் தக்கி முனிவர் எழுந்தார். சுக்கிரனூர் அவ ரைத் தழுவி முத்த மிட்டு வாழ்த்திக் குபனை நோக்கிக் கூறுவார். "அரசகுமர! பிராமணர் பிழை செய்த காலத்தும் அவரைத் தண் டிக்கவேண்டின் அவர் தலையிற் குட்டல், அல்லது சிறையிடல் செய்தன்றி, ஓரற்ப விடயத்திற்காவலரைக் கொல்வாரைக் கண் டிலேம். அங்ஙனஞ் செய்த மன்னர் வழித்தோன்றியோ னீ யெருவனே. நீ யிங்ஙன முறைதவறி மதத்தானுங் கோபத்தானும் வச்சி ராயுதத்தால் அடித்துக் கொன்றதனையால், சித்தாந்த நிலையி னின்றும் விலகி, சிவதூடண னாகி, மாயனைக் கடவு ளென்று அலமந்து மாழ்கி மாண்டு, மறுபிறப்பில் மத யானையாகத் திரிந்து பலம் புரிந்து மாய்க" என்று சபித்தார்.

அவ்வாறே குபன் சிவநெறியி னின்றும் விலகி, அவநெறியாகிய புன்மதத் தாழ்ந்து, மாயனே பரம்பொரு ளென்று மயங்கித் துன் புற்று மாண்டு, இலங்கை மண்டலத்திலே ‡ உவா வென்னும் வனத் தீலே கொடியயானைகட் கெல்லாந் தலைமையான இளம்ப்யானையாகத் தோன்றித் திருகுற்ற சிந்தையா லுன்மத்தங் கொண்டு திரிந்தான். அநேக உயிர்களை யெல்லாங் கொன்றும், முனிவர் தவரிலைகளை யழித்தும், வேள்விகட்கு இடையூறு செய்தும் இருந்த யானையைத் தேவர்களுங் கண்டால் மிகவும் பயந்து ஓடுவார்; ஒளிப்பார். இவ் வியானை யாரால் கொல்லப்படுமோ? என்று யாங்களக்கந் தீர்ந்திருப் பமோ என்று பலருங் கந்த நாதனைப் போற்றுவார்கள். இங்ஙன நிகழுகாளிலே,

‡ உவா என்பது இச்சாலத்து ஊவா எனப்படும். அதனண்டைக்குச் சமீபத்திலே சப்பிரகாமம் என்னு மூர்க்கு அருகிலுள்ளது. உவா—யாலை. அது பிறகு விடமாகலி அப்பெயர்த் தென்றெண்ணக் கிடக்கின்றது.

தத்தமாற்றங்கணிறுவியசமயிகள்பலருங்
கத்துபுன்சொலேவினவினரவண்செயல்காணூர்
சுத்தவாதுளமுதலியதந்திரத்தொகுதி
யுய்த்துணர்ந்திடுநீரேயொருசிறிதுணர்வார்.

என்றபடி சிவாகம வழிநின்று, அறுமுகக் கடவுளின் திருவருட் பெருமைகளே யெல்லா முள்ளவராறுணர்ந்த சற்புத்திர னென்னும் வணிகர் ஒருவர் இருந்தார். தங்கள் செட்டிகுலத்திலேயவதரித்து அதனுலே செட்டி என்னுந் திருப் பெயரையுடைய கந்தக் கடவுள் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற தலங்க ளெல்லாஞ் சார்ந்து தரிசனஞ் செய்து, "திருப்புகழ் பெற்ற தலங்களுட் கதிர்காமம் ஒன்று தரிசித்திலேன். மற்றைய வெல்லாந் தரிசித்து முற்றினேன். அக் கதிர்காமத் தலத்தையு மெம்பிரா னடியேற்குக் காட்டியருளுதல் வேண்டு"மென்று பிரார்த்தித்து வருவாரா யினர். இவ்வாறு தரிசனவிருப்பத் தழுந்தி நிற்குஞ் சற்புத்திர வணிகரது சொப்பனத்திலே சிறையிலே கிடந்து புலம்பிய சயந்த குமாரனுக்குத் தோன்றித் தெளிவித் தருளியதுபோலத் தோன்றி யருளித் திருவாய் மலர்ந் தருளுவார்.

"அன்பனே! கதிரைத் தலத்தைத் தரிசிக்கும் விருப்பமுடையை யாய் நிற்கின்றாய். நாளைத் தினமே புறப்பட்டு வருதி" என்று மறைந்தருளினர். உடனே சற்புத்திர வணிகரெழுந்து உடலுவங்க, உளமகிழ, உரோமஞ் சிலிர்ப்ப ஆனந்தக் கூத்தாடி, முருகக் கடவுளின் திருவருளே வியந்து, அன்று புலரிக்காலையி லெழுந்து வழிக்கொண்டார். பற்பல ஊர்கள் யாவுங் கடந்து * கண்டி என்னும் ஊர்க்கண் வந்தார். அதுபோது சமுத்திரங்

* குபன் என்னும் யானையைக் கண்டித்த ஊராகலினன்றே கண்டியெனப் பெயர் வந்தது. மகனிவ தந்தை பறிவு என்றபடி தந்தையார் மாதங்காரியாய் விளக்கல்போல் மைந்தரும் இதனல் மாதங்காரியென விளங்குதல் காண்க.

கலே யெல்லாம் மொண்டு மொண்டு குடித்து இருண்டு மிக்கவேகத் துட்ன் புகர் நிறத்தையுடைய இந்திர வில்லையு மேந்திக் கொண்டு மேகக் கூட்டங்களெல்லா மொருங்கு திரண்டு இடித்து முழங்கி வந்த தென்ன, முற்கூறிய உவா என்னுங் குபயானை யதிர்ந்து நடந்து முழங்கி வந்தது. அதனைக் கண்ட வணிகனார், தமக் குற்ற துணை சுப்பிரமணியக் கடவுளே யென்று துணிந்து, அவ்வை யஞ் புடன் றுதிப்பாராயினர்.

அருவம், உருவம், அருவுருவ மென்று சொல்லப்பட்டமூன்று வடிவங்களையு முடையவர் எவரோ? அம் மூவகை வடிவங்களுஞ் சுவேச்சையினல் மந்திர வடிவாக் கொண்டு இலய போக அதிகாரங் களை யாவர் செயவாரோ? அவர் அடியேனைக் காத்தருள்க. ஆண் மாக்களாகிய எங்கள் பொருட்டு யாவர் ஆணை சத்தியினலே சங் கார அநுக்கிரக நிருத்தி யங்களைச் செய்வாரோ? யாவர் ஜாக்ர சத் தியினலே படைப்புத் தொழிலை யியற்றுவாரோ? யாவர் உரோ தயித்திரி சத்தியினல காத்தல் மறைத்த லென்னுந் தொழில்களைச் செய்தருள் வாரோ அவைகளை வேற்படை, தெய்வயானை, வள்ளி யம்மை என்னுஞ் சத்திகளாக யாவர் காட்டுவாரோ அன்ன கட வுள் அடியேனைக் காத்தருள்க என்று துதித்தார்.

சுப்பிரமணியப் பெருமான் அந்தக் கணமே வேடர் போற்றரு வுருக் கொண்டு கையின் கண்ணை வேற்படை தரித்தவராய்த் தோன்றி, அன்ப! பயமுறற்க வென்று அபயங் கொடுத்து, ஒருங் காருஞ் செய்தார். யானை வீழ்ந்திறந்தது. குபன் தன்னடியிலிருந்து வணங்கினன். முகக் கடவுள் மறைந்தருளினர். வணிகர் துதித் துக் குபாசலுடைந்து மாணிக்க நன்னை நல் னதியாடித் தரிசித்தனர். அவருள் குபன், தந்தி மூன்னிவர்க்குத் தான் செய்த பழிநீங்கப் பெற்று, தன் இராசியத்தைக் கைக் கொண்டான். வணிகர் இறுதியிற் முகபத மடைந்தார். யானை

ழித்து வணிகரைக் காத்தருளி னமையாற் சூகனூர் மாதங்கா
பூர்த்தி யாயினர். மாதங்க=யானையை, அரி=அழித்தவர்.

வாதுளாகமம்.

ஸிவ கிலுங்கிலு வொ நிஷ்டூம்தீகீ திருதிழு ।
லுகூலும்நிஷ்டூ லெனுகிலுவாடிவ வுஸிகிலொவ வுதெ ।
ஜெலுமுங்லுகலுலுவிடி வுரக்ரியவாலெலுவுங்கிலெதீ ।

மிருகேந்திராகமம்.

லொ லுவா ல நழுலுகுஸிவ வுகூலுகுவாலுனலுலுஸ்ரு பழு ।
கலுவுவா தூகலுசாகழு வுஸிஸ்ரு கியாவ கீவுடெ ।
லுவி மாலுலுயவிந நாலுலுவ லுலுஸ்ரு தலுவிலெ கரயதஃ
லுவாவாவலுவா நழுலுவாலெலுவுகீ ।

பிரமாண்ட புராணம் (மொழி பெயர்ப்பு)

சிவமொன்றே முதலாகுஞ் சத்தியஞ்சத்
தியமீது தெருட்டி னேனீ
ரவமொன்றிச் சுடுகிரயத் தாழ்கின்றீ
ரொளப்புகலு மந்தச் சோதி
குவலென்றிக் கலகமிடப் புடைத்தனன் மற்
றவனுமொரு கோலிற் ருக்கச்
சவமொன்றச் சுக்கிரனும் பதைத்தொருநற்
சிவக்கொழுந்தே சார்ந்திட்டாயோ.

என்றிரங்கிச் சிவனியின் வித்தையா லுயிர்ப்பித்தே
யிவனே நோக்கி
நன்றுநீ மதிமாவிற் படுதியெனச் சூள் செயதா
னன்னு மீழத்

(யாக ரக்ஷக ஸ்ரீராமர்.) ஸ. வே. வெங்கடாசலசாஸ்திரி.

தொன்றுவா வனத்துவா வெனுத்தோன்றிக் கொடுஞ்செயல்க
ளுருற்றியன்ப
னன்றுதலங் காணச்சென்ற டர்த்திவேள் கொன்றாள
வன்பிற் சார்ந்தான்.

மாதங்காரி மூர்த்தயே நமஃ

இருபத்திரண்டாவது,

யாக ரகஷக மூர்த்தி.

காசிப முனிவர், தக்கன் புத்திரிகளாகிய திதி, அதிதி, தனு, அரிட்டை, காசை, கடை, சுரபி, விநதை, தாம்பிரை, குரோத வசை, இளை, கத்துரு, முனி என்னும் பதின் மூவரையும் விவாகஞ் செய்தார். அவருள், திதி யென்பாள் இரணியன், இரணியாக்கன் என்னும் இருவர் ஆண்மக்களையும், சிம்மிகை யென்னும் பெண்ணெருத்தியையும் பெற்றனள்.

அவர்களுள் இரணியனுக்கு அனுகிலாதன், கிலாதன், பிரகலாதன், சங்கிலாதன் என்னு நான்கு குமாரர் தோன்றித் தைத்தியகுலத்தை விருத்தி யாக்கினர். இரணியாக்கனுக்குச் சருச்சாண், சகுனி, பூதசந்தாபனன், மகாநாபன், மகாபாகு, காலநாபன் என்னும் ஐவர் குமாரர் தோன்றினர். மற்றையமனைவியாக்கும் மகவுகள் பலப்பல தோன்றி யளவிறந்தனவாக விருத்தியாயினர்.

திதியின் குமாரர்களான அசுரர்களுக்கும், அதிதி புத்திரர்களான தேவர்க்கும் போர் தொடங்கிப் பலர் இறந்தார்கள். விடினு அவர் வெண்கோட் கிரங்கிப் பாற்கடல் கலடைந்து, தோன்

றிய அமிர்தத்தைத் தேவர்க்குக் கொடித்து, அசுர கூட்டங்களை யெல்லாம் வேரோ டறுத்தொழித்தார். அஃதறிந்த தீதி யென் பாள் மிகமனம் வருந்தி, என்னுடைய குலத்தவர்களை யறுத்த இந்திர உபேந்திரர் முதலிய அதிதி புத்திரர்களை யெல்லாங் கொல் லத்தக்க புந்தீர னெனுவனைத் தந்தருளினால் என்னுயிரை வைப் பேன். அன்றேல் இப்போதே துறப்பே னென்று காசிப முனிவ ரிடம் முறையிட்டாள். அவர் அவளை நோக்கி, பிரியாய்! வருந் தற்க. அங்ஙன மொரு புதல்வனைத் தருகின்றே மென்று தேற்றி னர்.

முருகக்கடவுள் வீற்றிருந் தருள்கின்ற திருத்தலங்கள் அறு பத்து நான்கனு ளொன்றாய புந்தீர காமம் என்னுந் திருத்தலத் தை யடைந்தார். ஆங்குள்ள நற்முனி மொன்றிலே யாகசாலைவகுக் கத் தொடங்கினர். சால்யோத்தாரணம், தான சுத்தி முதலியவை களைந்து செய்து யாகசாலை வகுப்பா ராயினர். மனு சூத்திரம், இரவி சூத்திரம், முனி சூத்திரம், மானவ சூத்திரம், திரபாக மண்டபம் என யாக சாலை யைவகைப்படும். அவற்றுள் தங்கருமத்திற் குரிய யாகசாலை மானவ சூத்திர மாகலின் அதனை வகுத்தார். வேதிகை, ஊர்த்துவ பட்டி, அதோபட்டி, துவாரம், குண்டங்கள் இவைகற் பித்து, வேதியின் கடவிலே பிரமபத மெனவும், நான்கு பக்கத்தும் தெய்வபதம், மானுடபதம், பைசாசபதம், இராக்கத பதம் என்னும் பதங்களும், அவைகளில் ஊர்த்துவ மேகலை, அதோ மேகலை, மத திய மேகலை யிவைகளும் கற்பித்துக் குண்ட யோனி முதலியவை யும் வகுத்தார்.

இவ்வெருமான் பஞ்சவர்ண முடையராய் விளங்கலானும் பஞ் சதானங்களி னின்றும் வெளிப்பட்டுப் பஞ்ச கிருத்தியஞ் செய்த லாலும் பஞ்சாவாணங்களும், துவாரம், தோரணம், சூலம், நான்கு தம்பம், உருத்திராக்க, பஸ்ம, உபயன தாரண வேதிகைகளு மியற்

றிச் செய்யவேண்டியன வெல்லாஞ் செய்து, யாகத்தின் பிரதா
னம் முக்கியமான அதர்வசிரோ மந்திரங்களையுஞ் சொல்லத் தொடங்
கினரேயும் விதிப்படி கூறிச் செய்வாராயினர்.

"அந்த யாக முற்றுமேல் திதி யென்பாள் வயிற்றிற் றோற்ற
மூண்டாகும். அஃதுண்டாயினமக்கும் நங்குலத்தாருக்கும் அழிவு
நேரிடும்." என்று இந்திரனுந் திருமாலு மிடையூறுகள் செய்யத்
தொடங்கினர். காசிப முனிவர் அது தெரிந்து, வேளவிப் பதி
யைத் துதிக்கத் தொடங்கினர்.

யாவனங்கி வடிவாகிலுன் யாக னயத்தை யூர்த்திடுவான்
யாவனங்கி பூவினமா மறைக ளியம்பு மகபலத்தை [ணன்
யாவன் கொடுக்கும் பொறியாகத் தோன்று மெழிலோன் முக்கண்
யாவனவன்றன் பதமலர்க்கங் கடியேன சரணம் புகுகின்றேன்.

யாவன் அக்கினி வடிவாயிருப்போன்; எவன் மேடையாகனத்
தை யூகிவோன்; அம் மூர்த்தி அடியேனையும் யாகத்தையுங் காத்
தருள்க. சிவாக்கினியு என்று வேதங்கள் முழங்கும் பொருளா
யிருப்பவன் எவன்? யாகபலப் பிரதான மூர்த்தியாவன்? ஊர்த்
துவ தேதசனும் அறுதிசைகளைக் காப்புவனும் யாவன்? குமாரன்
திரியம்பகன் யாவன்? அக்கடவுளாவான் அடியேனையும்யாகத்தை
யுங் காத்தருளும்படி யடைக்கலம் புகுகின்றேன். யாகத்திலே
மும் முறை "சுப்பிர மண்யோம்! சுப்பிர மண்யோம்!! சுப்பிர
மண்யோம்!!! என்று வேதங்களால் அழைக்கப் பெறுவோற்கு
அடியேனடைக்கலம் அடைக்கல மென்றிவ்வாறு துதித்தார்.

இவ்வொலி கேட்டதுஞ் சேய்குரல் கேட்ட தாய் போலச் சுப்
பிரமணியப் பெருமான் பால வடிவத் திடன் வேலாயுதமும் பல்லை
வமும் தரித்த திருக்காத்தினாயத் தோன்றி, முனியே! யாங் காக
கின்றும், அஞ்சற்க, யாகத்தை முடிக்குதி யென் றருளினர்.

காசிப முனிவர் கந்த சகத்திர நாமத்தால் அர்ச்சித்துச் சோடசரூப யியானஞ் செய்து யாகஞ் செய்வாராயினர். தேவர்கள் செய்த அபிசார வேள்வியி னின்றுந் தோன்றி மகிஷன், மாரன் என்னும் அசுரர் இருவர் அனுப்பப்பட்டார். அவ்வசுரர்கள் முனிவரையும் யாகப் பொருள்களையும் விழுங்குவே மென்று ஆரவாரித்து வந்தெருங்கினர். காசிப முனிவர் பயந்து, "ஞானசத்திதரா! பாலரூபா! பரஞ்சுடரே யோல மோல" மென்றார். இவ்வய பிள்ளையார் தங்கரத்திருந்த பல்லவத்தா லெறிந்து அவ்வசுரர்க ளிருவரையுங் கொன்றருளினர்.

முனிவர் யாகத்தை நிறைவேற்றி ஆங்குச் சுப்பிரமணியப் பிரதிட்டை செய்து சென்றார். அதுவே புத்திர விருப்பத்தை யளித்தமையாற் புத்திர காமம் என்னும் பெயர் பெற்றது. இங்ஙனம் முனிவர் செய்யும் வேள்விகளையும், அந்தணர் செய்யும் மகங்களையும் யாதோ ரிடையூறும் வராமற் காத்தும், காசிப முனிவர்செய்த யாகத்தை யழிக்க வந்த அசுரர்களைக் கொன்றும், அவர்யாகத்தைப் பரிபாலித்தும் வினங்கவரற் சுப்பிரமணியக் கடவுள் யாதரூபமூர்த்தி யாயினர்.

சந்தான ஆகயம்.

வம்வகூ ஹ்ரீஹ்ரீஹ்ரீ யுவாஸ்ரிக்ஷ்ரீவெஷ்ஹி ।

வம்வாவாணயாகூஹ்ரீவாயபூஹ்ரீதத்ஃ வஸ்ஃ ॥

வம்வாவாணம் மொஹ்ரீஹ்ரீம்வெஷ்ஹிநஹ்ரீம்

யாஹ்ரீஸ்ரீஹ்ரீவாஷ்ரீதாஹிதிஹ்ரீவெஷ்யுவாவியி ।

தமார தரிசனம்.

* வரனயன் சுதன்றன் மனையருட் டிதன்
வமிசததை யழித்தமா யவனை
யெரிசதக் கிருதை யழிசுதற் றருகென
நிரக்கவோ வேள்வியை யியற்ற
வரியிரு வருஞ்செ யல்லவை தீர
வந்தடா மாரனர் மலையார்
பரிவுற வழிதக் காதனன் வேள்வி
பதிபுத்ர காமநற் றலமே.

பதினோராந் திருமுறைத் திருவருட்பா

மந்திர வித்தியின் மாபுளி வழாஅ
வந்தணர் வேள்வி யோர்க் குமமே யொருமுகம்.

யாகாசுக்க மூர்த்தியே நமஃ

இருபத்துமூன்றாவது.

புட்பசத்திர மூர்த்தி.

நீர்வள நிலவள முதலிய எல்லா வளங்களாலும் பொலிவு பெற்றதாகி, ஈழம், பொன்னகம், * தக்கிணகைலாயம் என்றின்ன பெயர்களை யுடைத்தாம் இலங்கை மாபுரியிலே யுள்ள † ஏழுமா நாடு அதன் நிலகம்போற் சிறந்து விளங்கா நிற்கும். அத்தகைய நாட்டிலே குற்ற மின்றி விளங்கிய அறிவும், வலிமையும், முயற்சியு முடைய ஓவியர் குடியிலே, அற மெலாந் திரண்டு ஒரு வடிவெடுத் தாற் போலும் நல்லியக் கோடன் என்பவன் இருந்தான்.

அவன் அவ்வூராசர்க்குத் தலைமை பெற்றோனாகி, தொண்டை நாட்டின்க ணுள்ள எயிற்பட்டினம், ஆமூர், வேலூர், மூதூர் என்னு நான்கு நகரங்களினும் அரண் கோலி யாசு புரிந்தான். மயிலுக்குப் போர்வை கொடுத்த ஓவியர் குடித் தோன்றலாம் பேகன், தடுத்த முல்லைக் கொடிக்குத் தன்றே ருதவிய பறம்பு மலைக்கு அரசனாகிய பாரி என்னும் வள்ளல், காரி யென்னும் பட்டத்துக் குதிரை யுடன் றனது நாட்டினையும் இரவலர் கேட்டவுடன் கொடுத்த கார் வள்ளல், பாம்பு கொத்த அரிய நீலநிறப் போர்வையை யாவின்

---

* இலங்கையிலே ஏழுமாகாம் என்பது திரிகோண மலைப் பகுதிக்குள்ளாரோ? அதனை ஏழுமாநூர், ஏழூர் என்பது. இக்கன மருவித் தென்று கூறுவர் புலர். கோ டன என்னும் பெயராலே தக்கிண கைலாச புராணத்திலே கூறப்பட்டமுள்ள கோட மும் இவை வழங்கிய வர்த்தமானத்தை கூறல் பொருந்தும். ஆனும் ஏழூர்ப் பகுதியில் வந்தார னென்றும் † கந்தளாய் என்ற குளந் தோண்டுவித்தா னென்றும் தெரிதலால் ஏழூரே ஏழுமாகா டென்ப தொருதலை.

† காயுலகூத பரித்தெரிப்பட்ட கொல்லை மூன்றனுள் ஒன்று திருக் காளத்தி, ஒன்று திரிசிரமலை, ஒன்று திரிகோணமலை யாகும். அது "முன்னர் வீழ்ந்திடு கொல்லை தனிலொன்று - பின்னர் வீழ்ந்தது திரிசிர மலையெனும் பிறங்கல் - அன்னதின்பிற கலந்தது கோணமாமலை - இன்ன மூன்றையும் தக்கிண கயிலையென் றிசைப்பர்" எனவரு செவ்வந்திபுராணச் செய்யுளானறிக. தக்கிணகைலாய புராணமும் இவ்வாறுரைக்.

பக்கம். 2.15.

96

K. R. Venkatarama Sastri.

பாண சக்தி தோற்கிறாள்.

கிழிருந்த இறைவற்குச் சாக்கிய ஐயி என்னும் வள்ளல் மலைச சாரலில் நின்ற கருவெல்லியினது அமிழ்தின் றன்மை யுடையபழத் தைத் தான் முகர்ந்து நெடுநாள் வாழாது ஔவைக்குக் கொடுத்த அதிகன், ஓரி என்னுங் குதிரையை யுடைய ஓர் வள்ளல் முதலாய வள்ளன் மாரை நாணச் செய்யுஞ் சிறந்த நகை யுடையவன். செங் கோலன், சத்தி நிலயங்கண்டு வழிபாட்டிற் சிறந்தோன். புலவர் இருவர் முதலாயினோரைத் தெய்வமாக் கொண்டு அவர் மனம் மெ ழுக்க வெறுக்கை யீவோன், சுப்பிரமணியப் பெருமானையே குல தெய்வமாக் கொண்டு வழிபடுகின்றவன்.

கடைச் சங்கப் புலவராகிய இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத னார் பரிசில் விரும்பித் தன்மீது ‡ "சிறுபாணாற்றுப் படை" என் னும் பிரபந்தம் பாடிச் சென்ற காலத்து, அவர்க்கு யானைக்கன்றும் வளநாடும் வேண்டும் பொருள்கள் பலவுங் கொடுத்தோன். அவன் போலப் பரிசில் பெற்ற புலவர் அனவிலரே. சுப்பிரமணியக் கடவுள் வீரத்தங்கள் பல அதிட்டிப்பவன். வயிற்பட்டினம், ஆர்வர், வேலூர், மூதூர் இலங்கை என்னும் இவ்விடங்களிலே முத்தமிழ் ராய்ச்சி களும், வேலவர்கந்தக் கடவுளின் திருப்புகழ்களே யெல்லாம் அரைத்துப் பாடுதலும், புலவர் பிரசங்கங்களும், மாமாரி பொழிதலும், தானம், தவம், சிறப்பு, பூசனை யென்பனவும், சைவசித்தாந்த ஆராய்ச்சிகளும் இடையிடினறி விளங்கின.

இங்ஙன நிகழ்தலாலே சோ சோழ பாண்டிய வென்னுமூவேந் தர் நாடுகளும் வெறுமை யாயின. சுவர்க்க லோகம் போலுந் திரு வீய போகியங்க ணிறைதலாலே இலங்கையைப் போன்னகரம்

‡ இந்நூல் கடைச் சங்கத்தி லரங்கேற்றப் பட்டுப் பத்துப் பாட்டி னொன்றாகச் சேர்க்கப் பட்டு வினங்குகின்றது. ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் உரைசெய்தனர். இன்று மதுரை பாப்பாகவிக்கவி புலவர்பான் முடித்த சோம்பல் பொருட்டாலைரூடன் இலக்குமென்க.

என்று புகழ்ந்தனர். அதுகண்ட மூவேந்தரும் பொறுமை யுற்று இவனது காருகரோத் தன்வயமாக்கக் கருதிப் படையெடுத்து வருதல் கண்ட கல்லியக் கோடன், அதுபோது ஆலூர்க்க ணிருந்தா லுகவின், தன் சேனைகளை யணிவகுத்துப் பகைவருடன் போர் புரிந்தான். கோடன்முன் அமைச்சர்களுள் ஒருவன் பகைவர் பக்கஞ் சார்ந்து அந்தாவங்களை யெல்லாஞ் சொன்னமையால் இவன் சேனைகள் தோற்றோழிந்தன. அதனைனே நல்லியக் கோடன் மனம் வருந்தித் தன் மனைவியுடன் இரவிலே தெரியாது புறப்பட்டு வேலூர்க் கோட்டை சென்று, ஆங்கிருந்த தனக்கு உற்ற துணையாக நிற்கும் வேலாயுதப் பெருமானைத் துதித்து வந்தான்.

மாணம் நின்று மனத்தை யலைப்ப, கல்லியக்கோடன் உள்ளிக வருந்தி, குகா! சரவணபவா! குமரா! கதிரை நாயகா! வல்லீபதே! தேவயானை காந்தா! தேவர்க்கு விண்ணுல கீந்த தேவதேவா! பக்த வத்சலா! பரம குருவே! அடியனிடர் தீர்க்கும் அருட் பெருங் கடலே! இற்றைத் தினம் அடியேனுக்கு நல்லருள் புரியாயேல் என்னுயிர் விட நினைத்திருக் கின்றேன். அது தேவரீர் அறிந் தருள்க, என்று பலவாறு துதித்து ஆங்குள்ள கேணியின் மூழ்கிப் புலராத வத்திரமுடுத்து, அன்புடன் ஆறெழுத்து மந்திரத்தையுச் சரித்துப் பூசித்தான். அன்றிரவு மூன்று சாமங் காறும் பூசித்து, நான்காஞ் சாமம் அயர்ந்து கண்படை கொண்டான்.

முருகக் கடவுள் அரசன்மீது இரக்க முற்று, ஒரு திருக்காத்தில் வில்லும், மற்றோர் திருக்காத்தில் வேலுந் தரித்தவராய், முக்கண்ணுஞ் சிரீடமுங் கடப்ப மாலையு முடையராய், மயிலுஞ் சேவலும் பின்னர் வா, அரசன் கனவிற் றோன்றித் திருவாய் மலர்ந்தருளும். "அன்பனே! அஞ்சற்க. அஞ்சற்க. நீ தோய்ந்து வருங் கேணிக்க ணுள்ள புட்பத்தைக் கொய்து, நம் மந்திரங் கூறிப்பகை வரை நோக்கி யெறிவாயாக" வெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளி மறை-

த்தனர். அரசன் விழித் தெழுந்து வேலாயுதக் கடவுள் அளிய னேன்றன் துன்பங் கண்டு விரைந்தருள் புரிய நிமித்தம் மயில்வர் கனத்து பிவராது, உலகங்கள் தேடிக் சரணைத் திருவடிகள் சேப்ப எழுந்தருளினரே! எளியனேன் அக்கொடுமைக் கென்செய்வேன்? என்று வருந்திக் தேனி சென்று தோய்ந்து அகமருடனை வந்தனை முதலிய சுத்திக் கடன்களை முடித்து, சுப்பிரமணிய நியமம் புரி த்து, தக் காயத்திரியைப் பன்முறை கூறி, அக்கேணிப் பூவைக் கொய்து சடக்கர மந்திரங் கூறி, வேற் படைக்கல மாகப் பாவித் தெறிந்தான்.

அது இறைவனேந்திய வேலாயுதம் போற் சென்று, மூதண் டங்களும் நடுங்குமாறு ஆகாய வழியாய் விரைவின் சென்று, எயிற் பட் டினம் ஆழூர், மூதூர் என்னு மிடங்களிலே வசித்திருந்த சேனை வெள்ளங் களையும், வேலூர் நோக்கி வந்த படைக்கடலையும் ஒரு சேர அழித்துச் சுவற்றிப் பகைவர் பக்கல் சார்ந்த மந்திரியின் றலை யைக் கிள்ளிச் சென்று, கல்லியக் கோடனிடம் வந்து, அவனுடைய வஞ்சலிக் காத்தி னமர்த்தது. அரசன் எல்லையிலா ஆனந்த முற்றுப் புட்பம் வேலாகிச் சென்று பகைவரை யழித்த பொறுப் நோக்கி, அவ்வூர்க்கு வேலூர் எனப் பெயரிட்டுச் சுப்பிரமணி லாலயங் கண்டு, வேலாயுதப் பிரதிட்டை செய்து, தன் மனைவிக்கு நிகழ்ந் தன வெல்லா முரைத்து, எயிற்பட்டின முதலிய தன்னூர்களிற் போயினன்.

ஆங்குப் பகைவர் சேனைகள் அழிந்ததும், மந்திரிதலை யுருண்டு கிடப்பதும், சேர முதலாய பகைமன்னர் அஞ்சி நாணங் கொண்டு தன்னடி வீழ்ந்து கட்பாயது மான செய்கைகளை யெல்லாங் கண்டு "இவை யெல்லாம் வேலுசன் றிருவருளே," என வியந்து உலகத் தைத் தனதடிக் கீழ்ப்படுத்திச் செங்கோல் செலுத்தி, வேலனை

98

போழ்கிய இராச தானியாகக் கொண்டு அரசுபுரிந்து வாழ்ந்து கந்தவேள் பதம் அடைந்தனன்.

பல்லியக் கோடன் என்னும் அரசனது அன்பின் மேலீட்டா னே அவனுடைய பகைவரை யழித்தற்குக் கேணிப் புட்பத்தை வே லாகிக் காத்தருளிய பேராற்ற லுடையாகலாற் குமாரக்கடவுள் புட்ப தந்திர, பூரித்தி பாயினர். புட்பம்=பூ, சத்திரம்=வேல். புட்பத்தை வேலாக்கிய மூர்த்தி யென்க.

பத்துப்பாட்டு - சிறுபாணாற்றுப் படை.

பொருபுன லருவம் போக்கரு மாபிற்
றெண்மா விலங்கைக் கருவொடு செய்யிய
நன்மா விலங்கை மன்ன ருள்ளு
மறவின்றி விளக்கிய வடுவில் வாய்வா
ளுறழ்புலித் துப்பி னேனியர் பெருமகன்
கலிற்றுத் தழும்பிருந்த கழற்யங்கு திருந்தடிப்
பிடிக்கணஞ் சிதறும் பெயன்மழைத் தடக்கைப்
பல்லியக் கோடியர் பூவல்லன் போரைச்
நல்லியக் கோடனை நயந்த கொள்கையொடு
விடர்கா லருவி வியன்மலை மூழ்கிச்
சுடர்கான் மாறிய செவ்வி நோக்கித்
திதல்வே னுதியிற் பூத்த கேணி
விறல்வேல் வென்றி வேலூ ரெய்தின்,

ஆசிரியர் நச்சினார்க் கினியர் உரை.

கல்லியக் கோடன் றன்பகை மிகுதிக்கு அஞ்சி முருகனை வழி படுதலுழி, அவன் இக்கேணியிற் பூவை வாங்கிப் பகைவரை யெறி யென்று கனவிற் கூறி, அதிற் பூவைத் தன் வேலாக நிருமித்த தோர் கதை கூறிற்று. இதனானே வேலூர் என்று பெயராயிற்று.''

பத்திர சந்தி ரசந்தி.

துாய தினைமீ

பொன்னகே ரேறு மாவெனு மூரிற்

வெல்லுடன் சிறுன்றால் வியகேசு

டன்னுடை நெறுர்த் தலக்கணிற வகைத்த

தாரியை சவரொவாஞ் சரிக்க

நன்னயக் கனவி னுணர்த்திநிர்த் தேணி

நறுமலர் வேலினிற் செய்த

வன்னதை யுணர்க்தே யாளுனை யுடைத்தே

னறுமுகா புட்பசத் திரனே.

புட்ப சத்திர மூர்த்தியேரும்.

இருபத்துநான்காவது,

பத்திர சத்தி மூர்த்தி.

தேவ விருடி யென்று அரிய நூல்களாற் புகழ்ந்து கூறப்படுகிகண்டு என்னும் அருந்தவ முனிவர் தமிழ் மீது மிக்க ஆர்வ முற்று செந்தமிழ்ப் பரமாசாரிய ராகிய சுப்பிர மணியக் கடவுளுக்கு தியானஞ் செய்து திருவேங்கட மிறையும் றவஞ் செய்தார். சடாதாரும் நாகாபரணரு மாகிய ஆதிய செவ்வேட் பெருமான், கசகமலி என்பதிற் தெய்வயானை பங்கையாரும், இலவலி காயகி என்னும் வள்ளிபங்கையாரும் இருபாங்கரும் பொலிந்து விளங்க, மயில் வாக னருடாய்த் தோன்றி யருளினர். சிகண்டி முனிவர் பணிந்து வணங்கித் துதிபாடி நின்றாராக, பெருமானர் இருடியைத் திருநோக்கம் புரிந்து, "அறவோய்! நின் றவத்தை மெய்சகினேம், நிற்கென் வேண்டில் கூறுதி" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். முனிவனார் கைம்முகிழ்த்துக் கூறுவார். "கதிரை நாதனே! அடி

யேற்குத் தமிழியல் யாவுஞ் செவியறிவுறுத்தருளல் வேண்டும்,, என்ன, சுப்பிரமணியக் கடவுள் திருவாய் மலர்ந்தருள்வார் "இருடியே! தமிழ்மொழியின் இயல்பெல்லாரும்தெளிய வேண்டுமேல், நமது மாணவன் அகத்தியன் மொழியமைக்க விருக்கின்றான் அவனிடஞ் செல்வையேற் செந்தமிழ் நலனெலாஞ் செவ்வி யறிவுறுத்துவான்,, என்று மறைந்தருளினார்.

சிலண்டி முனிவனர் அங்ஙனஞ் சென்று நற்றமிழ்ப் பாராவாரத்தைப் பருகி, அந்தூலன் என்னுந் தெய்வப் பாண்டியனுக்கும் திலோத்தமைக்கும் பிறந்த சாந்த குமாரன், இசையை யுணர்த்தி யருளல் வேண்டுமென்று வேண்டி அவன் பயிறற்காக இசைநுணுக்க மென்னும் நூலை யியற்றித் தெளிவித்தார். அகத்தியனு மாணவனும், முனிவர் தம் விருப்பஞ் சுதனைத் தலமென்னுங்கிரி சாமஞ் தரிசித்தற்கு விரும்பி யது நோக்கிச் செல்வாராயினர். சிலண்டியார் போகுங் கரலத்து அவர் மாணாக்கரும் தரிசிக்க விரும்பினர். அவர்களோடு முடன்கொண்டு பிரயாணஞ் செய்தனர். கதிரைத்தலத்திற்குச் சமீபமான வனத்திலே யானை யொன்று வந்து இவர்களை மறித்துத் தருக்களை முரித்து மதம் பொழிந்து கலவித் தொல்லை யுறுத்தனித்தது.

சிடர்களும், மற்றைய பிரயாணிகளுஞ் சாலவும் அஞ்சி முனிவரடியிற்சேர்ந்து தேவரீர் காத்தருளுக வென்றனர். அதனைநோக்கி முனிவரஞ்சி கதிரை வேலாயுதக் கடவுளைத் தம்முள்ளத்தினியானித்துச் சடக்கா மந்திரமுணர்த்துச் சமீபத்திலிருந்த வேற்றிலை யொன்றைம் பிடுங்கித் தங்கையிலே யேந்தி,

"ஒருதாரும் பிழலே முன்னர்த் தேவாகளை யெல்லாம் வென்றது உண்மையாயின், அன்னவா மைந்தாம் அறுமுகக் கடவுள் திருவடியைப் பிற்றைக் கோடாக வுடையேனேல், இவ்விலையே வேலாகச் சென்று அழிக்குக" என்று கூறி விடுத்தனர். அவ் வேல்

றிலே சுபிரமணியக் கடவுளின் திருவருளினாலே வேலாகச் சென்று யானையைக் கிழித்துச் சென்றது. யானை வீழ்ந்ததும் ஆங்கிருந்து ஓர் தேவ வருத் தோன்றி முனிவரை வணக்கி, ஐயனே! அடியேன் ஐராவத என்னு மொரு கந்தருவ னெயிருந்தேன். பிருகற்பதியாம் பியாழி பகவான் சொற்றவறி கடந்தமையிறுற் சாபம் பெற்று இப்பின் பிறவி யடைந்து கீண்டு சலமவருத்த மூற்றேன், குகன் அடியவ ராகிய தேவசீர் விருத்த வெற்றிலை, கதிர்வேல் புதக கடவுளின் திருவருளாலே வேலாக வந்து உடம்பை யிருவிச் சென்றமையா லெண்சாபந் தீர்ந்து இத்தெய்வப் பணிவடிவடைந்தேன். ஆகலாற் குகனடியார் மகிமை கூற வல்லார் யார்? என மொழிந்து சென்றது.

முனிவரும் மறைறையோரும் மிக வியப்படைந்து, பதிர சத்திர் சூத்தியே மாணிக்க கலைகைப் பதியே! எனப் பரவிச் சதிரைதலவு சென்று பெருமானுரை வெளியினின்றுந் தரிசித்து, அவர் திருவருகாண விரும்பி வாங் கிடப்ப, இறைவரும் தடித இரகசிய வடிவைக் காட்டத் தரிசித்து வேண்டிய வரம்பெற்றுத் தஞ்சிடகருடன் பொதிய மலைந்தார். இவ்வுண்மையா னன்றே புலவர் யாவரும் வேற்படையை "இலே வேல்" எனவியந்து கூறுவாறினர். தெரியாதார் "இலத்தினதாழின் மூற்றிய வேல், இலேவேல், எனவுரைப்பர். இவ்வரிய புதத்தைப் புறச்சமயிகளாகிய சமணர் தாமுந் தமது நூலிலே வியந்து கூறியுளார். பத்திரம்—இல, சத்தி—வேல். அன்பர் தனை நீங்கும்படி அருள்சுரந்த வெற்றிலையை வேலாக்கியதனாற் குமாரகடவுள பத்திர சத்தி மூர்த்தி யாயினர்.

தாமவேதம் - தலவகார சாதை.

தலெஹ தூணைநீடுவெ ஹெ ஹெ திசூவை
வெய்யாய் லவஜவெ நசநுமாரகுமாலை

[illegible]

(இந்தத் தருமத்தை உயர் வெறுப்பாயாக வென்று அவ்வாறு தீதற்ற உலகத்து அவன் முன்னர்த் தருமத்தை இயக்க மூர்த்தி இவ்வுத் தன்னாலியலா வெல்லக்குமாறு வாயு கண்முழுவேகத்துடன் விடுத்து சென்றனன். அந்தவெடுத்தற்கு வன்மையில்லாராய் இவ்வுக மூர்த்தியாகிய சிவபெருமானே விட்டு நீங்கி, அவ்வருவலியாலான வல்லமைலை யென்று வேண்டி தேவர்கட்கு உரைத்தான்)

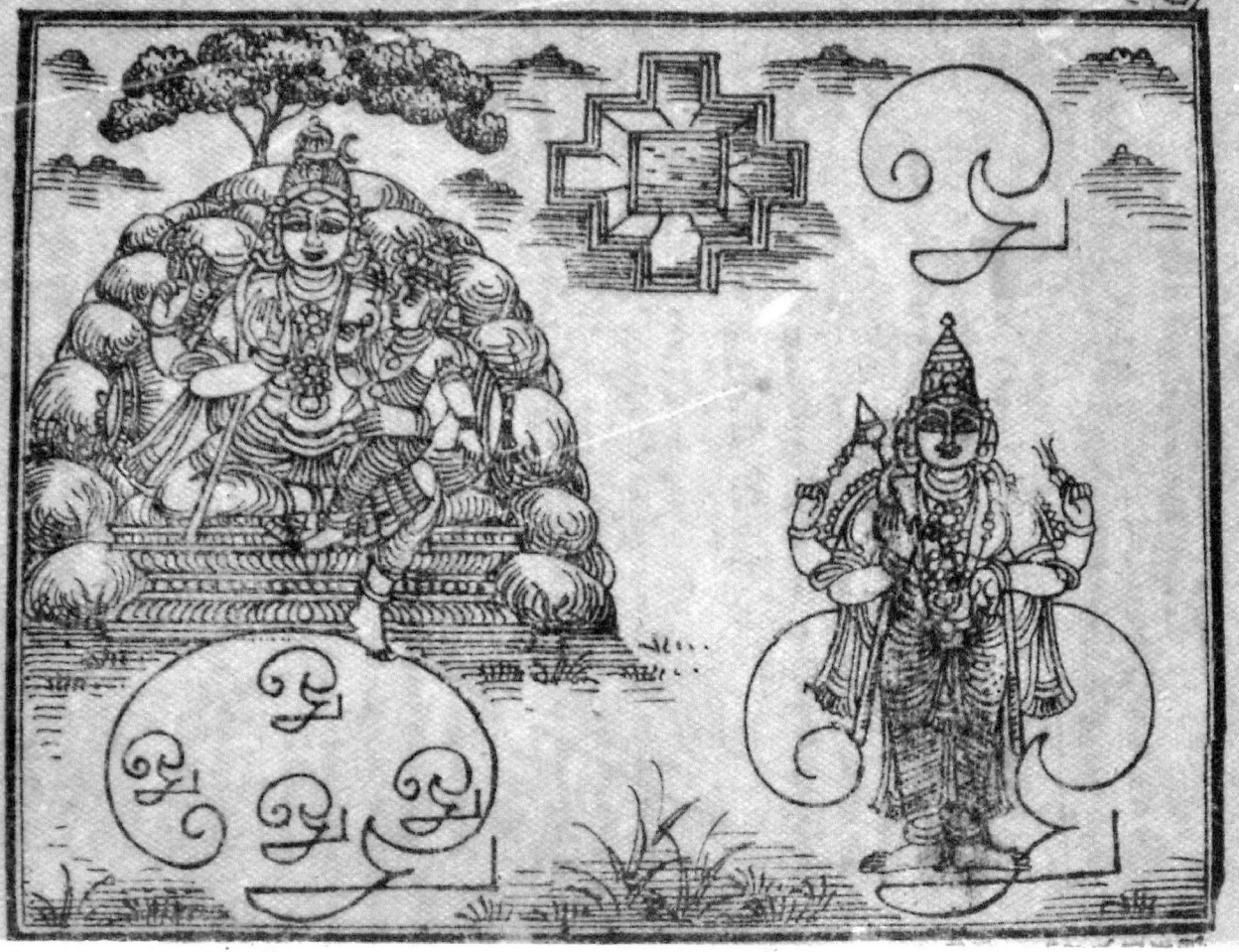
கதிர்காமம் மாஹாத்மியம்.

இகண்டிதமி ழார்வத்தாற் றவம்புரிய காசத்தாற் றென்பாற சேறி, இகண்டவது முனிகூறு மென்னலடைத்து தவன்சாணு சிவ மேற்குடி, யகண்டகலைக் கடலெல்லாக் தவாபபருகி யிசைதறுக்க மாற்றிக்காம, நகண்டபுரி தரிசிபபான் சிடரொடும் வாக்களிறு கறு கிறறன்றே.

மறமிலிற்றிப் பிளிறியொரு தருமுரிதது மறிக்கமுனி யரிட யொறு, சதஞ் செயித்து முருகடியைத் தரித்துலப் பெரியானை நனித்தக்கூறு, நக்கனக்கு மிலேலெய்திய வேலாயுக் கிழித்தது னோர்ந்த சாற்றிப், பதஞ்செலவிவ விவரிலவேற் கடவுளோவென்ப சோற்றிப் பதிக்தார்மன்னே.

சீவக சிந்தாமணி - காந்தருவ தத்தையா ரிலம்பகம். (கூ உ)

கல்லவை புரியும் மார்தர் நாந்தகம் பிழைத்து வீழா
தல்லவை புரியு மரக்தர்க் கத்திரா லொன்றும் வாயா
வெல்லவே குணைத்தின் மிக்கார் வெற்றிலே விடினும் வேலா
றில்லையே வென்றி கைமை யிடரு சொண்டு மனத்தினுர்க்கே.

சிலப்பதிகாரந் - அடியார்க்கு நல்லார் உரை.

இனித் தேவவிருடியாகிய குறுமுனிபாற் சேட்டை மாணாகப் பன்னிருவருட் கேண்டியென்னும் அருந்தவமுனி, இடைச சங்கத்து அந்தலென்னுந் தெய்வப் பாண்டியன் தேரொடு விசும்பு செல்வோனை, நீவோகத்தமை யெனுந் தெய்வ மகளைக் கண்டு தேசிக கூடனவிடத்துச் சனித்தாளைத் தேவரும் முனிவருஞ் சார்யா நிற்கத் தோனனமையிற் சாரதாரை யெனப் பெயர் பெற்ற குமரன் இசையறிதற்குச் செய்த இசை நுணுக்கமும்.,,

பத்திர சத்தி மூர்த்தியோகும்

இருபத்தைந்தாவது,

பிரணவாசல மூர்த்தி.

பிரணவ வடிவினரும், பிரணவப் பொருளாயிருப்பவரும், பிரணவ அதிபரும் ஆகிய சுப்பிரமணியப் பெருமான் பிரணவாசல மூர்த்தி ஆகிய விவரதையைத் தெரிப்பாம்.

ஒரு கற்பாந்தரத்திலே இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களும் கலிகாலத்திறுதி அருகில் எம்பெருமானே நோக்கி முறையிடுதலைச் செய்ய அவர் தோன்றி, அவைகளை எண்ணெய்ப்பசு, காஞ்சிராக்காய்க்குக் கிழக்கே ஒருபாங்கருள்ள அக்கினி மூலையில் இருப்பதாகிய யெழுத்தருளினார். வேதாசலம் என்பதும், திருக்கழுக்குன்றம் என்பதும் அதுவே. வேதங்கள் இவ்வண்ணம் வரம்பெற்றனதறிந்து, சிவப் பிரணவம், சத்திப் பிரணவம், சத்திசத்திப் பிரணவம், மாயாதிப் பிரணவம், ஆதிப் பிரணவம், அரதிப் பிரணவம், ஈகாரசப் பிரணவம், சகசம், சகசாரம்பம், சகசாரம்பாதீதம்,

103

அகத்தசேது, அகத்தோதியதீதம், அதிகாணந்தம், அதிகாணத் தாதீதம், அதிமகாணந் தாதீதோத்தரை, நிர்மலம், நிர்மலாதீதம், சிற்பிரணவம், சிற்பிரணவாதீதம், மகாசிற் பிரணவம், மகாசிற் பிரணவாதீதம், சிதாநந்தம், சிதாநந்தா தீதம், சிறகூடம், சிறகூடாதீதம், சித்வியோமம், சித்வியோமாதீதம், நித்தியம், நித்தியாதீதம், நிராமயம், நிராமயாதீதம், அகத்தபூதம் முதலிய பகுப்பினையுடைய பிரணவங்க ளெல்லாரு சேர்ந்து பசுபதியினிடஞ் சார்ந்துவணங்கி, கயிலாய பதே! கங்காதரேச! வேதங்கள் எமமை விடுத்துத் தவஞ் செய்து மலியாகும வரமடைந்தன. எமக்கு இருப்பிடம் யாது என்று விண்ணப்பஞ் செய்தன். வேற்முருகவ் ராகிய சிவபெருமான் அவற்றை நோக்கி, "நம்மைத் திருவுருவாகவுடைய நங்குமரனிடஞ் செல்க" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

பிரணவங்கள் வியாக்கிரசர மர்த்தனாகிய முருகக் கடவுளை யடைந்து வணங்கித் துதித்து உற்றது கூறின. அவர் உத்தரவருளியபடி யுத்தமாபுரி, சமாபுரி முதலிய பெயர்களையுடைய திருப்போரூரின்கண் சென்று, வள்ளியாரோடை என்னும் பொய்கையின் முழுகி, ஈசான திசையிலே தம்பெயராற் பிரணவாதீதம் எனவழங்குந் தீர்த்த மொன்றெத்தி, அதனீரால் முருகனை யபிஷேகித்துப் பூசித்தன. சண்முகக் கடவுள் சுயம்பு மூர்த்தத்தினின்றும் தோன்றி, தம்மை வணங்கிய பிரணவத் தெய்வங்களைத் திருக்கடைக்கண் நோக்கஞ் செய்தருளி, இயந்திர மந்திரங்களால் நீர் சூழ்ந்திருத்தல் போல, இருநூறமது பிற்பக்கத்திற் சூழ்ந்து மதிலாவடிவாக விருத்தியொன்று மமையாக்கி, அதனுட்சியில் யாதும் இடைவிடாது வீற்றிருக்கின்றேம். ஈந்தீரா நோடி என்னுந்தலத் திற்மதிலாவடிவாக வினங்கும் வேதங்கள் ஈசதிடதங்களோடும் மந்திர சந்தசுகளோடும் சரடோறும்; இவண் வந்து நம்மைச் சேவிக்கும். திருக் கழுக்குன்ற மாகிய வேதாசலத்தைத் தரி

சிப்போர் நம்மை முதல் வணங்கிப் பின்னர் அதனை வணங்குவா ராயின் அவர் பிறவித் துன்பங்களை நீக்கி நம்முடன் இரண்டறக் கலக்கும் பேரின்பமாகிய அத்துவிதானந்த வாழ்க்கையை யளிப் பேம் என்றும் வரமளித்தார்.

தந்தையா ராகிய சிவபெருமான் வேதங்களை மீலயாக்கி யமர, மைத்தார்கிய தாம், வேதங்களுக்கும், உபநிடதங்களுக்கும் மந்திரங் களுக்கும், ஏனைய உலகங்கட்கும் முதலாகிய பிரணவத்தை மீலவழ வாக்கி வீற்றிரும் தருவலாற் சாவணேம்பவ சுவாமி பிரணவாசல மூர்த்தி யாயினர்.

* திருப்போரூர்ப் புராணம்.

யுத்த மாபுரி யுயர்சம ராபுரி போரூர்
யுத்த வாங்கிரிப் பதிபிர ணவபுர மொருவா
லைத்த வின்னன பெயர்கொளுந் தகுமிது வாய்மை
யுத்த லத்தலை தீர்த்தமொன் றதன்வளங் கேட்டி.

திருப்போரூர்த்தல வேண்பா.

பிரணவங்க ளீசனருட் பேச்சரனே போரூர்க்
காணங்கள் சான்றே கடுநோன்—பாணமுடன்
செய்யசெவ் வேண்மலியிற் செய்ததனிற் சுகிலமா
வுய்தற் கிருக்கு முவண்.

பிரணவாசல மூர்த்தியே நமக்.

---

* இத் காலத்தப் பிரணவாசலம் என்பது, திருப் போரூர் என வழங்கப்படுகின் றது. போரூர், சமரபுரி, யுத்தமாபுரி, தாரகபுரம், பிரணவபுரம் எனபன அதன் பன்மாயப் பெயர்ச் சூரும். இப் பிரணவ மலைக்கட் சிவபெருமானும் வீற்றிருக்கின்றார். இது செங் கற் பட்டுக் கல்லாவிலே திருக்கழுக் குன்றத்திற்குச் சமீபத்தி லுள்ளது. திருப் புகழ் பெற்ற தலங்களுள் ஒன்று.

104

இருபத்தாருவது,

இலிங்க தலேச்சுர மூர்த்தி.

அன்பர்கள் சோபான முறைப்படி யதுட்டித்து மேல்தாயுள்ள நிருமல விலிங்கத்தில் வந்தகாலே அவர்க்கு முத்தியுண்டென ஆகமங்கள் கூறுகிற்கும். அவ்விலிங்க தலங்கள் நூற்றொன்றாகும். இவை முத்தித் தலத்திற்குக் காரணமாகும். விபூதித்தலம், உருத்திராக்கத்தலம், பஞ்சாக்கர தலம், பத்தத் தலம், உபயத்தலம், திரிவித சம்பத்துத் தலம், சதுர்விசாரதலம், உபாதித் தலம், நிருபாதித் தலம், சகசத்தலம், மகேசுரத் தலம், இலிங்கநிட்டைத் தலம், பூர்வாசரிய நிரசனத்தலம், துவித நிரசனத் தலம், ஆவாகன நிரசனத் தலம், அட்டமூர்த்தி நிரசனத்தலம், சர்வகத நிரசனத் தலம், சிவசெகதலம், பக்த தேகித்தலம், பிரசாத்தத்தலம், குருமகாத்மிய தலம், மகேசலிங்க மகாத்மிய தலம், மகேச சங்கம மகாத்மிய தலம், பக்த மகாத்மியதலம், சரணமகாத்மியதலம், பிரசாதமகாத்மியதலம், பிராணலிங்கத்தலம், பிராண லிலிங்கார்ச்சனைத் தலம், சிவயோகசமாதித்தலம், இலிங்கசிரத்தலம், அங்கலிங்க தலம், சரணத்தலம், தாமதநிரசனத்தலம், நிர்த்தேசத்தலம், சிலசம்பாதனத் தலம், அயிக்கத்தலம், அத்துவிதானந்த வயிக்கத் தலம், சர்வாசாசம்பத்துத் தலம், சகபோசனத் தலம், தீட்சாகுருத்தலம், சிட்சாகுருத்தலம், ஞானகுருத்தலம், கிரியா லிங்கத் தலம், பாவலிங்க தலம், ஞானலிலிங்க தலம், பக்த சுயதலம், பக்த சாத்தலம், பக்தபரதலம், பக்தலிங்கதலம், கிரியாகமத்தலம், மகேசபாவகதலம், மகேசுரமெய்ஞ்ஞானதலம், மகேசசகாயதலம், மகேசராகாயதலம், மகேசபாகாயத்தலம், தருமசாரதலம், பாவசாரதலம், ஞானசாரதலம், பிரசாதிகாயாதுக்கிரகதலம், இச்சிரியாதுக்கிரகதலம், பிராணதுக்கிரகதலம், பிரசாதிகாயார்ப்பிதத் தலம், பிரசாதி காணர்ப்பிதத்தலம், பிரசாதித்தலம், பிரசாதிபாவார்ப்பிதத்

திருவிளங்கு தடுக்கு சக்ர நிருத்தி.

105

தலம், சிருஷைத்தலம், பிரசாதி சேவியத்தலம், பிராணலிங்க தலம், பிராணலிங்கி யக்தராத்மதலம், பிராணலிங்கிப் பரமாண்ம தலம், பிராணலிங்கி நிர்த்தேகாண்மதலம், பிராண்லிங்கி நிர்ப்பா வகாத்ம தலம், பிராணலிங்கி சட்டாகம தலம், ஆதிப்பிரசாதித் தலம், அந்திய பிரசாதி லிங்கதலம், சீட்சாபர் தோத்தகத் தலம், அங்குட்ட பாததீர்த்தத்தலம், சரணசிட்சா பாதோதகத் தலம், சர ணஞான பாதோதகத் தலம், கிரியாசிட்பக்தித்தலம், சாணபாலசிட் பக்தித் தலம், சரணசிட்பக்தித் தலம், சரண பிண்டாகாசத் தலம், சரண விந்தாகாசத் தலம், மகதாகாசத் தலம், கிரியாப்பிரகாசத் தலம், பாவப் பிரகாச தலம், ஞானப்பிரகாச தலம், சுவிகிர்தப் பிரகா சத்தலம், அயிக்க சிட்டோதனத்தலம், சராசரத்தலம், அயிக்கபாண் டத்தலம், அயிக்கபாசனத்தலம், அயிக்க அங்க லேபனத்தலம், அயிக் கசுபாரஞ்சத்தலம், அயிக்கபாவா பாவலயத்தலம், அயிக்கஞான சூனி யத்தலம், சூனியத்தலம் என்பனவாம். இவற்றின் விரிவெல்லாம், வீராகமம், இலிங்க சோபானம், மதங்காகமம் என்னு மிவற்றிற் பார்க்கக் காண்க.

இவைகளின் நின்று நின்று மேற்போய காலத்து முத்தியுண் டாம். இவைகள் எல்லாம், பாலிங்கதலம், பக்தலிங்கதலம், மகேச லிங்க தலம், பிரசாதிலிங்க தலம், பிராணலிங்கி தலம், அங்க லிங்க தலம் என்னும் ஆறினுளடங்கும். அவை ஆறு இலிங்கத்தி னும், அவை சாதாக்கியம் ஆறினும், அவை கலைக ளாறினும், அவை சத்திகள் ஆறினும், அச்சத்திகள் முருகக்கடவுளின் ஆறு திருமுகங்களினும் அடங்கு மென்க.

இங்ஙனம் முத்தியுபாய மாகிய சத்தி, கலை, சாதாக்கியம், இலிங்கம், அறுதலம் என்பவற்றுள் ஈற்றிரண்டு தலத்தினையுங் தொ இத்தத் திருவடிப் பேறுதலும் சச்சரரய் விளங்கலின் இலிங்கதலே சிகாமணித்தி யாயினர்.

106

இலிங்காபிர்தம்.

மூவி ரண்டு முகத்தினுஞ் சத்திகண்
முன்னர்த் தோன்றக் கலைகள் சதாக்கிய
மாலி ருத்துரு வாகு மிலிங்கமவ்
வவற்று துற்பெரு மெய்த்தலங் காணுமே
தெலி ருந்த வவைதரி சித்தபேர்
செப்பி லிங்கத் திலிங்கம தாவரே
சுவி ருத்த தலமிவை கொள்ளவே
கூறு மாகம முண்மையிர் கொள்விரே.

இலிங்க தலேச்சுர மூர்த்தயே நமஃ

இருபத்தேழாவது,

மூடை நாமக் குமார மூர்த்தி.

* சோழ நாட்டிலே சைவ வேளாள குலத்திலே பிறந்து, திருச்சிராப்பள்ளி கோட்டத் துறையூர் சேர்ந்து, முத்தமிழிலும் வல்லராய், சிவபெருமான் ஒருவரையன்றி வேறெவரையும் பாடாது சிவபத்தியின் முதிர்ந்து விளங்கினமையாற் சிவகவி எனப் பெயரிய ஒருபுலவர் இருந்தார். அவரிடத்து ஓர் குகனடியார் சென்று, நல்லிசைப் புலவீர்! வேலாயுதக் கடவுள் மீது ஒரு பிரபந்தம் பாடித் தந்தருள்க என்றார். சிவகவி யாகிய தொய்யாமொழிப் புலவர் "ஐய! சிவபெருமானன்றி எந்நாவாணது மதற்

* தென்பாண்டி நாட்டிலே யுள்ள பொய்யாமொழி என்னும் ஊர்ப்பிறந்தார் என்றும், அவ்வூர்ப் பெயர் முன்னைத்தப் பொய்யா மொழிப் புலவர் என வழங்கப்பட்டார் என்றும் முரைப்பாரு முளர். "தொய்யா! மொழி" என்பது, "குஞ்சரப் பாடலிட்டே" என்றதை, பொய்யும் மொழி எனவுஞ் சப்பிரமணியப் பெருமான் உளத்திலை பற்றி யிருப்பதென்பது பலர் கருத்து.

பக்கம் 10 (2 ஆ)

607

(பி.ஐ.எல். சாயக் குளாரிஞ்சி.)

No. 2. Bixa Orellana.

தம் பிறரைக் கூறுது சிவனுடைய சேவற்கு ஒரு சிறகுள்ள பொன்ற அவனை நக் காப் பாடாது, என்னூர் அடியவர் வருந்தி, "தக்கரத் குஞ்சினுக்கும் பாடும், கழுக்கும் பாடும்" என்று, பெருமான் திருக் கோயிற் சந்நிதி சென்று, தக் தாவுணத்தை யடியனேன் பொறுக் கவில்லேன். புலவன் அகங்காரத்தைப் போக்கியருளல் வேண்டு மென்று செவ்வேளை யிரந்தார். பெருமானர் அவ்வண மாக வென்று றறித்தருளி, சிவதுவியார்க்கு மிடியைப் பெருக்கினர். புலவர்,

மானங் குலங்கல்வி வண்மை யறிவுடைமை
தானந் தவமுயற்சி தாளாண்மை—தேனின்
கலிவந்த சொல்லியர்மேற காமுறுதல் பத்தும்
பசிவந் திடப்பறந்து போம்.

என்ற முதுமொழிப்படி, வறுமை வாவரப் பெரிதும் வருந்தி, தஞ் சைமா நகரத்திலரசு புரிந்த இருங்கை பண்டத்த கற்பக தருவைப் போன்ற சந்தீர வாணன் என்னும் அரசன் வண்புகழை யெங்கு மகப் பொருட் படுத்திக் கோவைபாடி யாங்கேற்றினர். அரசன் ஒவ்வொருபாடலுக்கும் ஒவ்வோர் தேங்காயளவு பொன்கொடுத்து வேண்டிய பெரும் பொருள்களும் பரிசாக அளிக்கப்பெற்று, வறி யார்க்கு மிகுதியாகக் கொடுத்து, எஞ்சிய சிறிது பகுதியைக் கைக் கொண்டு வழிநடந்து வரும்போது, மனுடர் சஞ்சரிப்பில்லாத அருஞ் சுர மெனப்படும் பாலை நிலம் நேர்ந்தது. ஆங்கு வெயில் வா தனை யாற்றாது விளைவுடன் நடக்கையில், குமாரக்கடவுள் அவ ரைத் தடுத்தாட் கொள்ள விரும்பி, திருக்கரத்திலே வேலும் வில் லும் அம்புகளுமெ ந்தி, காலிற் றொடுதோல் மாட்டிக் கார்மேகம் போல் வேகமாய் நடந்து ஆப்பரித்து ஓர் வேடராக வந்தார். புல வர் கண்டு நெடுங்கி, "அந்தோ! பொருளாசை கொண்டு வந்து, பெற்றக்கிய உயிரையும் இழக்க நேர்ந்ததே பாபமதி! நின்னையன் றிப் பாடாத விரதத்தை வழித்து நிருபனைப் பாடினமையால் வந்த தண்டமோ? என் செய்வே" னென்று நடக்குவ தாகி, வேடரை

ஆட்டாதில்லை என்று விளித்தார். அது கேட்டு இடிகேட்ட சர்ப்பம்போல் எங்கி பயிரிடிப்பார் போல் நின்றார். வேடமூர்த்தி சமீபித்து நீ யாவன் என வினவ, புலவன் என்றார். குமார சுவாமி யாகிய சாத மூர்த்தி நகைத்து, புலவன் என்னும் பெயர் நக்குறிச் சித்தெய்வமாகிய செவ்வேட்டனைக்கு ஏற்கு மன்றி வேறியாவர்க்கு அடுக்கும்? ஒரு சிறிது அத்தெய்வத்தின் மாணவன் ஆகிய அசத்தி யற்குஞ் சேறும். நீ புலவன் என்று மொழிவு தெமக்கு வியப்பே. ஆயினும் நினக்குச் சவி வருமேல் வென்றார்.

புலவர் அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் பயங்கி விம்மித மூற்று, இத்தகைய வேடன் பொருளைக் கவர்வானன்றி யுயிரைப் பருகான் எனத் தேறி, உன் பெயர் என்னென்றார். என்பெயர் மூட்டை. அப்பெயருக்கு, இங்கிலமும், கூரம் போர்த்துந் துறையும் அமைய வெண்பாவிற் "பொன் போல்" என்று தொடங்கிமுடித்தி யென்றார். பொய்யா மொழிப் புலவர் உடனே,

பொன்போலுங் கள்ளிப் பொறிபறக்குங் சானலிலே
யென்பதை கெல்லற் கியைந்தனமே—மின்போலு
மாரைவேன் மூட்டைக்கு மாறிய தெவ்வர்போங்
காரைவேன் மூட்டைக்குங் காடு.

எனப்பாடினர். வேட மூர்த்தியாம் மூட்டை நகைத்து, * புல வன் என்பது இனையினில் ஆயிற்று. நின்கவியிற் சொற்குற்றம் துவளினும், மிகையாம் பொருட் குற்ற மொன்றினைக் காட்டுகின் றும். சதுரக் கள்ளிச் செடிகள் எரிந்து பொறிபறக்கும் பெரு நெருப்புமிக்க காட்டினிடத்தே, சிறுகெருப்பிறகுத் தானும் வெந்து சாம்பாராகும் வேலமாத்து மூட்களைத்தல் யாங்ஙனம்? ஆதலாற்

* புலவன் என்பது இடையினில் ஆயிற்று எனக் கொண்டு, புல்லவன் ஆகை எனவும், மேலே அப்புலனைத் தன்னை இலதாயிற்று எனவும் வேறு பொருள்படலாகு மென்றது. இவ்வண்ணமே புலவர் பராக்கிரமத்தையே பிறரும் பேதமுறச் சொல்லுக.

பொய்யாம் மொழிப் புலவ ஞயினை நிற்க, யாம் பாடுகின்றேம். அதன்கட் குற்ற முளதாயிற் றெரித்தி. அக்கவியில் நின் பெயரும், பாலைநில வருணனைகளும், உரிப்பொருளும், இலக்கற நுறையும் அமைவதன்றி, மீ குற்றத்துட் டவறி, விதத்திற் றவறி "விழுந் ததுபோல்" என்னுங் கூட்டுமணமைப் பார்க்கின்றும் என்று;

விழுந்ததுளி யந்தாத்தே வேமென்றும் வீழி
னெழுந்து சுடர்சுழி மென்றுஞ் செழுங்கொண்டல்
பெய்யாத கானகத்திற் பெய்வனையுஞ் சென்றன்னே
பொய்யா மொழிபகைஞர் போல்.

என்னுக் தீநுவெண்பாவைக் சொல்லினர். பொய்யாமொழிப் புல வன் நீயா, அல்லது யாமா எனைக் கேட்டனர். புலவரர் என்று மடையாத அதிலியப்புக் திகிலு மவட்டுந் வேடனை வினங்கினர். வேடர், புலவ வருந்தலே என்று தமது வடிவத்தைக் காட்டி, அன் றொருநாள் நமது அடியவன துதிகூறுக என்ற கேட்ட காலத்து, "கோழியைப் பாடிய வாயாற் தஞ்சினைப் பாடேம்" என்று இழித் தனை யன்றே! இப்போது கோழியினுங் குஞ்சினும் மூட்டை பெரிதாயிற்றே? யாமுஞ் சிலமும் வேறல்லேம். எம்மையும் அவனை யும் புராணுதிகள் மைந்தன் றந்தையெனக் கூறுவது உசாரமே. சிவாகம வேதங்களி னுண்மைப் பொரு டெரியாதனையால் எம்மை வேறாக எண்ணினை. சித்தாந்த வுண்மைகளைத் தெளிந் துய்தி அகத் தியனிடத்து,, என்று ஓதி மறைந்தருளினார். புலவர் பொதியஞ் சென்று தவங்கிடந்து அகத்திய முனிவருழை யவ்வுண்மை வினங் கப் பெற்றுக் குகேசன் திருவரு ளடைந்தார்.

"குஞ்சினைப்பாடென்" என்று இழித்த புலவனைப் பொய்யா குமொழி யாக்க வேடவடிவு கொண்டு, மூட்டையென்னும் பெயர் சொல்லிப் பாடுவித்து ஆட் கொண்டமையால் மூட்டைகாமக் குமார மூர்த்தி யென்று உலகங் கூறுநிற்கும்.

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் புராணம்.

வாரத் தான்வரு மமரிட மெனுப்பொடித் தனற்றி
வாரத் தான்வரை வளைங்கனீ ரெனவுசி வரையன்
வாரத் தான்வரு பாடல்சொல் லவன்றன்மேன் மலர்வாய்
வாரத் தான்வரப் பெற்றவன் வளவனுட் டவனே.

புலவர் புராணம்.

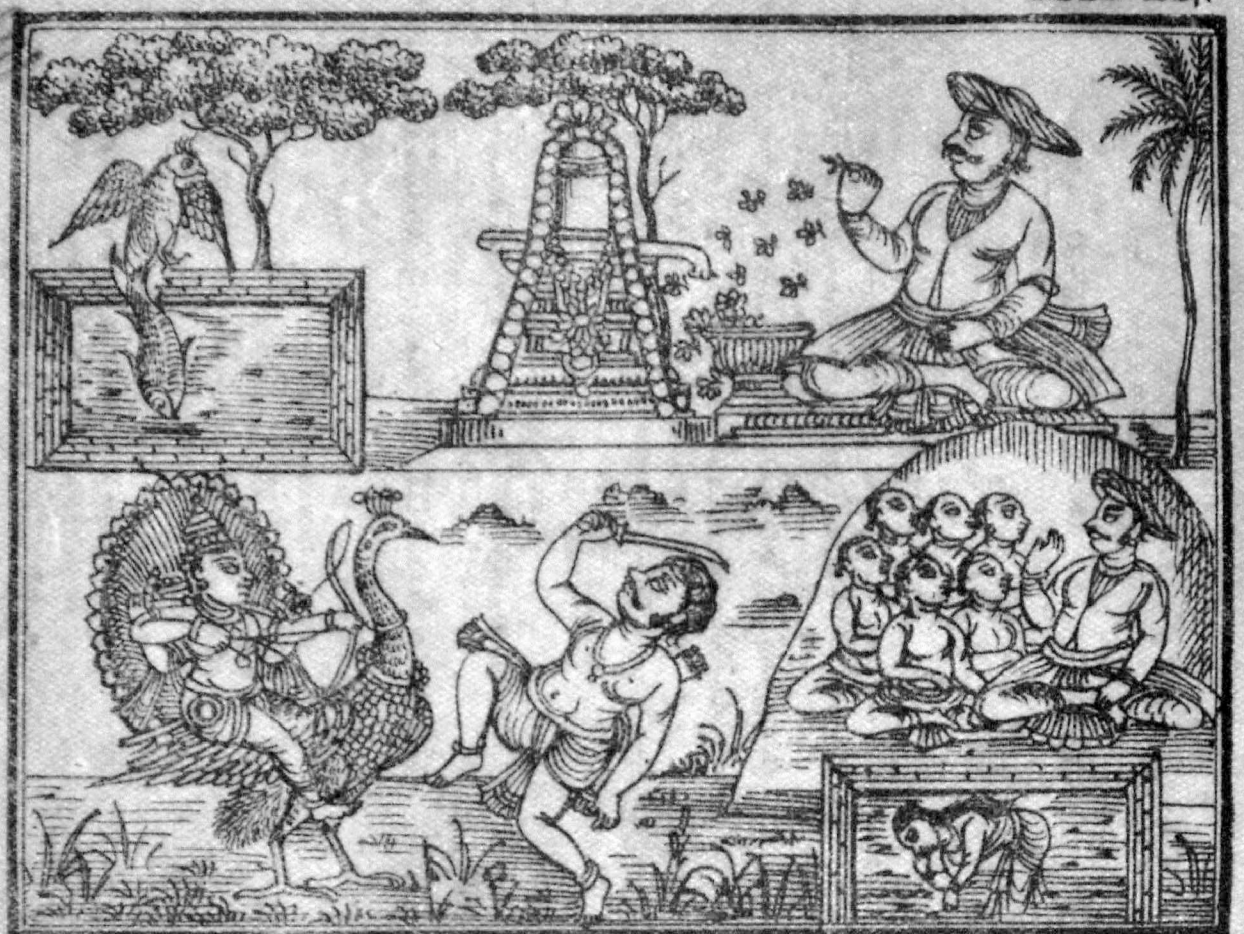
பொருவாதுயர் சுவைதோயகப் பொருட்கோவைசொ லிடையே
மொருபாடலுக் கம்பொன்னொரு தேங்காயள வொப்பப்
பெருகார்வமொ டுதவிப்பிற பொருளும்பல பெய்தா
னருகோர்துணை யில்லாணவை கொடுவீதிய லைந்தான்.

ஆயினன்பெயர் முட்டையா மென்மிசை
யருந்தமிழ்க்கவியொன்று
தியினுங் கொடிதாய விப்பாலையின்
நிறத்தொடு பகரென்றுன்
வாயியம்புமுன் பொன்புரை கள்ளியின்
வன்பொறி யுருங்கானிற்
போயினுள்ளிறு பேதைவேன் முட்டையைப்
போற்றலா செனவக்தோ.

குஞ்சின் மேற்கவி பாடிடே னென்றதிற்
குறியமுட் டையைப் பாடற்
கொருஞ்சி லானது கேட்டுன காணிமத்
தொருருவ நின்மையை யுன்னி.

வேட்பாடல் கேட்டப்பெரும் புலவன்றன
வெட்க மிக்குறும் வேலை
யாடன்மாமயிற் பரியிற்றன் கோலமா
யாவையு நிருவோருங்
கூடவைகுறத் தேவர்கள் சூழ்தரக்
குலவு சேவைய நீத்தான்.

முட்டைநாமக்குமார மூர்த்தயே நமஃ

சகந்திராண்ம பரிபாலனமுற்த்தி.

இருபத்தெட்டாவது,

சகத்திரான்ம பரிபாலன மூர்த்தி.

மதுரையிலே * கணக்காயன் மகனார் நக்கீரர் என்பார், சரசுவதியம்மையாலே கலைகளில் மாபெரும் புலவர் பிரானார். முச்சங்கத்துட் டிருவாலவாய்க்கணிருந்த கடைச்சங்கம் உண்டாயபோது சங்கப் பலகையில் முதன் முதல் ஏறி வீற்றிருந்தவர் இவரே. சங்கப் புலவர் நாற்பத் தொன்பதின்மருள் நடு நாயகமாக வீற்றிலிலரும் இவரே. இத்தகைப் பெருந்தகைப் புலவர், திருவாலவாயடிகளாற் செய்தருளப் பெற்ற,

கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலி
னறியவு முள்வோ வறியும் பூவே.

என்னுஞ் சீர்மிகுப் பாசுரத்திலே குற்றங்கூறி, ஆலவாய்க் கடவுளுடன் நேர் நின்று வாதித்தார் பெருமானார். "இவனுக் கிலக்கணமுஞ் செவ்வனே தெரிந்திலை" என்று, அகத்திய முனிவரையழைத்துப் போதிப்பித்தருளினார். ஆகலே யிந்நக்கீரனார் அகத்தியனார் மாணாக்கரு மாவர். அகத்திய முபதேசங் கேட்ட வக்கணமே தாம் வாதித்தனவெல்லாம் வெறுமையன வென்றுணர்ந்து பரிவுற்றுச் சிவபெருமான் மீது அன்பு செய்து வழிபடுவாராயினர். ஒருநாள் மதுரைக்குச் சமீபமானதும், குமாரக் கடவுளின் ஆறுதிருப்பலை வீடுகளு ளொன்றுமதும், தெய்வயானை யம்மையாரை இறையவன் திரு

* கணக்காயர்—உபாத்தியாயர், மதுரையிலே செந்தமிழ்த்தில் ஒரு பாவலருக்கு மகனாய்ப் பிறந்தார் என்றும், பால்ப்பன் என்பது அவரது பின்னைத் திருநாம மென்றும் "கல்லாடப்ப தெல்லாமுலகம்" எனும் பாடலை நக்கீரர் பாடியதாகச் சொன்னதோடு மனிதப் பிறவென்றுக் கூறுவார் சிலர். சில நூல்களுள் இன்னவாறிருந்து ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும்.

111

மணஞ் செய்த தலமானதும், பிரிச் சக்கிரவர்த்தி அரிச்சந்திரன் முதலாயினோரால் பூசிக்கப்பட்டதுமாகிய திருப்பரங்குன்றத் தெய்வத்தைத் தரிசிப்பான் சென்றார். ஆங்குள்ள சரவணப் பொய்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து நித்திய கருமமுடித்து, பஞ்சாக்கரப் பாறை யென்னும் பெயருடைத்தாய் அரசமர நிழற்கணிருந்த வத்தலக்கணிருந்து பஞ்சாக்கர செபஞ் செய்யா நின்றார். * சீகாளத்தி புராணம் ஞாலப் பூங்கோதை யம்மையாராகத் தேவியார் திருக்கூந்தலுக்குஞ் இயற்கை வாசனை யில்லை யென்று உரைத்தமையினாலே கங்கையாற்குக் குஷ்ட நோய்வந்தது. அது கைலை தரிசித்தாற் றீருமென்று சிவனருளைத்தலாற்றுற் கைலைக் கேகுவாராய் இமயமலைத் தடாகத்தினருகுள்ள ஆலமரத்தி னீழலி லுட்கார்ந்தாரென்று கூறும்.

இங்ஙனஞ் செபஞ் செய்து சிவபூசை இயற்றுங் காலத்தே சததளத்தாமரை மலர்கள் விளங்குஞ் சரவணப் பொய்கைக் கரையிலே யுள்ள அரச மரத்தி லோர் விசேட முண்டு. என்னை யெனில், அதன் இலைகீழே விழுங்கால், நீரிலே வீழின் மீனுகவும், நிலத்திலே வீழிற் பறவையாகவும் போதல் வழக்கம். அற்றைப் போது வீழ்ந்த இலையோ பாதி நிலத்திலும், மற்றோர் பாதி நீரிலும் விழுந்தமையால் ஓரதிசயங் காணப்பட்டது. என்னை? நீரில் வீழ்ந்தது மீனாகி நீர்க்குட் செல்வான இழுப்ப, நிலத்தில் வீழ்ந்த மற்றைப பாதி பருந்தாகி மேலே பறப்பான் இழுப்ப வீண்டும் இன்னற்படுவதை யறிந்த கச்சியர் பார்த்து மனமுருகினர். அவற்றின் துன்பத்தைக் கேட்டல் மேலான புண்ணிய மாகு மென்று நினைத்து

* இக் கச்சியர் சரித்தரத்தை கொளத்தி புராணம், திருப்பராய்துறைப் புராணம், புலவர் புராணம் எனபன பலவேறுபாடுறப் பகர்ந்தன. கச்சியர் காசத்திலிருந்த நகரம் கச்சியென்ற வழியினிதி கொர்ந்தென்றலுமொன்று. திருப்பரங்கிரிப் புராணம் நிலத்திலே வீழ்ந்த பறவையாயினை, புலவர் புராணத்தார் நீரினென்றார். அது நிற்க, இந்த வரலாறு வேறொன்றை சீர்வ பல்குபரி னையிலிற் பாதிபர் புகுமு மீடை நேர்ந்தி யானோ நிகழ் மகு மிழுக்கை கண் டானேரோ? என்ற செய்யுளாற் றெளிக. வெவ் வேறு சரித்தர சேவனம் பல வேறு பாலைத்தலினது கருதற்க.

தாஞ் செய்திருந்த பூசையை முடிக்காது இடையே யெழுந்து சென்று பறவை வேறுகவும், மீண் வேறுகவுந் செல்லுளாறு கூறுக்கி வாராநின்றார்.

அதற்கு முன்னரே யிவர் போற் சிவபூசையி னின்றுந் தவறினர். தொளளாயிரத்துத் தொண்ணூற் றொன்பதின்மரை யெடுத்துத் தம்மலைக் குகையுள் அடைத்து, உண்ணுதற்கு இன்னும் ஒருவர் குறைந்தமையால், குறித்த அரனிலையை நிலத்திலும் நீரிலும் பாதிபாதியா விழுமாறு கிள்ளி யெறிந்து நக்கீரைத் தாக்குதற்காக விருந்த * அண்டாபரணன், உக்கிரன் என்னும் பூதங்கள் அவரை யெடுத்துச் சென்ற தம் மலைக் குகையி னுள்ளே வைத்து, நீராடுவான் சென்றன. அக்குகையி னுள்ளே யமர்ந்த வவ்வெல்லாம் எக்கமுற்று நக்கீரரிடம் வந்து சூழ்ந்து வணவாரா யினர். பாவியே! எமன் போல இவண் வந்தனையே. இங்ஙன் நாறும் பூதங்களாற் கொடுக்கப்பட்ட சீரிய வுணவுகளை யெல்லாம் விலாப் புடைக்க நன்கு புசித்து மகிழ்வுற்றிருந்தேம். இற்றைத்தினம் நங்களுயிரைப் பறிக்க வந்தனையே. ஐயகோ! என் செய்கேம் பூதங்களை நீராடுவான் குகையை யடைத்துச் சென்றன. வந்தது மொருசோ விழுங்குமே யென்று வருந்தா நின்றனர்.

நக்கீரர் குமாரக் கடவுளை நினைந்து அன்புடன் றுதிக்கத் தொடங்கி யவர்களைப் பார்த்துச் சொல்வார். அன்பர்களே! ஒன்றற்கும் நீவிரஞ்சற்க. திருவருளானே யறுமுகப்பரம் பொருளை யறியலாம். ஆகம அநுமானநிகளாலுந் தெருண்டு வாழலாம். ஆனந்தநுபவ மடையலாம். மலமாயா கன்மங்களா லுண்டாகுந் துன்பங்களையும் போக்கலாம். குரார பக்தர்களாகிய தூயரோடன் கூடும் வாழ்வைப் பெற்றேம். நங்களையும் உயிர்பிழைக்க செய்வே மென்று சுகபரப் பிரமத்தின் மேற் றுதிகூறத் தொடங்கினர். பிரமா, விட்டுணு, காலருத்திரர் என்னு மூவரையும் அதிட்டித்துச் செய்யும்

12

மூத்தொழிலையு முடையது உலகம். தாலகிருத்தியத்தையிவர் அதிட்டான வாயிலாற் செய்து, சூக்கும கிருத்தியத்தைத் தாமாகவே செய்து ஞான, தான, கிருத்திய தார தம்மியங்களாற் பலவகைப்பட விளக்கும் பாமபதி உலகப் பொருள்க ளெல்லா முவப்பவருள் செயற் பால ரென்னுங் கருத்தை யமைத்து "உலகழவப்ப" எனத் தொடங்கி, முதலாவது படைவீடு திருப்பரங் குன்றுகக் கொண்டு துதித்து, மற்றைய திருச் சீலைவாய், திருவாவி னன்குடி, திருவேரகம், பழமுதிர் சோலை, குன்று தொருடல் என்னும் திருத்தலங் களைவைத்து அகவற்பாவாற் றுதித்து முற்றி, இறுதியில் வெண் பாக்களுங் கூறினர். அவை வருமாறு:—

நேரிசை வெண்பா.

குன்ற மெறிந்தாய் குரைகடலிற் சூர்தடிந்தாய்
புன்றலைய பூதப் பொருபடையா—யென்று
மிலையா யழகியா யேறூர்ந்தா னேறே
யுலையா வென்னுளத் துறை. (க)

குன்ற மெறிந்ததுவுங் குன்றப்போர் செய்ததுவு
மன்றங் கமாரிடர் தீர்த்ததுவு—மின்றெனக்கை
கைவிடா நின்றதுவுங் கற்பொதும்பிற் காத்ததுவு
மெய்விடா வீரன்கை வேல். (உ)

வீரவே ருரைவேல் விண்ணோர் சிறைமீட்ட
தீரவேல் செவ்வே டிருக்கைவேல்—வாரி
குளித்தவேல் கொற்றவேல் சூர்மார்புங் குன்றுந்
துளைத்தவே லுண்டே துணை. (ங)

இன்ன மொருகா லெனதிடும்பைக் குன்றுக்குங்
கொன்னவில்வேற் சூர்தடிந்த கொற்றவா—முன்னம்
பனிவேய் நெடுங்குன்றம் பட்டுருவத் தொட்ட
தனிவேலே வாங்கத் தகும். (ச)

உன்னை யொழிய வொருவரையு நம்புகிலேன்
பின்னை யொருவரையான் பின்செல்லேன்—பன்னிருகைக்
கோலப்பா வாஞ்சோர் கொடியவினை தீர்த்தருளும்
வேலப்பா செந்திலாழ் வே. (நி)

அஞ்சுமுகந் தோன்றி லாறுமுகந் தோன்றும்
வெஞ்சமாந் தோன்றில் வேலொன்று—நெஞ்சி
லொருகா னிலைக்கி லிருகாலுந் தோன்று
முருகாவென் றோது துவார் முன். (சு)

முருகனே செந்தின் முதல்வனே மாயோன்
மருகனே யீசன் மகனே—யொருகைமுகன்
றம்பியே தின்னுடைய தண்டைக்கா லெப்பொழுது
நம்பியே கைதொழுவே னான். (எ)

காக்கக் கடவியநீ காவா திருந்தக்கா
லார்க்குப் பரமா மறுமுகவா—பூக்குங்
கடம்பா முருகா கதிர்வேலா நல்ல
விடங்கா னிரக்கா யினி. (அ)

பாங்குன்றிற் பன்னிருகைக் கோமான்றன் பாதங்
கரங்கூப்பிக் கண்குளிரக் கண்டு—சுருங்காம
லாசையா னெஞ்சே யணிமுருகாற் றுப்படையைப்
பூசையாக் கொண்டே புகல். (க)

நக்கீரர் தாமுரைத்த நன்முருகாற் றுப்படையைத்
தற்கோல நாடோறுஞ் சாற்றினேன்—முற்கோல
மாமுருகன் வந்து மனக்கவலை தீர்த்தருளித்
தானினைத்த வெல்லாந் தரும். (கo)

ன முடித்தித் திரு முருகாற்றுப் படை யென்னுந் திவ்விய பிர
ந்தத்தைத் தத்துவங் கடந்த தனிப்பரம் பொருளாகிய கந்தழி
யென்னுங் கந்தக் கடவுளின் றிருவடிமீது சாத்தினர்.

113

சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம்.

முருகக் கடவுள் மயில்வாகனரூடராய் எழுந்தருளி, வேற் படையை விடுத்து, அம்மலைக்கண்ணே யின்று மிக் கலியுகத்தோர் காணும்படி பாறையைக் கிழித்து, பூதங்களையு மோட்டிக் கிரவுஞ்சனென்றருளினர். "பூதம் உண்ணவந்த போது வேலாயுதக் கடவுள் அதனைத் தண்டத்தாலடித்துக் கொன்று மலையையு மோதிப் பிளந்து வெளிப்படுத்தினர்" என்று திருக்காளத்தி புராணங் கூறிற்று. * நக்கீரரும் மற்றையோரும் போனந்தத்துடன் வெளிப் போந்து ஆடினர்; பாடினர். பிரமவிட்டுணுக்களிருபத்தத்துத் துதித்து நிற்ப, பூதகணங்கள் புடைசூழ, தேவர் முனிவர் வணங்கி வணங்கி யெழ, மயில்வாகனத்துத் தேவிமார் சகிதமாய் விளங்கியருளிய சுப்பிரமணியப் பெருமானுரை நக்கீரர் தரிசித்துப் பரவச மடைந்தார். பெருமானர் நக்கீரனுரைத் திருநோக்கஞ் செய்து, "அன்பனே! நினக்கு என் வேண்டும். கூறுதி தருதும்" என்ன, நக்கீரர் கூறுவார். "தேவரீர் திருவருளாயடைந்த வெற்கு இனிவேண்டப் பெறுவதூஉ மொன்றுளதோ, ஆயினும் அன்பர் பலர் காசியிற் கங்கையை மீண்டழைப்பித்தருளல் வேண்டு மென்றனர். அதனை யங்ஙன மழைப்பித்துத் தால்வேண்டு" மென்று பிரார்த்தித்தார். குகபரஞ்சுடர் அங்ஙனே யழைப்பித்து மலையுச்சியிலே காட்டி, கங்கை யென்பதற்கு அடையாளமாக ஐவகை நிறமுடைய தேளி மீன்கள் இருத்தலையுங் காட்டி மறைத்தருளினர். நக்கீரரும் பிறரும் அதன்கண் தோய்ந்து அவனைப் பூசித்திருந்தனர். வேலாற் பிளக்கப்பட்ட பாறை இன்றும் வேலெறிந்த பாறை யெனச்சொல்ல இருக்கின்றது.

---

* "வெஞ்சமரி லஞ்சலென வேருன்றும்" எனவுஞ் பாடம். சில பிரதிகளிலே ஏழு செய்யுள்களும், சிலவற்றிலே இப்பத்துச் செய்யுள்களுஞ் காணப்பட்டமையால் அவை களையுங் காட்டினும். இத்திரு முருகாற்றுப்படை பத்துப் பாட்டுள் முதலாவதாய்ச் சேர்க்கப்பட்டது. பதினொரு திருமுறைத் திருவருட் பாக்களுள்ளு மொன்றாக நம்பியாண்டார் நம்பிகளால் வகுக்கப்பட்டது. இதற்கு ஆசிரியர் நக்கீரரென்பர். செய்தனர், இது பாராயண நூல்களுள் ஒன்று.

"பின்னர் முருகக்கடவுள் ளாஞ்ஞைபாலே அவ்விமயமலைக்கு ணுள்ளதோர் தடாகத்தின் முழுக, அது பொன்முகலி நதியின் கரையேற்ற எறித், திருக்காளத்தி மலைசென்று அந்தாதிபாடிக் குட்டநோய் நீங்கப் பெற்று முத்தியடைந்தன" வென்று திருக்காளத்தி புராணஞ் செப்பிற்று.

பூதங்களால் அடைக்கப்பட்ட ஆயிரவரை மலைக் குகையைப் பிளந்து காத்தருளினமையாற் சுப்பிரமணியக்கடவுள் சகத்திரான்ம பரிபாலன மூர்த்தி ஆயினர். சகத்திரம்=ஆயிரம். ஆன்மபரிபாலன=ஆன்மாக்களைக்காத்த, மூர்த்தி=திருவடிவினர் என்பதாம்.

மகிம்ந ஸ்தவம்.

கதீகஃ வம்ய நஜ உதிஹி ரவாஜு நஹு யொரகவுர்
வ தரூயகுகிக ஈவியதெ ஹ்ரு-கீரவிஹகவா ஏ வொ த
வ்ஃ கதிவிபஹாணஃ கவ ஏவ்டபஃ வதெகு வாவீ நவ
தகிநகிஃ கவ ஏ நவஃ ।

ஆதித்தியபுராணம். (பிரமகைவர்த்தம்.)

யஃ ஜுயாஜமஹவ வூவிஜிஞ்ஃ வாஜ்கொவாரிஃ
வஃவதத-ரகாயரா-ஜுவெ ஏ நதிஹு வ்ஹெவிகாகிவெ நஃ
வ்ஹெரணுஜு ஏவதி-ஹ்வாவ்ஹவிவ்ஹாடிவெ வெ ।
வாஃஜகாவ்ஹஸ்ஃ ஏ)ஃவ்ஹாவ்ஹாகுவாஜஹு தாவிவாஃ ।

திருப்பரங்கிரிப் புராணம்.

அப்பணிதஞ் சாத்தேத்து யப்பணிவோ னருவகுமர னருளெ
ண்ணச், செப்பரிய கைகீரன் காலைப்பூண் தாவகுடைத்து திரு
நீட்டுக், கப்பெழுத்த திருவாசி வீழலிலே மருவுபஞ்சாக் காவெண்

பாறை, யொப்பரிய தலனிருந்தே யஞ்செழுத்தை யுருவிய,
புறைந்தகாலை.

திருவாசி னிலேச்சருகு தெண்ணீரில் விழும்பொழுது சே
கும், பொருகரையில் விழும்பொழுது பறவையா மென்றுவரும் பு
தேர்ந்து, மாமுடியிற் சருகதனைக் கள்ளியிட வங்குமிங்கு ம
வீழப், பரியகய லொருபுறமும் பறவையொரு புறமும் பதப்
கண்டான்.

அப்பொழுது நக்கீரன் தமிழ்மாலை யினையோனென் றறை
குட்டச, செப்பரிய குடமுனிவர்க் குபதேசஞ் செலுத்துமெ
செஞ்சொ லாளி, யிப்பொருப்பி லடையாளங் கலியுகத்தோர் க
டடவே லெறியப்பாறை, யொப்பறநே ரேகிழித்தங் கிருபிளவா
பினத்திடவே யுவப்பின் வந்தான்.

திருக்காளத்தி புராணம்.

முருகனைத் தொழுது சென்று சூழ்கிரு னத்தடத்தி
விருவினைக் குறும்பு கொல்லு மிலங்குதென் கயிலைதோன்றப்
பொருதிரைக் கங்கைதானும் பொன்முக ரியினெழுந்தான்
சுரர்கண்மொய்த் தலர்பூமாரி சொரிந்தனர் விசும்பு போர்ப்ப.
பாரும்புலவன் றனக்கொருதான் பரிசுகொடுப்பத் திருவுளங்கொ
டாடும்பெருமா னெதிர்நின்றே யறைதிவேண்டிற் றெனவுடம்பு
கூம்பிணியிங் கொழித்தவருட் குன்றேயென்றும் போறிலை
மும்பிணியுங் களைந்துனது முனரித்தாட்கீ ழிருத்தென்றான்.

அந்தமாதி யிலாக்கயிலை யமர்ந்தபெருமா னந்தாதிச
சந்தமாலைப் புலவனது சத்திபாதத் துயர்சென்யாற்
பந்தபாச மறமாற்றிப் பன்றியுருவாய்க் காண்பதற்கு
வந்தமாலு மறியாத மலர்த்தாணிழலி லிருத்தினான்.

சதத்திரான்ம பரிபாலன மூர்த்தயே நமோ

இருபத்தொன்பதாவது,

வாதாபி மூர்த்தி.

வாமன கற்பத்திலே திரிகூடாசலம் என்னுந் திருத்தலத்தின் வடமேற்குத் திசையிலே இலஞ்சி என்னுங் குமாரதலம் ஒன்று உள்ளது. ஆங்கே பிரமபுத்திரராகிய காசிப முனிவரும், திருமாலின் அம்சமாகிய கபில முனிவரும், சிகண்டி பரமசிவனிடத்தினின்றுந் தோன்றிய துருவாச மகாமுனிவரும் ஒருவரை யொருவர் சந்தித்தனர். அகமகிழ்ச்சியுடன் பல விடயங்களை விசாரித்தனர். காணப்படுகின்ற இவ்வுலகம் உள்பொருளா? என்னும் வினா நிகழ்ந்தது. அப்போது கபில முனிவர் உலகம் மித்தையே. பிரமம் ஒன்றே உள்ளது.

அகமேகஃ தமமாஸம்| வர்த்தாமிச பவிஷ்யாமிச| காச்யஃ கசிந்மத் தோவ்ய திரிக்தஃ| யதாத மஸ்தந்ந தி வாகாத்ரஃ நகந்நசர் ஸச்சீவ எவ கேவலஃ| ப்ரஹ்மாவா இத மக்ர ஆசீத்| எகமே வாத் விதீயம்| (யாவெ ளருவனே யாதியி லிருந்தேன்| இருக்கின் றேன்; இருப்பேன்| என்னிலும் வேறு யொருவனு மிலன்| வெ ஞ்ஞான் றிருளிருந்தது; அஞ்ஞான்று அங்குப்பகலில்லை. இரவில்லை; சத்தில்லை; அசத்தில்லை; தனித்த சிவனே யிருந்தான்.| பிரமமன் றே விது; ஆதியிலுள்ளது; ஒன்றே யுள்ளது; இரண்டற்றது.)

எனவருமும் வேதவசனங்களானே தெளியப்பட்டால் உலகம் மித்தையே. அதாவது இல்பொருளே. கயிற்றிற் பாம்பு கானனீர், கிளிஞ்சில் வெள்ளி, சொப்பன வுலகு, வானத்தாமை, மலடி மகன், முயலின் கொம்பு இவைபோலச் சச்சிதானந்தபரப்பிரமத்தினின்றுஞ் சகசீவபரங்கள் தோன்றலிற் பொய்யே.

வத தஸ்மாஜ்ஜாயதெ வ்யோமஃ வ்யோமவெ ஃவ்யாயவே தேஜஃ
வ்யோமாயஜ்ஜ்யோதிராவஃ வ்யாயவீயஸ்வாஸ்ருலாசிண்

(இச்சப் புருடனிடத்தே பிராணவாயு மனம், எல்லா விந்திரி யங்கள், வெளி வாயு, தீ, நீர், எவற்றிற்கும் ஆதாரமான மண் என் பனவுகள் உண்டாயின.)

இக்கனம் யுகர்வேத சாகை முதலாயின வியம்பாநின்றன. ஆகலின் ஒன்றே பொருள், அதுவே சத்து. இரண்டாவதில்லை என்றம்பினர். திருவாச மாமுனிவரும் காசிப முனிவருங் கூடி வரை சோக்கி, முனியே! உலகந் தோன்றிநின்று ஒடுங்குங் காண் கினறேம். அவன் அவன் அதுவெனக் காணப்படும் இவ்வுலகங்காரிய வடிவாகக் காணப்படலாலே நிமித்த காரணனுங் கடவுள் தோற்று வித் தொகிக்குகின்றார். ஆகலான் மகாசங்கார காரணனுகியமுதலே யுடைத்து. என்னை? உலகம் முத்தொழிலே யுடைத்து. அம் மூத் தொழில் வினைபரு செய்வோரின்றி நிகழாவாகலிற் கர்த்தாவை யுடைத்து. என்பது வேதமுடிபாகலின். "உள்ளது போகாது இல் லது வாராது" என்ற மூது மொழிப்படி முயற்கோடு எங்ஙனந் தோன்றுதோ அங்ஙனமே யிப்பொருளுந் தோன்று தென்க. என் றின்ன வண்ணமனே வலியுறுத்தி யுலகமும் உள்பொருளே யென் றனர். வேதங்கள் உலகம் பிரமத்தினின்றுந் தோன்றிய தென்றது தெளிவினின்றுந் தோன்றுந் தாமரையைப் பங்கயம், சலசம் என் றாற்போலுமென்க என்றனர். அதனையொப்பினர் கபிலரும். அதன் பின்னர் அமைத்த காணக் கடவுள்யாவன் என்னும் ஆராய்ச்சி மனக்குன் றெழுந்தது.

பிரமபுத்திரராகிய காசிப முனிவர் தமது தந்தையாகிய பிர மனை உலகங்களைப் படைக்குங் கருத்தா வென்றனர். திருமாலின் அம்சமாகிய கபிலரோ தம் அம்சமாகிய திருமாலே அக்கடவுளா யென்றார். திருவாச மாமுனிவர் அவையிற்றைக் கேட்டுச் சொல் லுவர். அவ்விருவருங் கருத்தாவாகார். என்னை யெனிற் கூறுதும். அவ்விருவரையும், அவர்தந் தொழில்களையும் அவ்விரு தொழிலா னிகழ்முறைகளையும் அழிக்கின்றவனே சிறந்தோ ருகலின உருத்

திரனே காரணக் கடவுளாமென்ன கழறினர். இங்ஙன மூவரும் வேறு வேறு மூவகைக் கொள்கை யுடையராய் வாதிட்டுக் கலங்கினர். அப்போது இத்தலத் தெழுந்தருளிய குமாரக்கடவுளே மெய்ப்பொருளைத் தெரித்தருளுவர் என்று அருவாகாயமூர்த்தி தெரிவித்தார்.

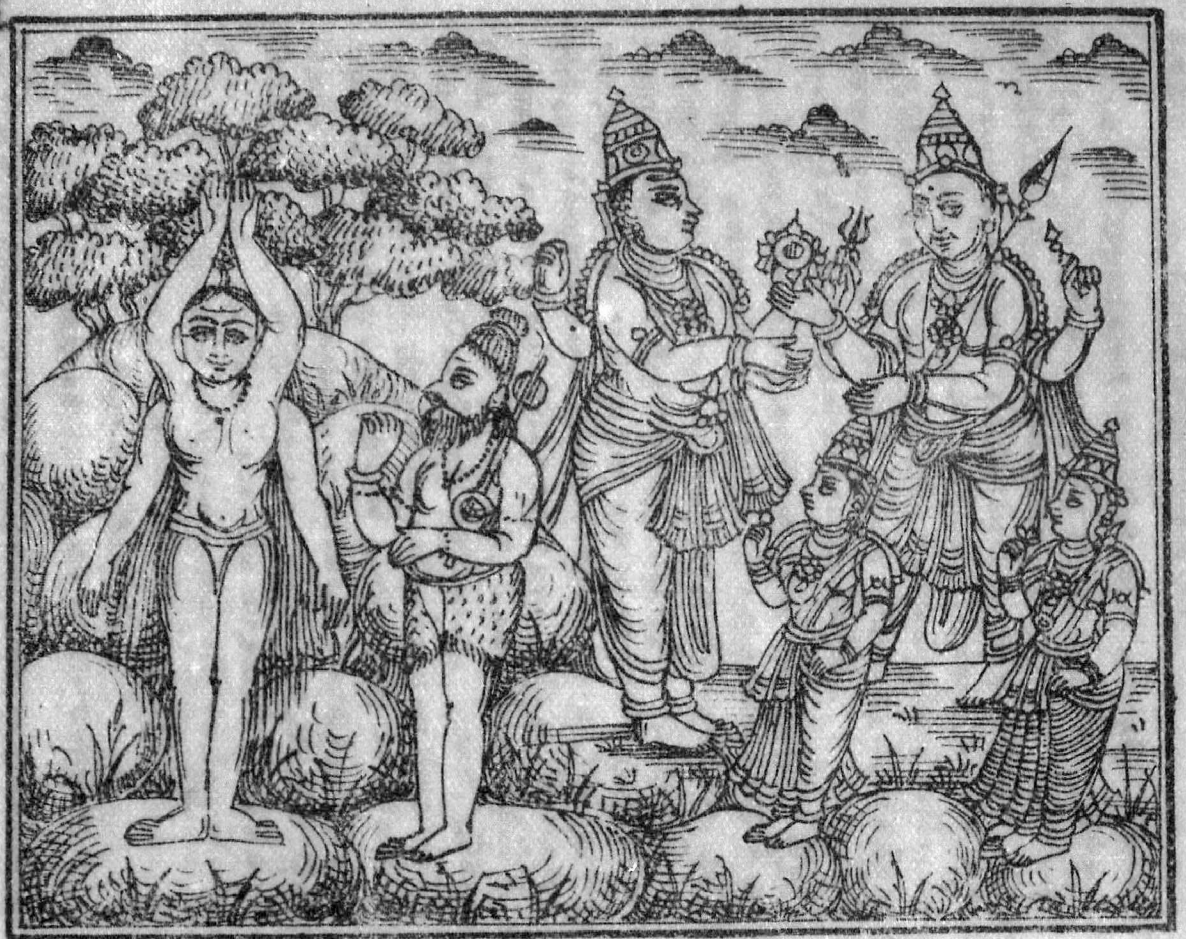
அதுகாலைக் குமாரக் கடவுள் ஆடகப் பொன்போன்ற திருமேனியும், ஒரு திருமுகமும், நான்கு திருக்காங்களும், வலத்திருக்காம் இரண்டினும் வாதம் வேல் என்பன பொருந்தவும், இடத்திருக்காங்கள் இரண்டினும் அபயம் குக்குடம் என்பன பொருந்தவும், இளமைப் பருவ முடையராய் வெளிப்பட் டருளினர். அப்போது முனிவர் மூவரு மெழுந்து வணங்கிப் பலதுதிகள் பாடினர். ஆறுமுருகக் கடவுளார் தாமதர்களே! நுமக்கென வேண்டு மென்று கேட்டருளினர். அவர்கள் கலியுணர்வு குன்றெறிந்த குமரனே மூவர்களுள் யாவர் பரப்பிரம மாவர்! அதனைத் தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளி யடியேங்களின் ஐயப்பாட்டை யொழுத்தருள வேண்டு மென்று ஓதினர். பெருமானார் அவர்மீது கருணைகூர்ந் தருள்வார். இருடிகளே! இரணிய கருப்பன் கடவுள்ளல்லன். அவன் நான்முகனைகதை கேட்டிலிரோ! நமாற சிறை யிடைப்புக்கு பலகாலம் வருடகாலம் வருந்தியதும், வேடனைப் பிறந்து துன்பத்தில் வீழ்ந்ததும் அறியீரோ! மற்றைய திருமால் பிறவிகளிற் றுன்பமுற்றதும், சிவ வயத்தாற் துன்பமுற்றதும், மதனெரித்த தீயில் மெல்லனாகி மறைந்ததும், வாசகி விடத்தீயாற் கருவற மடைந்ததும் கேட்டிலிரோ! ஆகலாற திருமாலுங் கடவுளல்லன். உருத்திரனும் ஒரு மன்னவாதேயவர்.

மூவர்க்கும் மேலாய் மகாசங்காரணனே கருத்தா. அவனுடனாணை தாங்கியே யுலகங்களுள் அணுத்துணையினு மணுத்துணையாகுதியைப் படைத்தும் காத்தும் தொடைத்தும் நிற்கின்றனர். ஒவ்வோர் கண்டங்களினும் நாம் அறிந்திருக்கும் பலப்பல பிரமர்களும்

பலப்பல விட்டுணுக்களும் இருக்கின்றனர். அவர்களெ யெல்லாம் யார்க்குக் கடவீர் என்று அழைத்துக் காட்டி யருளினர். இங்ஙனம் எத்தனையோ பிரமர்கள் விட்டுணுக்கள் முதலியோர் மாண்டனர். முகாதங்காரா காணமுகிய கருத்தாயாமே. யாமே விதியாக நின்று படைப்பேம்; அரியாக நின்று காப்பேம்; மற்றையோராக நின்று அழிப்பேம். ஆகலின் மும்மூர்த்தியாக விளங்குவோர் நாமே. அவ் வுண்மையை யினிது தெளியக் கடவீர் என்று மும்மூர்த்திகளும் ஒருவடிவத்திற் பொருந்துமாறு காட்டியருளினர்.

பிரமனது வடிவமும் அவன் கையிலே தரித்தவும், விஷ்ணு வடிவமும் அவர்கையிலே தரித்தவும், உருத்திர வடிவமும் அவர் திருக்கரத்திலே தரித்தவுங் காட்டி யொரு திருவுருவமும், மூன்று திருமுகங்களும், ஆறு திருக்காங்களும், இரு திருவடிகளும் பொருந்திய திருத்கோலங் காட்டியருளி யுரைத்தருள்வார். முனிவர்காள் இன்னு மீவுண்மையை மூவிலகினையும் ஒரு தாமெய முடைய சூலாயுதத்தானும் வேற்படைக்கலத்தானும் அறிந்து கொள்ளுதிர். வேல் ஞானசத்தி, வாளி இச்சாசத்தி, தேவகுஞ்சரி கிரியாசத்தி. அன்றி யிவை முத்தொழிற்குங் காணமாய ஆணி, சேனை இச்சாசத்தியுமாகும். இவற்றினே யாமே முக்குண வேறுபாட்டை யுடைத்தவர்போல மும்மூர்த்தியாகி மூவினையுஞ் செய்வேமென்ற தெளித்தருளி யுவர் வேண்டிய வரங்களையுங் கொடுத்து அத்தலத்தி லெழுந்தருளினர். அம்முனிவர்கள் தேவீர் இவ்விடத்தி லெழுந்தருளியிருந்து வழிபடுவோர் யார்க்கும் வரத்தைக் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டமையால், சுப்பிரமணியக் கடவுள் அங்கு வரதாசமூர்த்தியாய் விளங்கா நின்றார்.

சிவஞான போதம்.

(பஞ்சாயுதப் பிரதான மூர்த்தி).

பஞ்சாயுதப் பிரதானமூர்த்தி.

சந்தான ஆகமம்.

ஸ்ரீ-ஸ்ரீ-ஸ்ரீ வாஞ்சேஷ்வரீ-ஸ்ரீ-ஸ்ரீ ஹ்ரீம்.
ஸகிகாகாட ஹவஸுவரா ஹயகாரா நிதிஃ
ஸுணவெ ஸுவிரோவெ கிம் ஹாம்சாஸ்ரெணஹீத்தீம்.

அதிசிய புராணம்.

யதாஜ்ஞயா ஜகத் ஸ்ருஷ்டா விரிஞ்சஃ பாலகோ ஹரஃ
ஸங்ஹர் தாகாலருத் ராக்யோ நமஸ் தஸ்மை பிநாகிநே

தீருச்செந்தூர்ப் புராணம்.

திரிசூடா லத்தீ சான தித்தினி லிலஞ்சி யான
புரியினிற் பில ராதி யோகியர் புகழ்ந்து கேட்ப
வரியமுத் தேர் மூவ ராவது நாமே யென்று
சுருதியின் வாதி ராசத் தொல்பெயர் சூட்டிக் கொண்டனை.

வாதராச மூர்த்தயே நமஃ

மூப்பதாவது,

பஞ்சாயுதப் பிரதான மூர்த்தி.

சிவபெருமானிடத்தில் வாம பெற்றவந்த சூரபன்மன் சிங்க முகன், தாரகனென்னும் மூவரும், அசுர குருவாகிய சுக்கிரனிலே அண்டங்களினளவுகளையும் நிலைமைகளையு முணர்ந்து திக்கு விசயஞ் செய்யப் புறப்பட்டார்கள். அப்போது தாரகாசுரன் தன் நமையன்மார்க்கு முன்னே பதினாயிரங் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரிலேறிக் கொண்டு எண்டிசைப் பாலகர் கோபுரவாயிலுஞ் சென்று அவர்களை வென்று, பாதாளங்களிலுக் தேவுகளிலும் போய் தன்

விழுவி வந்தான். அதன்பின் ஒட்டகமும் தயிலமும் பாற்கடலை யடைந்தான். இங்கு சேஷ வென்னெங்கள் பாலைக் குடித்துத் தேக்கெறிந்து கடல் வெள்ளத்தைக் கலக்கி யார்ப்பரித்தன. பூதேவி சீதேவி யிருவருந் திருமாலைத் துயிலினின்று மெழுப்ப, அவரும் போர்க் கோலங் கொண்டு வந்து யுத்தம்புரிந்து அசுர சேனைகளைச் சிதறச் செய்தனர்.

பின்னர்த் தாரகன் வந்து எதிர்த்துப் பல மாய வுருவங்கொண்டு பொருதான். தாரகனும் தன் முயற்சிய மாயை யுபதேசித்த மந்திரத்தை நினைத்துத் தானும் பல வடிவங் கொண்டு யுத்தஞ் செய்தான். தேவ மானப்பம் பன்னிரு வருடம் யுத்தம் நடந்தது. தேவாசுர யுத்தம் பதினொரண்டிலும், இராம ராவண யுத்தம் பதினெட்டு மாதத்திலும், துரியோதன னாண்டவர்களின் யுத்தம் பதினெட்டு நாளிலும், கஞ்சன் வேதன் செங்குட்டுவனுக்கும் பாரியமன்னருட்பால்குமரன் புதல்வ ரதிய கனக விசயருக்கும் நடந்த யுத்தம் பதினெட்டு நாளினையும் முற்றின வென்று பெரியோர் கூறுவர். அவையெல்லா மவ்வாறு முடிந்து மிவர் யுத்தம் பன்னிரு வருடம் நடந்ததே யென்று கண்டோரெல்லா மிறும்பு துற்றார்.

நாராயண மூர்த்தி யேந்திய கௌமோதகி யென்னுங் தண்டாயுதமும், சுதர்சன மென்னும் வாளும், பாஞ்சசன்னிய மென்னுஞ் சங்கமுஞ் சார்ங்க மென்னும் வில்லும் பொடியாக்கப்பட்டன. நாணர் பிருஹற்பதியுஞ் சிவபெருமானுலே கண்ணிடந்து அர்ச்சித்த காலத்தைக் கொடுக்கப்பட்ட சுதர்சனம் எனனுஞ் சக்கரப் படையை விடுத்தார். அது சிவ வரப்பிரசாத முண்டாய தாரகன் கழுத்தில் மாலையாக வீழ்ந்தது. வாசுதேவன் பராசரிய மூற்றுத் தாரகனையுந் தமயன்மாரையு மரிகூறிச் சென்று குமாரக்கடவுளோடு யுத்தஞ்செய்து அவனிறந்த பிறகு ஞானறு தமது ஓர்தாயுதங்களையு மீட்டுமை பறறி வருந்துவாராயினர். நாரத மாமுனிவர் தோன்றி, காதற் றுழி லுடையோய்! ஒன்றற்கு மஞ்சாதி. குமாரக் கடவுளை யுனனி

வாங்கிடப்பையில் அவற்றைப் பெறுவது திண்ணம் என்று கூறிப் போயினர். திருமாலும் அவ்வண்ணமே தெளிந்தவராய் விரைந்து சிராத்த தாணம் புரிந்து தவஞ் செய்வான் தொடங்கினார். அலைவிலாக் கடல்போல் அடங்கிப் பதுமாசன மிட்டுப் பல ஊழிக் காலம் மோற்றார். நாராயண மூர்த்தியின் வடிவத்தைத் தியானிக்கும் மூடின. நீலநிறக் கடலின்மீது செங்கதிர் பலகோடி திரண்டு உதித்தாற் போலப் பங்குனி மாதத்திலே ஆதிவாரத்திலே உத்தர நட்சத்திரத்திலே, சண்முக கடவுள் நீலமயின்மீ திவர்ந்து தோன்றியருளினர். பலகோடி கண்ணுகள் சூழ வெளிப்பட்ட டருளுதலும், நாராயண மூர்த்தி யெதிரே வந்தனை செய்ன, அக கணாதலுட பாலுகம்ப னென்னும் கணாதன நூலயிரம் வாயகடோறும் சகுகலை வைத்து முழக்கினன. அந்த முழக்கத்தைக் கேட்டுப் பெருமானர் பிரசண்ண மாயுல னெனத் தெரிந்து, நாராயண மூர்த்தியானவர் புறநினைறும பாம்பு வெளிப்பட்டாற் போல வெளிப்பட்டுத் தண்டாகாரமாக வீழ்ந்து வணங்கி நின்றனர். அப்பொழுது சோதியே! முன்னாக்காலத்திற் குபனென்னும் அசுரனுக்காகப் போந்து யென முனிவர் குமாரரான தக்ஷ முனிவருடன் செய்த யுத்தத்தில் எனது சக்காங் கூர் மழுங்கிற்று.

அதனாற் பாசிவ நாதனிடங் கண்ணிடத்து அருச்சித்துச் சுதர்சனம் பெற்றேன். அதனைச் சாலவிதி யென்னுந் தக்கனது வேள்வியில் வீரபத்திரப் பெருமானிடம் எவ, அதனை யவரது வெண்டலை கௌவிற்று. அதனை யருளுமாறு வீரபத்திரக் கடவுளைப் பிரார்த்தித்த காலை, அப்பெருமான் வெண்டலை கொடுக்கப் பெற்றுக் கொள்க என்றருளினர். விகடக் கூத்தாடினேன். அதனைக்கண்டு யாவருஞ் சிரித்தனர். வெண்டலையுஞ் சிரித்தது. சக்காம் விழுந்ததைக் கண்ட முன்னவரான விநாயகக் கடவுளார் அதனை யெடுத்துக் கொண்டு சென்றார். அவர் திருச்சந்நிதானத்துஞ் சென்றும் அங்ஙனம் விகடக் கூத்தாடினேன். அவர் இரக்கங்கொண்டு அளித்தரு

னினர். அத்துணைப் பிரயாசமுற்றுப் பெற்ற சக்கராயுதத்தைத் தான் வத்து பொருதகாலே பவன்மீது பிரயோகித்தேன். அன்னது அவன் கண்டத்தே மாலையாக விழுந்து விளங்கியதை யென்னென் நுரைப்பின், முன்னர் என்சக்கரம் தன் கர்மமுங்கி வீழ்ந்ததும், வெண்டலை கொவியது மன்றி இதுபோல மாலையாக விழுந்த தின்று. இது மிக்க வியப்பே. அதுமட்டோ!

ஐயனே! அடியேன் மற்றைய ஆயுதங்களையும் அவன் பொடி யாக்கினமையா விழந்து கின்றேன். இங்ஙனம் நாயுதனைது ஒரு காலத்து மின்று. இவ்வாறிருப்பனேற் றட்டார்களைக் கண்டித்துச் சிட்டர்களைக் காப்பது எங்ங னெற்காகும்! ஆகலாற் பெரும! பஞ் சாயுதங்களையும் எளியேன் தரிக்க முன்னருள் புரிந்து உய்வித் தரு ருதி யென்று இரந்தார். அது கண்ட வனைபக வெறிந்த கதிரை நாயகன் றண்டிருவுளத் துன்னிய மாத்திரையினே சூரியப்பிரகாசம் போன்ற சுதரிசனமும், சந்திரப் பிரகாசம் போன்ற பாஞ்ச சன்னிய மென்னுஞ் சங்கமும், மற்றை யாயுதங்களும் வந்து தோன்றின. அவற்றை விட்ணு கண்டு மிக்க வியப்படைந்து அனந்த முற்றவ ராய்,

நாடாது வேட்ட நனிவழங்கும் வள்ளண்மை
நாடாழு நர்ப்பரற் றணைக்குங் கருணையர
னேடாத தானை யுருமுச் சினச்சூரைக்
கோடாய்போர் வெங்களத்துக் கொன்றவிறை போலுங்
குருபானைத் தாழ்த்த குருதன் போலும்.

அறிவிரண்டு மாய வலங்கறில்த் சூழ்ந்தோர்
நெறிவகன்ற யாக்கைச் செருதே ருகைப்போ
னூறுவலியின் வைய முடற்றுக வுர்த்த
வெறிந்திருத்த காற்சோட் டிபப்பான் போலும்
பெறிதிகலவ மருளுஞ் பினிதனைத்தான் போலும்.

என்றின்னவாறு துதித்தார். சுபபிரமணியப் பெருமானுக் ஐந்தா யுதங்களையும் அவர் கையிலளித்து, அன்பனே! இவை யினி யொருவராலு மழிக்கப்படா. தினக்குப் பின்னர்த் தோன்றும் திதிக் கடவுளர்க்கு மிவை வழிவழி யாயுதமாகக் கடவன. நீயும் அன்றை ரும் பஞ்சாயுதர் எனப் பெயர் பெறுதிர். குழவிப் பிரபந்தக் காப்பி னிவ்வைவங் கருவி பற்றி யெல்லாத் தேவரினு நின்னையே யுலகெ மூற் கொண்டு புகழுக. இப்படைகளி னுருவந் தீட்டிய (பஞ்சாயுத) மணியை யணிந்த குழவிகட்குத் தேவர்சொலே நீங்குக" என்று வரமுமளித்து அந்தர்த் தான மாயினர். காரண நிலவுபெற்ற தலம் சித்தாச் சிரமம் எனவும், தான பஞ்சக மெனவுஞ் சொல்லப்படும். காணறுக்குச் சிறந்த ஐந்து ஆயுதங்களையுங் கொடுத்தருளினை யாற் குகக் கடவுள் பஞ்சாயுதப் பிரதான மூர்த்தியாயினர்.

ஆதிவண வேதச் சாப உபதேசம்.

[illegible]

தணிகைப் புராணம்.

ஆர்க்கதிர் வேலிய ரஞ்சி யளித்தெதி
சீர்க்கவுண் மாமுகன் மார்பிடை மாறி
சார்க்கமு மற்றவுஞ் சாமி யளித்தான்
பார்க்குரு வீயுற மாடையன் பெற்றான்.

பஞ்சாயுதப் பிரதான மூர்த்தியை நமஃ.

சதுர்முக சாபாரி மூர்த்தி.

பதச்சந்நிதி யென்னும் பொற்கோயிற் றலக்க ணெழுந்தரு
ளும் புண்ணிய வடிவான கணனுதல். குமாரர், சாபண்ம னெதி
யுரைச் சங்கரித்துக் கிரியா சத்தி யெனப்படுந் தெய்வ யானை யம்மை
யாரைத் தீருப்பாங் குன்றத்தி லே திருமணஞ் செய்து எழுந்தரு ளி
யிருக்கு மோர்காலில் தேவர் முதலாயினோர் குழுமிப் போற்றஞ்
சபையிலே, தந் திருக்காத்தின்க ணுள்ள வேற்பஷடக் கலத்தைச
சுட்டிக் காட்டி, "தேவர்முதலிய கணர்காள்! நமக்கு இப்பெருமை
யெல்லாந் தந்தது இவ்வேலாகும்" என்று ஓர் திருவிளையாடலாகக
கூறியருளினர். அதனைக் கேட்ட வருகி லிருந்த பிரமன் "இவ்வே
லிற்கு இத்திலை யென்னலி வந்த தன்றே" என்று தனதறி யாண்மை
யாலும் அகங்காரத்தாலு முரைத்தான். குழகனு மிறைவன் அது
கேட்டுச் சிறிது வெகுளி யுற்று, "ஆணவமலத்தாற் சிமிழ்ப்புற்ற
தோய்! என் மொழித்தனை. நங் காக்கட்பிரியா தறையு ஞான
சத்திக்கு நீ கொடுப்பித்தாரு சத்தியு முண்டோ? முன்னர்சிறை
யிருந்ததை மறந்தனையோ போதாய். நீ பூமியிற் புன்பிறப்பை
யடைதி" என்று சபித்தருளினர்.

பிரமன் நெடுங்கிச் சாமிநாதன் திருவடிகளிற் றஞ்சமென
விழ்ந்து புலம்பினன். கருணையங் கடலாங் கதிரை நாயகன் திரு
வுளமிரங்கி, "பிரமனே! நீயிப்பாவத்தைச் செய்தமையால் அது
பவித்தே தீர்த்தல் வேண்டும் பின்னர் நின்னை யாட்கொள்வாம்"
என்று அருளினர். விதிபோன் றன்னுரு மாறிப் பூமியிற் சென்று
அந்திமான் என்னும் வேடனுகப் பிறந்தான். வனத்திற் கொலைத்
தொழில் கொண்டு திரிந்த காலத்தில், இமய மலைச்சார லிடஞ்
சென்றான். அங்கே மிருகங்க ளகப்படாமையாற் பட்டினியா
யிருந்து பசியாலும் மிருக பயத்தாலும் விழித் திருந்தான். அன்று

சிவபெருமான் திருவிளையாடல்.

123

காத்திகைநா ளாயிற்று. மறுநாட் காலையிற் * பிப்பலாதமுனிவர் அவ்வழியிலந்தணர் பலரோடும் பிரசுரணவத உனவாவது அவரிடமிருக்குமென்று நினைத்து ஒருக் கென்று அவர்தம் முகலேப் பற்றிக் கையா லெடுக்க வட்டனன். முனிவரர் சுபிசுமனிக்க கடவுளின் றிருவருட் பெருமைகளே யெல்லா மெடுத்துரைக்கும் வேத தானக் கோப பாடினர். அதனைக் கேட்ட வேடற்குப் பண்டைய நல் லுணர்வு தோன்றித் தான்செய்த செய்கைகட்குப் பெரிது மிரங்கி முனிவர் அடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி, அவரா முன்பழைய வாலி றெல்லா முணர்ந்தான்.

முனிவர் பெருமானே! கந்தக் கடவுளின் றிருவருள் வினை விற் கிடைக்குமாறு உபதேசித் தருளுக' என்று முனிவனைப் பணிந்து கேட்டனன். முனிவரர் "சரவண வார்த்தியிற் படித்த காரித்திகை விரதத்தை யதட்டமியையேல் உன் பவம் தீங்கும் என்று சடக்கர மந்திரமும் உபதேசித்து விடுத்தார். அங்ஙனே அந்திமான் அவ்விரதத்தை யற்றுவா ஞயினனை. விரத பலத்தாலே வேடத்தன்மையி னின்று நீங்கி அரசருக்குக் கொடைத்தொழில் விசேடத்தானே இடவள்ளலென்னு மொருவரு மொருவனுய வினங் ஞனன்.

இங்ஙனம் பிரமன் பூசியிற நங்கலாற சிருட்டித தொழில் கடவாதாயிற்று. அதனைற் றிதித தொழிலும், சங்காத தொழிலு மில்லையாயின. அதனால் வருணன் சோமன் இந்திரன் திருமால்

---

* பிப்பலாத முனிவர் வேதங்களிலே பிரதி பாதிக்கப் பெற்றுள்ள முனிவர் அதர்வண வேதத் தண்டி பிடித்த அதர்வண ரிஷியின் குமார் தத்தியத் முனிவர் இவர். அதர்வணத்தை தத்தியரு ரிஷி தேவதர்வண: தத்தியத் தாதர்வண" என்று வேதானுக்கிரமணிகையார் பெறப்படும். அத் தத்தியர் ரிஷி புத்திரர் ததீசி முனிவர் பிப்பலாத முனிவர் என்பது புராணத்திலே கூறப்பட்டுள்ளது.

124

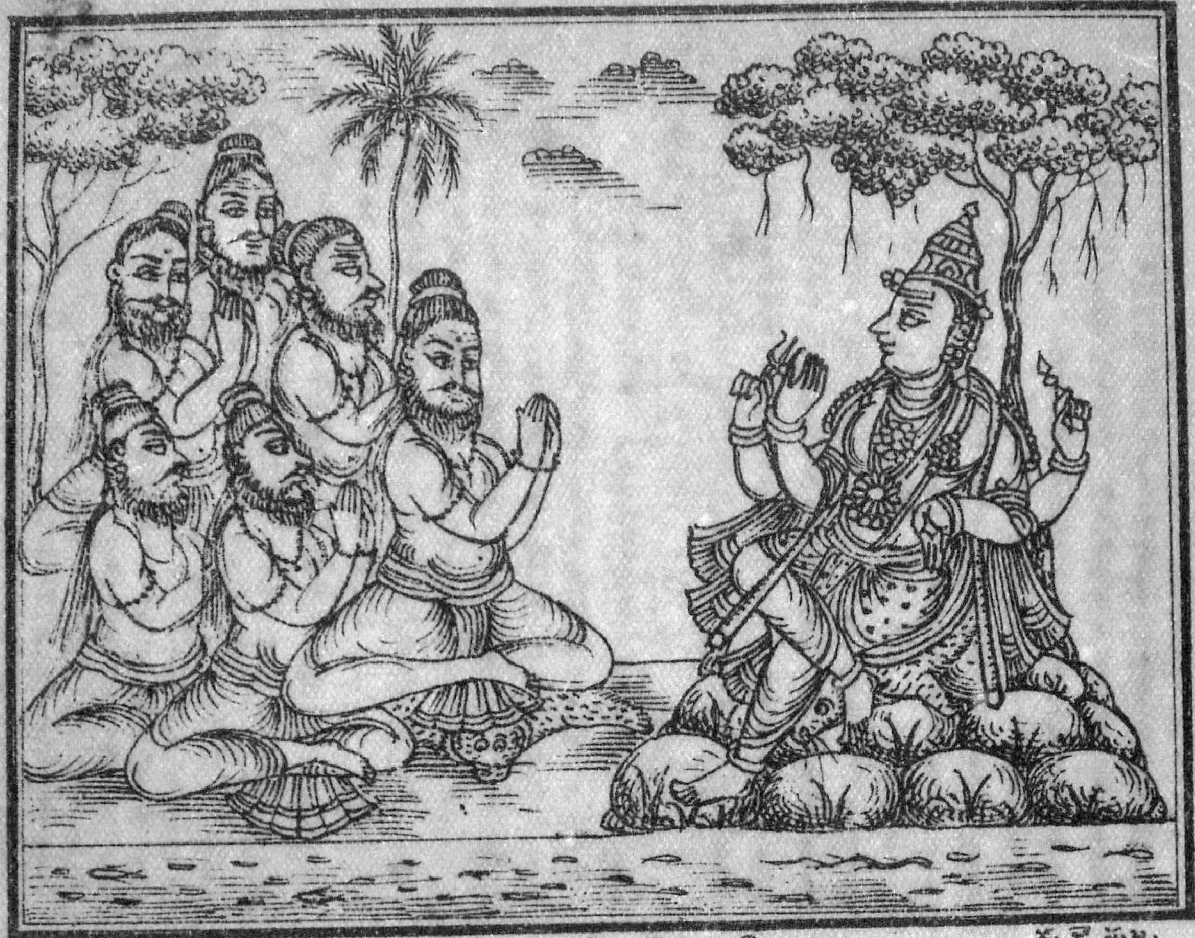
முதலியோர் * "சித்தன் வாழ்வு" என்னுந் திருப்படை வீட்டைச் சென்று தேவ காரணத்தைச் செலுத்தினார். பத்மிப் பெருமான் அவர்கட்குமுன்னே பாலப்பருவமும், நான்கு திருக்கரங்களும் பொருந்தி ஆயுதமும் வேலாயுதமும் கோழிக் கொடியும் வாதமும் அபயமும் பொருந்திய திருக்கரங்களை முடையராய்த் தோன்றினர். தேவர்கள் எல்லாம் துதித்தனர். சுப்பிரமணியக் கடவுளார் அந்தமானை யுடனே யழைத்துப் பவம் போக்கிப் பிரமனுக்கு முதற் தொழிலை உடன்படுமாறு திருவருள் செய்து மறைந்தனர். சதுர் முகனுடைய பிரமனது சரீரத்தை அரித்தமையால் (அழித்தமையால்) சதுர்முக சரீரியென்னும் பெயரினர். இதனால் முத்தொழிற்கும் மூல மூர்த்திகட்கும் முதற்பொருளாயிருப்பவர் செவ்வேட் பெருமானே யென்பது சித்தாந்த மாதலை காண்க.

பத்துப்பாட்டு - திருமுருகாற்றுப் படை.

"பூக்கொள் நீர்கொடி செல்வனும் வெள்ளோ
லலவயி னுயர்ந்த பலர்புகழ் திணிதோ
ளரவமர்ந்து விளங்கு நிறைமதி முக்கண்
மூவெயின் முருக்கிய மூவாண்மை செல்வனு
நூற்றுப்பத் தடுக்கிய நாப்பத்து நாற்படை
வேள்வி முற்றிய வென்றடு கொற்றத்
தீரா ணேந்திய மருப்பி னெழினடைத்
தாழ்பெருந் தடக்கை யுயர்த்த யானை
யெருத்த மேறிய திருக்கிளர் செல்வனு
நாற்பெருந் தெய்வத்து நன்னகர் நிலைஇய

---

* சித்தன் சர்ப்பிலன்ற திருவாலவாயடி யென்னும் பதிந்தலத்தை. அதனை, சலம்பர் எனு குடிபுகுத்து சித்தன்வாழ்வில்லச் தொடர்பும் தெரிவுபடுத்தல்லை சுப்பி, பாடலைத்தச் சொன்ன வரலாற்றுப் பாண்டியன் - ஒடுகைத்த சுவல தமிழ் எனுமுன்னையர் திருவாக்காது முன்ன. சித்த வென்பது முருக்கடவுளி ஒரு சமூகமொன்று. அது பிரமாண்டபுராணத்திற் சுகத்திரகாம அத்தியாயத்திற் சொல்க.

யோகாசாரியமூர்த்தி.

வில்கை கரிக்கு மொன்றபுரி வொள்கைக்
பலர்கை தழுவுந் தெய்வ நாகத்
வேழத் தலைத் தன்னிற் றோன்றித்
தாமரைப் பகைத்தாவி தோற்றி
நான்முக வொருவற் கூடிச் சான்றவிர்
பகலிற் றோன்று மிகலில் காட்சி.

வீர்யாகமம்.

காயவெறுவிஸ்வேஷணஹாரஹர வீப வஜ்ரலெஷ
வஜ்ரமுஷலஜ்ர ஸாயவிவஷ்டஹஸ்தம் கதிகவாஹ மீட்
ராகிக்ருதக்ருத ஹவ்யப வரதாப கரதாதிகம்
வ்ருணவெத ஸ்வரோவிகம் ஹரகாரிரூப வர்நிகம்.

சதுர்முகசாயாரி மூர்த்தியோகமும்.

முப்பத்திரண்டாவது,

யோகாசாரிய மூர்த்தி.

வர்களைவிட யுயர்ந்த ஸசயசித்தப் என்னுந் தலத்திலே கிழ
லர், சௌதமர், கதீக்கனர், தததாத்திரேயர், பைங்கலர், துர்வாச
முனிவர் முதலிய பலஇருடியர்கள் கூடியிருந்தார். அப்போது
கடைங்கல் முனிவர் மற்றை முனிவர்களை நோக்கி, அறனோ வேண்
டிய சித்திகளையும் ஞானத்தையும் அடைதற்கு யாம்செய்யும்
யாதோ ரன்று விஞ்ஞிய காலத்து ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வோர்
உபாயங்கூறினர். அவர்கள் அவ்வாறினைய காலத்தே தெவ
விருடியாகிய நாரதமுனிவர் தோன்றி, சிவயோகமே சித்திகளைத்

126

ஞானத்தையும் முத்தியையுஞ் சொருபத்தைத் தருகின்றது, அதன் இலக்கணங்களையெல்லாம் உணர்த்த வல்லவர் குகப்பெருமானே. அவரை நினைத்து தவஞ்செய்திர் என்று மனதந்தார் முனிவர்கள். அதனையறிந்தித் தவம் புரிந்தார். குமரக்கடவுள் தோன்றி, யோகவியலையுணர்த்தி திருக்கோலத்துடன் வீற்றிருந்து உபதேசிப்பாராயினர்.

மாதவஞ் செய்யும் முனிவர்களே யோகம் மற்றையவை போலவாத்திரல் உணரப்படு மொன்றன்று. செய்கையாலும் கல்லாசிரியனிடத்தே முறையே யுணர்ந்திபழகலாலுந் தெளிவிப்படுமென்று. யாம் வாக்கியலுக்கு செயலுகளாலும் தெரிக்கின்றோம். யோகம்-மந்திரயோகம், லயயோகம், இலையயோகம், ஹாசயோகம், தியானயோகம், பரவயோகம், கன்மயோகம், மாயோகம், ஆதாரயோகம், சாதாரயோகம், மீதானயோகம், தாரகயோகம், சாங்கியயோகம், அமனசுகம், பரிசயோகம், அபரிவுயோகம், சந்திரயோகம், சூரியயோகம், இலம்பிகாயோகம், அமிர்தயோகம், ஆனந்தயோகம், பன்னகயோகம், வச்சிரயோதம், சித்தயோகம், ஞானயோகம், பரமயோகம், முத்தியோகம் என்ப பலவகைப்படும். அவற்றுள்.

மந்திரயோகம் ஆவது - மூலாதாரம் முதலிய ஆறு தாரங்களையும், பிரமசக்கரம், சிதாரசக்கரம், பச்சிமசக்கரம், அனுச்சக்கர முதலிய பத்துவகைச் சக்கரங்களையும் ஒன்பது, பதினெருவகைச் சக்கரங்களையும், செவித்துவாரம் இரண்டு, கண்துவாரம் இரண்டு, உண்ணாக்குத் துவாரம் ஒன்று, அபோக்கத்துவாரம் ஒன்று என்னும்வண்ணவகைத் துவாரங்களையும், இவ்வெல்லாவற்றின் கூறுபாடான நாடிவகைகளையும், ஆதாரத்தவனதகளையும், பிரம வெழுத்து முதலிய எழுத்துக்களையும், மந்திரங்களையும், யந்திரங்களையும், குணதேவதைகளையும், பிரதானதெய்வங்களையும் குருமுகமாக அறிந்து ஆராய்ந்து

இலயயோகம் ஆவது - கரி, கதி, ஆதாரசுத்தி, பிராணயாமம் முதலிய சாதனங்களைச் செய்யுபிடத்து, இவைகள் சுத்தமாயின வென்னுஞ் சோதனையை யறிந்தபடி ஆதார தேவதைகள் வெளிப்படும்போது தசநாதங்களுந் தோன்றும். அவற்றைத் தியானஞ்செய்யும்போது மனம் இலயமாகும். இதுவே இலயயோகம் எனப்படும்.

அட்டயோகம் ஆவது - இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம் சமாதி என்னும் எட்டு அங்கங்களோடுசெய்வது. இதனை அட்டாங்கயோகம் என்றுஞ் சொல்லுவர்.

இராசயோகம் ஆவது பூவனைப்படி விளங்கும் யோகமும், பூவனை யாவன, தாரகம், சாங்கியம், அமனசிகம் என்பனவாம். அவற்றுள் தாரகம் ஆவது: சித்தத்தி யானது பகாமாலை யுடன் கூடியுலகு சிருட்டியுண்டாக்கும் போது இரவியுத்துக் கலைக்குரு காவ், சூரியகிரணம் பளிங்கிற்படுதல் அக்கினி பிரகாசிப்பதுபோல நிலவித்திருத்தல் அகாரமுதலிய பதினாறு கலைகளுந் தோன்றி, அவற்றினின்றும் அநேக கோடிகலைகள் தோன்றி, அதன்கண் தண்டம், காரகை குண்டலம், அர்த்தசந்திரம் தரிபுண்டம் சோதி முதலான அளவற்ற வண்ணவேறுபாட்டு வடிவுகள் தோன்ற அவற்றைத் தரிசிப்பதாம். சாங்கிய யோகமாவது: எல்லாத்தத்துவங்களையும் சோதிகலைகளையும் பூருடனையும் உள்ளவாறு அறிதலாம். அமனசிக யோகமாவது - மனமிறந்த நிலைதானாம்.

ஆதார யோகமாவது - ஆயம் முறையுடன் வான் எழுத்தை வாய்எழுத்துடன் பொருத்துவிதம், மேலைக் வினங்குள் சேர்த்தலைப் பிரமரந்திரத்தின் வெளியிலே கொண்டு செலுத்துவதாகிய இதனைவரின் தூகாவித்தி சுருக்கமும் வன்மையுண்டாம். இனி அட்டாங்கித்தியோகம் கூவிளம்மூவாதாரலடவின் கழுகுமலித்தலை ராத்திலே மனத்தை வைத்து அக்கினியை ஒருவருடம் இடைவிடா

தூலோகத்திலுற் பொன்னிறமான வணுவைப் போன்ற வடிவங்கொள்
வர். இது அணிமாசித்தியோகம். அவ்வக்கினியைத் தானே மேருத்
துவாரவழியாக வாயுவீதியிலே குண்டலி வரையும் எழுப்பி யேற்றி
இருவருடம் நோக்கில் கீர்மலைகள் போலத் தேகம் மெத்தென வா
கும். இது இலகிமாசித்தியோகம். குண்டலிகாறும் எழுப்பிய அக்கி
னியை நாபி இருதயங்களி லேற்றி மேருத்துவாரவழி மூவாண்டு
நோக்கின் ஆகாயமளவு ஓங்கி வளருதலுண்டாம். அணுவினுஞ்சிறி
தாயிருக்குந் தன்மையு முண்டாம். இது கரிமாசித்தியோகம். மூன்
சொன்ன மூலாக்கினியை இருதயமுதற் கண்டங்காறுமேற்றி ஐயா
ண்டு நோக்கின் முற்காலசம்பவ மெல்லா முணர்வான். இது பிராத்
சித்தியோகமாதும். கழுத்துமுதற் கண்கள் வரையும் எற்றி ஆறு
வருடம் நோக்கிலுல் மண்ணி லெத்தனைகாலம் புதைக்கினும் அவ்
டல ழியாதிருக்கும். மீளவும் பிறவியில்லை. இது பிராகாமியசித்
தியோகம். சிரத்தி லேற்றி யேழாண்டு வரையும்நோக்கின் யாவருக்
கும் உள்ள தீவினைகளைப் போக்கி யெல்லா வுயிர்களிலும் ஏகமா
ய்க் கலக்துநிற்பான். இது ஈசத்துவ யோகம். இனித் தலைக்கணுள்
ள அக்கினியைப் பிராணவாயுவினுலே வாங்கி நாசி நுனியிலே எட்
டாண்டு நோக்கின் மூதண்டங்களைப் படைக்கு முதல்வன் போ
லாகி வேண்டிய அண்டங்களையும் படைப்பான். இது வசித்துவ யோ
கம். இந்நாசியின் அலகுச் சைகையளவுஞ் செல்லநோக்கின் எந்த
டிவு எடுக்க வேண்டுமோ அந்த வடிவெடுக்கும் வன்மையுடையவ
வன்; இது காமரூப சித்தியோகமாம். இங்ஙனம் அவ்வவ் யோ
வைகளினியல்புகளையெல்லாம் எடுத்து உணர்த்தியருளி மறைந்த
னர். முனிவர்கள் அவ்வண முள்ள யோகத்துள் அட்டாங்க யோ
கப் பயிற்சிகளை யடைந்து ஞானம் பெற்றார்கள்.

எனை வற்றினியல்புகளையெல்லாம், சிவயோகசாரம், ஞானசங்
கிதை, யோகநிலை, மாதங்கசூளம், சிவயோகமஞ்சரி, யோகாஸ்த
வம், அபரோக்கிரியானுபவம் என்பவற்றினும், புராணங்களினும், பெரும்

ாட்டு, சிறுநிரட்டு, மெய்ம்மொழி, சகலாகம சிகாமணி, சிவதரு
ாத்தரம், திருமந்திரம், தத்துவப் பிரகாசம் முதலியவற்றினுங்
ண்க.

இவ்வனம் யோக சாதனங்களை யெல்லாம் உணர்த்தியருளும்
த்தியாக வினங்கலால் யோகாசாரிய மூர்த்தி யாயினர்.

திருமந்திரம்.

ஏற்றி யிறக்கி யிருகாலும் பூரிக்குங்
காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறி வாரில்லை
காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறி வார்க்குச்
கூற்றை யுதைக்குங் குறியது வாமே.

சாறு கால்கொண் டெழுந்த புவியைப்
போமற் கட்டிப் பொரிதுண வல்லிரே
னீரா யிரமு நிலமா யிரத்தாண்டும்
போது காயம் பிரானந்தி யாணையே.

புறப்பட்டுப் புக்குத் திரிகின்ற வாயுவை
நெறிப்பட வுள்ளே நின்மல மாக்கி
லுறப்புச் செய்திடு மூரோமங் கறுத்திடும்
புறப்பட்டுப் போகான் புரிசடை யோனே.

யோக தரிசனம்.

அக்கினியிற் பொரிவிடிவா யுதித்தனில வனற்றேவ னாகை
ாங்குமிக்கினிய சரவணத்திற்சார் தலிலையாடுமொரு வேலோனன்
ாற்றைத், தொக்கினிலிலும் பெழுப்பியனல் சுவாலிக்குச் செய்ம்
யாகத் திரிவுவன் முன்னை, மக்கினிய சக்கரபிலன் மூதலோர்க்குப்
பாதித்தானவற்றுமன்மேலை.

யோகாசாரிய மூர்த்தியே நமஃ

128

முப்பத்துமூன்றாவது.

குழந்தை வேலப்பமூர்த்தி.

பாண்டி நாட்டிலே யுள்ள திருவாவினன்குடிப் பதியிலே பிரமணிய பத்தியிற் சிறந்த வைசிய குலத்திலே சுவணதந்தனென் பவன் ஒருவனிருந்தான். அவன் மனையாள் அருந்ததிபோன்ற பினையுடைய மகேசை யென்பவளாகும். அவளுடன் இல்லற நடத்தி வருநாளிலே, புத்திரப் பேறின்மையால் மிகவும்வருந்திச்சண் கந்திக்குக் கீழ்த்திசையினுள்ள பரத்துவாச ஆச்சிரமத்திலிருந்த திருமறு மார்பனாகிய சீதர மூர்த்தியை வழிபடுதித் தவஞ் செய்தான். காவற் கடவுளாகிய நாணர் இவர் பல் காலமாகத் தவஞ் செய்தல் கண்டு மனமிரங்கித் தோன்றினர். சுவணதத்தனும் மனைவியும் வணங்கித் துதித்து, அண்ணலே! அடியேங்களுக்குப் புத்திர பேற்றை யளித்தருள வேண்டுமென்று குறையிரந்து வேண்டினர். மாயவன் அவர்களை நோக்கி, "தலையன்புடையீர்! நுமக்குப் புத்திர மில்லை. புத்திரர் பிறந்தாலும் இறந்துவிடும்" எனறார். எங்ஙனமாயி னும் ஒருபுத்திரன் பிறக்க அருளுக என்று பிரார்த்தித்தனர். "அ வாறே தந்தேம்" என்று மறைந்த திருமால் தமது பாஞ்சசன்ன மாகிய சங்கத்தை நோக்கி, "சங்கே! நீ மகேசைவயிறறிற் றோ றிச்சிலகால மிருந்து வரு" வென்றார். அப்பணியைச் சிரமே தாங்கண்டபாஞ்சசன்னியம் மகேசை வயிறறிற் பாலனுகத் தோன்ற, புத்திரன் பிறந்ததும் தழந்தை வேலப்பன் என்று காரண னஞ்செய்து வளர்த்து வந்தார். அப்புத்திரனும் வளர்ந்து ஐந்து வ தடைந்து அசனுமாருடன் செய்குன்றுகளிலும் நதிகளிலும் சோ லைகளிலும்விளையாடி வந்தான். ஒருநாள் பழநிக்குச் சமீபமாயுள்ள [illegible] வனத்தின்க ணுள்ளதேனுதீர்த்தத்திலே நீர்விளையாடுங் க லத்திற் பழமையாகிய போறிவு தோன்ற, அப்பாலகன் நீருளாழ்ந் சங்காகித் திருமால் கையினடைந்தான்.

(15_15)

129

குழந்தை வேலப்பன் நீருள் மூழ்கி நெடுநேரஞ் சென்றும் வெளிவராமையாற் பார்த்திருந்தோரும், கூடவிளையாடிய மற்றைப்பாலகரும் மனமாழ்கிப் பதைபதைத்துத் தேடியுங் காணாது வக்கமுற்றுத் தாய் தந்தையர்க்கு அறிவித்தனர். அதனைக் கேட்ட சுவணகுத்தனும் மனைவி மகேசையுந் தலையிலும் மார்பிலும் அடித்துப் புரண்டழுதுஓடிச் சென்று தேறுதீர்த்த நீர்க்குள் மூழ்கித் தேடியுங்காணப் பெறாது துக்கசாகாத்துள் முழுகிப் புலம்பி யினி உயிரை விடுவேமென்று துணிவுற்றார். சுற்றத்தாரும் அயலாரும் வருந்தியிரங்கினர். தாய்தந்தையர்கள் புத்திரசோகத்தாற் கொண்ட துன்பஞ் சொல்லுந்தரமோ? அவற்றைக் கண்டார் யாவரும் பழநிப்பதியே பரமகுருவே! தண்டாயுத பாணியே! தேவரீர்க்கு அபயம் அபயம் என்று அன்புடன் இரங்கித் துதித்தார்.

சுவணகுத்தன் நீரில் முழுகியிறக்கவும், மகேசை நெருப்பில் முழுகியிறக்கவுந் தீர்மானித்தது கண்ட தண்டாயுதசுவாமி, பக்தவத்சல னகையால் அவர் துன்பங்களை நீக்கத் திருவுளங் கொண்டுகடப்ப மலர்மாலை யணிந்த சிகையும், இரத்தினச் சுட்டி யணிந்தநெற்றியும், இரத்தினக் குண்டலங்க ளணிந்த திருச்செவிகளும், கேவலைப் பழம்போலும் வாயும், இளமுறுவலும் அழகைச் செய்ய, மாற்றாயிரத்தொன்றைச் செய்யப்பட்ட புலிகங்களுடன்கூடிய பஞ்சகச்சமும், இளந்தோளும், இரத்தினமோதிரமணிந்த விரல்களும் ஒளிவிய வீரகண்டையும் அரைஞாணும் வேலாயுதமணிகளும் பின்னர், தண்டை, சிலம்பு முதலிய ஆபரணங்கள் ஒலித்துத் திருவடிகள் நோவதற்கித்தத்தினின்றும் எழுந்து வருவார் போலத் சுவணகுத்தனுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் முன்னர்த் தோன்றியருளினர்.

வணிகனும் மனைவியும் கண்டு களிமிகுந்து ஆனந்தமுற்று சமஸ்கிருதத்தில் என்ன எத்தியோபோடனைத்து: "ரமணீயே

130

பரண்டுச் சென்றார். புதி என்னும் நகரத்தில் யாங்கள் வீழ்ந்துவரு துமேவென்று இரங்கி வந்தனையோ' என்று பலவாறு கூறிமகிழ்ந் தனர். அதிபோது சுவண குத்தனையும் மகேசையையுந் தடுத்தாட் கொள்ள விரும்பிப் பழநிப் பெருமான் குழந்தைவடிவை மறைத்து, ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிரு திருக்காங்களும், அவற்றிற் பொரு திய ஆயுதங்களும், அருள்பொழியும் பதினெட்டுத் திருக்கண்க ளும், மயில்வாகனமுந் தோன்ற ஆகாயத்திற பிரசன்னமாயினர். தே வர்கள் பூமாரி பொழிந்தார். மண்ணவர்கள் மழைபொழிந்தார். வண் சனும் மனைவியும் பரவச மடைந்தார். தேவந்துந்துபிக ளொலித்தன. தத்தனும் மகேசையும் தெளிவுற் றெழுந்து பெருமானை வணங்கி னர். அறுமுகக் கடவுள் திருவாய மலர்ந்தருள்வார்.

"வழிவழி யடியீர்! புத்திரப்பேறைத் திருமாலிடங் கேட்டீர். கோவிந்தன் நுங்கட்குப் புத்திரப் பேறில்லை யென்றான். நீவிர்பிற ந்து செத்தாலும் புத்திரன் வேண்டு மென்றீர். அதனால் அவனது கையின்கணுள்ள சுமதி பாஞ்ச சன்னியம் புத்திரனைப் பிறந்து கர்ஷவர், தளத்தன் மூழ்கிச சங்காகி லைகுண்ட மடைந்தது, தூதகள் வாயிடங் கண்டு, அதனைத் தீர்க்கும்படி. குழந்தையாய் வ ந்தேம் என்று பழநிப் பெருமான் பலவாங்கோயுங் கொடுத்து மறைந் தருளினர். வணிகனும் மனைவியுஞ் சிலகாலம் பெருமானை யர்சி த்து அவர் திருவடியை யடைந்தின்புற்றார்.

சுவண குத்தனும் மனைவியும் உய்யும் பொருட்டுக் குழந்தை வேலப்பர் மூர்த்தியாய வந்தருளினமையாற் குழந்தை வேலப்பர் மூர்த் தி யெனப்பெயர் பெற்றார். செட்டிக்குப் பிள்ளையா வந்தமைகுறி த்துச செட்டி யெனவுங் கூறப்பட்டார்.

பழநித்தலபுராணம் - சுவணதந்தச் சருக்கம்.

எடுத்தனைக்கு மதுபோழ்தி னிருவரையு மூலகறியத் தடுத்தடிமை கொளவேண்டிச சண்முகமாய்ப் பன்னிருகைத்

கோரரிகுதாரி நிர்த்தி.

தொகுத்தபனிட கருங்கருங்ண் டந்தய வ்முந்தோளைக் கோடி
மதித்தமயி லுந்தோன்று கின்றண்வரன்வர்தோமான்.
முன்னீர்மா தவஞ்செய்தொண் முயற்லுமுங் கிருறங்கு
மைமுகீர்மே னியன்சோன்றி மகப்பெறன்மற் றில்லையென்ரு
பின்னீரபெற் றிறந்தாலு மகப்பேற எருள்கவென்றே
சொன்னீரா கலின்மகவாயத் தோன்றியதொண் காசசங்கம்.
ஆவலினம் பருவம்வைகி யடைந்ததுமீண் டதுபுரிமால்
யாவதும்யா மளியுடையீ ராதலினிவ் வாறுதும்பாற்
ரூவறவாற் றினமென்னுச் சாற்றிவாம் பலநல்கித்
தேவதே வன்றிருவா வினன்புரிச்சே திமஞ்சென்ரூன்.

குழந்தை வேலப்ப மூர்த்தியே நமம்.

மபபத்துநான்காவது,

கோர நிருதாரி மூர்த்தி.

அறுபத்து நானகு திருவிளையாடல்களுளு சுமாரகடவ
நமத்துக் காட்டத் தரிசித்த பெரும்பேறுடைய விஜயனுக்குக் கு
கன்பிறந்தான். அவனுக்கு விருகன் பிறந்தான். விருகாசனுக்கு ப
பாகு. எனனும் அரசன் மகனை. அவன் அரசாளுங் காலத்தில்
கேகய தால சங்காதியர்களாலே வெல்லப்பட்டு இருமனைவியருடனே
வனம் சென்ரூன். அங்கு அவன் மனைவியருள் மூத்தவள் கருப
வதியாளள். இளையமனைவி பொருமை கொண்டு உணவுடனே
விடத்தையும் ஊட்டிஞள்.

அதனால் அக்கருப்பம் எழாண்டளவும் வயிற்றில் இருந்தது
அதற்குட் பாகுவாசனும் இறந்தான். அப்போது கருப்பவதியான

மனைவி தன்கணவனுடன் இறக்கத் தீர்மானித்து விறகடுக்கினுள் முக்காலமும் முணர்ந்த அவுர்யமுனிவர் தந்தை தாயை ஆசிரமத்திற்கு அழைத்துச் சென்று உபசரணை செய்தனர். சிலகாள் கழிந்திடப் பிழகுடைய ஒருபுத்திரன் விடத்துடன் கூடப்பிறந்தான். கஞ்சனுடன் கூடப் பிறந்தமையாற் சகாரி எனப் பெயரிட்டார்கள். கான்=நஞ்சுடன் பிறந்தவன்; காம்=நஞ்சு. அவன் விதர்ப்பை சுமதி யென்னும் இருமனைவியரை விவாகஞ் செய்தான். அவன் மூத்தமனைவியிடம் உதித்தான் அசமஞ்சன். அவன் மகன் அஞ்சுமான். அவன் புதல்வன் திலீபன். அவன் மகன் பகீரதராசன்.

இப்பகீரதராசன் அரிய தவங்களைச் செய்து கங்கையைப் பூமியிற் கொணர்ந்து தன் மூதாதையரைக் கதி சேர்த்துப் பெரும்புகழுடன் அரசாண்டான். அதுகாலம், கோரம் என்னும் இராக்கதனொருவன் தவபலத்தினாலே யாவரினும் மேம்பட்டு மிக்க வலியுடையனாய்த், தேவர், முனிவர், திசைகாப்பாளர் யாவரையும் வென்று பூவுலகிற்குவந்து பகீரதனோடு எதிர்த்தான். பகீரதன் தன் காற்படைகளுடன் தேருடன் நின்று பொருதும், கோரன் மகாகோபத்துடன் சேனைகளை யெல்லாம் அழித்து, பகீரதனைக் கையாலெடுத்துப் பதுபோற் சுழற்றி வீசினன். அந்தரத்திற் சென்ற பகீரதன் மிக்க நெடுந்தூரத்திலுள்ள ஓர் வனத்தில் விழுந்தான். இங்கே கோரன், அண்மனையுட் புகுந்து தனதுசேனை செலுத்தி எவரையும் அடக்கி யாசாண்டான். மனைவியும் மக்களும் பகீரதனட்டகாரர்கள், அவற்றை யெல்லா மறிந்த பகீரதன் இதற்கென்செய்வோம், கோரராக்கதனுடன் யான் சண்டைசெய்து வெற்றி கொள்ளல் முடியாது என்று வருந்தி மனமகாருடன்வர் வனங்களோடாடுசென்றான். செல்லுங் காலத்துப் பிருது முனிவரின் ஆச்சிரமத்தோன்ற அங்குப்போய், அவர் திருவடிகளில்வீழ்ந்து வணங்கி நடந்த தெல்லாம் உணர்த்தி, அடியேன் உய்வதற்கு யாது மருந்தெனவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான்.

முனிவர் அபயம் கொடுத்து, ஐயனே! கோராக்கதன் தன் வலிமை யுனக்கு மட்டும் தெரிவதன்று. எதிர்ப்பினும் அவனை வெல்லுதல் அரிது. நீயும் நின் மனைவி மக்களும் ஒருமை யுற்று அடியிடர்த்தீர்க்குஞ் சுப்பிரமணியக் கடவுளைக் குறித்து, அவர்தம் விரு தங்களுட்சிறந்த சுக்கிர வார விரதத்தை விதிப்படி மூன்று வருடம் அநுட்டிப்பீராக. அதன்பின் முருகக் கடவுளின் திருவருளாலே முன்னர்ப்போல் அரசாட்சி பெற்றுச் செல்வ மோங்கி வாழ்வீர் என்றார். அச்சொற்களை யெதிர்பார்த்திருந்தவர் போலும் கொண்டு அரசனும் மனை வியும் பிள்ளைகளுஞ் சேர்ந்து அநுட்டித்தார். சுக்கிர வார விரதத்தை மூன்றாம் வருடத்து இறுதியிலே சுப்பிரமணியக் கடவுள் முன்றோன்றி, "கெடுவேல் கோரனைக் கொல்லும் நீவிர் பயமின்றி வேண்டிய செல்வத்துடன் அரசாட்சி செய்துவாழ ஆங்குச் செல்மின்" என்று கட்டளை யிட்டருளினார். அரசனும் மனைவி மக்களும் வணங்கித் துதித்து நகர் நோக்கிச் சென்றார். உடனே படைக்கல நாயகமாகிய வேலாயுதஞ் சென்று இராக்கதனுயிரை யுண்டு மீளவும் கண்டித்தது. பகீரதனும் மனைவி மக்களுங் கண்டு பகவானைத் துதித்து, அவர் திருவருளாலே குறைவற வாழ்ந்தனர்.

செய்யன்பதனை பகீரதற்காக முகாபல முடைய கோரனை எவரும் கிருதனைக் கொன்று காத்தருளினமையாற் கோரதிருதாரி மூர்த்தியாயினர்.

கந்தபுராணம் - கந்த விரதப் படலம்.

பிரதமனென்னும் வேந்தன் பிடித்தபா லுலகைச்செல்வர்
நிகரறு கோரனென்னு நிருதனங் கொருவன் வெள்ள
மகவொடு மனையுந் தானும் வனத்திடை வல்லை யேகிப்
புலவன் முனது முன்போய்த் தன்குறை புகன்று நின்றான்.
வாட்கவ னென்னு மாசான் பகீரத னுரைத்தல் கேளாய்
வேற்கான் மகிழு மம்மற்ற வெள்ளியல் விரதஞ் சின்னை

[illegible]

[illegible]

[illegible]

இவ்வாறு கூறுகையில் தோன்றுகிறது.

வுளின் வேலாயுதத்தாலே அவர்கள் யாவரும் அழிந்தமையால், தன் மனையாளான இடும்பியுடன் மகேந்திர புரியை விடுத்து † வனத் திற்செல்லாநிற்கையில் வழிச்செலவுங்காலத்திருக்குற்றாலத் தலசமீ பத்திலே அகத்தியரைக் கண்டு வீழ்ந்து வணங்கத் தன்வரலாறு கூறி, நாமிலுங் கடையேனுகிய அளியேனை யாட்கொண்டருள்வே ண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். முனிவர் பெருமான் முகமுமிக மலர்ந்து, அவ்வாறாகுக வென்று கையமைத்து ஒன்று கூறினர்.

அன்பனே! தருக்கேதார தலத்தீர்த்தப் பகுதியிலுள்ள பூர்ச்ச வனத்திலே இரு சிகரங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை யெடுத்து நம்பொதியைக்குக் கொண்டு வருவையேல், அதனாற் பெறற்கரும் பேறுகளையடைவாய். அவ்விரு சிகரங்களின் மகிமை கூறுதற்கரி தாது என்று வழிகளும் உணர்த்தி, மூலமந்திரமும் வழிபாடும் உப தேசித்து அனுப்பினர். இடும்பன் தன்மனைவியாகிய இடும்பியின் பாள் காய் கனிகிழங்கு முதலியன உதவியுபசரித்துவர, அகத்திய முனிவர் தெரித்த வழிசென்று, ஆங்காங்குள்ள தலங்களையெல் லாந் தரிசித்துப்பூர்ச்சவனம் என்னுந் தலத்தையடைந்து சத்திசிக ரம் சிவசிகரம் என்னும் இருசிகரங்களையும் தரிசித்தானந்தித்தான். யான செய்த தவமே பெருந்தவ மென்று புகழ்ந்தான். இடும்பனின் கள் செய்ய, இருமலைகளையும் பூசித்தான். அகத்திய முனிவர் உப தேசித்த மூலமந்திரத்தை விதிப்படி யுளத்தழுத்தித் தவஞ் செய் தான். அப்போது பிரம தண்டம் புயதண்டாகவும், அட்டதிக்கு நா கங்களும் கயிறுகளும் தன்பக்கத்தில் வந்தமர்ந்தமை கண்டு அதிச

† வனசஞ்சார நெடுங் காலத்தச் சிவபெருமானைப் பூசித்தத் தேவசேனையின யகுமாரக்கடவுளின்திருவருளுடன் அவர்க்கு அடிமையாகவேண்டுமென்றே பூசித்தான் எனும், சிவபெருமான் தோன்றி வினக்கலைக டிமென்றென்றும், அத்தலம் இடு வனம் எனும், குமரன் அவிமுப்பவனம் என்றும் தவம் செய்யுமிடத்தை தென்றே கேவத்தலைவிக் கடவுளென்றும், திருக்கன்றாப்பூரினும் பூசித்து சாபநிவர்த்தியென்றும் சித்தம்.

யித்து, மேகம்போல் எழுந்து கைகுவித்து, இருலோகரையும் பாம்புச் சால் உறிபோலச் செய்து அகப்படுத்திப் பிரமதண்டுடன் பிணித்து மூல மந்திரத்தை யுன்னிப் புயதண்டத்தைத் தோளில் வைத்து, மண்ணில் முழங்காலை யூன்றி யெழுந்தான். கந்த நாயகன் திருவருளாலே மூலகன் இரண்டு மெழுந்தன. இடும்பன் அவைகளைக் காவிக் கொண்டு, காவடி பெடுப்போர் போல நடந்து கடந்தான். செவ்வேளின் திருவிளையாட்டினாலே வழிமயங்கி விந்த மலை வழியாகச் சென்று மல்லிகார்ச்சுனம் திருகாளத்தி திருவண்ணாமலை விருத்தாசலம் புட்பகிரி என னுந் தலங்களை யடைந்து வழி தெரியாமல், செவ்வேளை ஓர் அரச குமார வடிவங் கொண்டு இடும்பன் எதிர் சென்று, நீ இவ்வழிபோய வாகமலையிற் சென்று தங்கி அவ்வழியே பொதியைக்குப் போதி யென்றார். இடும்பன் அகமகிழ்ந்து சென்று வாகமலை வழிபோனான்.

திருவாவினன்குடி யாகிய பழநித்தலத்தை யடைதலும் குமரன் திருவிளையாட்டாலே யிடும்பனுக்கு அதிபாரமாகத் தோன்ற, உடலம் இளைத்து அங்கே யிறக்கி வைத்து, வாம தேவ முனியாசிரமஞ் சென்று இடும்பி யுதவிய கந்தமூலங்களை யுண்டு இளைப்பாறி, மலைகளைத் தூக்க ஆரம்பித்தான். மலைகள் எவ்வளவு முயற்சியாகத் தூக்கினும் மேலெழாமை கண்டு சுற்றிப் பார்த்தான். சிவகிரியின் ஒருசாரிற் குமார நிழலிலே மழலை முதிர்ந்த கனிவாயச் சிறுவனிருப்பது கண்டு, இறும்பூதுற்று, இக்கட்டழகுடைப் பாலன் இயக்கனோ! முருகனோ? என்றெண்ணிச் சமீபித்தான். பிடரிற் றாங்கு குஞ்சியும், சருணைக் கடலொழுகுந் திருகண்களும், ஆயிரகோடி சூரியர் ஒன்றெனத் திரண்டாற்போன்ற காந்தியும், உபவீத மணிந்த மார்பும், தண்டாயுத பாணியும் விளங்க நிற்றல் கண்டு, குமாரனே! நீ தனியிற்றலென்? வழிதப்பி வந்தனையோ? என்று வினவினான். குமரக் கடவுளொன்று மொழிக்காது நகைத்தார்.

இடும்பன் சினங்கொண்டு, ஒன்றினை விதைத்து அப்போதே யான் கொலைசெய்யும் அசுரனை யொன்றான், குமார சுவாமி, "அசுரனைக்கொண்டு வந்த இம்மலைகள் எம் இருக்கையாகும். உனக்கு வலிமை யுளதேற் கொண்டுபோதி" என்றார். இடும்பன் கோபம் பொங்க, வருகின்றவில் வல்லபோலும் நன்று நன்று, யாரை திருமாலினைச் சிவனுக்கிய குறுமுனியின் அடியவன் உன்வலி காண்கின்றேன் எனன்று பிசைந்த கையினன், கடித்த பல்லன், தொறித்த புருவத்தன், மடித்த வாயினனுய்க் கூரவடியிற் பாய்ந்தான்.

பாய்ந்த காலத்துச் சூடர் வேலோ, அடர்கோலோ யாதோ கொன்றது அறிகிலேம். மூதண்ட முகடு உடைந்து விழுந்தாற்போல் விழுந்து இறந்தான். நாகங்களும் பிரமதண்டும் அருசியதனை அகத்தியமுனிவர்க்கு அறிவித்தித்த தத்தம் இருக்கை சேர்ந்தன. விழுந்திறந்த சத்தங் கேட்ட இடும்பி மனம பதைபதைத் தோடிவந்து புலம்பி மாழ்கினள். சூமாரக் கடவுள் மயில்வாகனரூடராயிக் கணங்கள் புடைசூழ, வாத்தியங்கள் ஒலிப்ப வந்தருளியது கண்டு துதித்து மங்கலியப் பிச்சை கேட்டாள். சுமாரப் பெருமான் நிருக்கடைக் கண்நோக்க இடும்பனுந் துயில்விட்டெழுந்தான் போல வெழுந்து வணங்கித் துதித்து, அடியேனின் இம்மலை யடிக்கணிருந்து தேவரீது குற்றேவல் புரிந்திருக்க வரம் அருளல் வேண்டுமென்று இரப்ப, பெருமானரும் அவ்வாறருளிச் சென்றார்.

இடும்பாசூனைத் தண்டித்து, மலையைக் காக்கும் பெருவரம் வித்து இரட்சித்தமையாற் சுப்பிரமணியப் பெருமான் இடும்பாசூர சிக்ஷா தக்ஷகழற்றி யாயினர்.

பழநித் தலபுராணம் — மலைகள் பழநியடைந்த சருக்கம்.

136

முன்னுதித் தண்டனோயென் கொங்கனோயென் றுலு
திருவிலத்திலி வாளி
லுன்றனடிச் சோயிற் றபியலுமோர் தொழுபி மன்னே
யும்பா கோவே
பின்றவழு மக்கிலியப் பிசையிட வேண்டுமென
விழிநீர் சிந்தி
முன்னெழுதா டனகருவிழிக் கடையளித்தான் மூடிதாஞ்
மெழுதான் மன்னே.

னொருணு னுடனிவ்வா றேத்திநவை றுமேல்லை
பினலீன தொலங்தோய்கேல யாதுபி குதுமெனச்சேய்
தானலில யாதுபெறு வதுதமியேன் றணவாதுன்
றானவிர லிசையேவல் பணித்திடலே பணியென்றன.

இடும்பாசுர சிக்ஷா ரக்ஷக் மூர்த்தயே நமஃ

முப்பத்தாறாவது,

சர்வலோக கதிணபபிரதகூணை மூர்த்தி.

முன்னேரு காலத்து ஆயிர மாமபுகளையுடைத்தாய மகதிலி னோ யில் வல்ல நாரத முனிவர் சத்திய வுலகஞ் சார்ந்து, பிரமதேவனை வணங்கி, அவனை மகிழ்விக்க எண்ணி, சித்திரப் பட்டத்துள் இருந்த மதி யாழை யெடுத்து மாதங்கியென்னுந் தெய்வத்தைத் தொழுதி பாடத் தொடங்கினர். பண்ணல், யாழ்வட்டனை, ஆராய்தல், விதவ ணஞ் செலவு, வீணாபாடு, கையூழ், குறம்போக்கு என்னும் எட்டுக்

137

கலைத் தொழில்களானும் இசை யெழுப்பி பண்பாருபாடிற் குறி
நக் தீர்த்து, தெவ்விடவிரவிகள் பாதினை வண்டுக் கூப்பிக்கூப்
போல, சரம்புகளின் மீதுயோ, வார்தல், வீழ்த்தல், உந்தல், உறழ்
தல், உருட்டல், தெறுட்டல், அள்ளல், பற்றுடை என்னும் இலக்கி
கணை வுறுப்புக்கள் எட்டினையும் பருந்தினியக்குழும் நீழலும் போ
லட்பாழுரும் சுறுபில் ஐவ்வாருரும் பிரமதேவரும் சிவபெருமானது
தோமிர்த விலைகேட்டுக் களித்தனர். அதுபற்றிப் பிரமர் ஒருவர்
வாம்பழுகி தொதெச்சர். அதனைக் சிவபெருமானது திருவடியில்
வைத்து வணங்கினர் தாதகர். பெருமானர் விருப்பு வெறுத்தநா
தர்க்கு நல்லருள் புரிந்தமர்ந்த காலை விநாயகக் கடவுளைச் சுப்பிரம
ணியக்கடவுளும் வந்து தமக்கு அப்பழத்தைக் கொடுக்குமாறு வேண்
டினர்.

பெருமானர் அதனைப் பாதி பாதியாகப் பகிர்ந்து அளிக்கலா
மன்றோ பிருதிவி முதல் நாதமீறான அளவிலாத உலகங்களா
யெல்லாம் ஒருநாளில் சுற்றிவருகின்றவன் யாவனோ அவனே தே
வர் யாரினும் பெரியோன். அவனே பரப்பிரமம் என்று தேவர் மூக
லிய பதினெண் கணத்தவர்களுந் சபையிலே பேசித் தீர்மானித்
தார். அவ்வண்ணஞ் சுற்றிவருதற்கு விட்டுணுமுதலிய தேவர்கள் தா
மும் இயலா தென்று இருந்தார். தேவர்களுக்கு நேர்ந்த ஓயத்தை
யறுக்கவும், சர்வ லோகங்களையும் ஓர் கொடிபிரபஞ்சினுள் வலம்
வரவும், எல்லாவற்றையும் அறியவும், படைக்கவும் காக்கவும் அழிக்
கவும் பிறக்கவும் இருளவும் வல்லவர் கூர்பிரமணியக்கடவுளே
யென்று அறிந்தார் காகவும் ஒருபரயஞ்செய்வாராயினர்.

அன்புடை மைந்தர்க்கே நீவிர் இருவரும் ஒருகனியைக்
கேட்பின் என்னென்று உதவுவேம். நும்மில் எவர் ஒருகண்ணுள்
உலகை யெல்லாம் வலம் வருகின்றனிரோ அவர்க்கே இப்பழம் உரிய
தாகும் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். இக்சொல் முடிய முன்
னரே சர்வ சாத்தத்துவ பிரியரிய சுப்பிரமணியப் பெருமான் நீல

158

வரும் புவலோகமும் மண்டி வர்ணத்தின்மீது இவர்கள் விளையிற்சென்
ரார். வாயுலோகம் மனோலோகம் என்று சொல்லப்படும் இவ்விடங்கள்
இவர் போன லோகத்திற்கு ஓரிலேசா லோகந்தானும் ஒவ்வாதவை
லோகமயர்ந்தாற் கூறலாகும். அதலம் விதலம், சுதலம் நிசாதலம் தல
தலம், இரசாதலம், பாதலம் என்னும் ஏழினையும், அவற்றிற்குமேல்
இன்னட்டிலோகம் யோகினி தூரமுடைய கண்டம் என்னும் ஏழ்
பிரதி பாதலத்தையும், பூமிக்கணுள்ள சத்த தீவம், கடல் முலைவர்
முதலானவற்றையும், மேகம், வாயு, சூரிய சந்திர நட்சத்திர மண்
டலங்களையும், துருவ நட்சத்திரமுள்ள புவர்லோகம், இந்திரன்
வாழும் சுவர்லோகம், மார்க்கண்டேயர் முதலாம் இருடிகள் வசிக்
குஞ் சனலோகம், பிதிர்கள் வாழும் தவலோகம், சனகாதியர் தங்கும்
நியும் மகலோகம், விதியோன் வீற்றிருக்குஞ் சத்தியலோகம், மூண்
டுமுகக்கண்ணான் அண்டியிருக்கும் வைகுண்டலோகம் முதலிய வுல
கங்களையும், இவ்வனமே பிரமாண்டங்களையும், பிருதிவி யண்டத்
தினள் அயிரகோடி யண்டங்களையும், அப்பு அண்டம், தேயு அண்
டம், வாயு அண்டம், ஆகாய அண்டம், தன்மாத்திராண்டம், அகங்
காரபுவனமுதலாக காதமீறுள்ள உலகங்களான பஞ்ச கலைக்குக்
குமுட்பட்ட மந்திரம், பதம், வன்னம், தத்துவம், புவனம் என்னு
ஞ்சொற்பொருட் பிரபஞ்சங்களையெல்லாம் ஒருகொடியிற் கண்டு
திருக் கயிலை கோக்கினர்.

சுற்றி வருதற்குட் கடவுளித்தனை, மலைகளித்தனை, திக்குயா
னைகள், திக்கு நாகங்கள் எத்தனை, திசைப் பாலர்கள் எத்தனையர்?
சூரிய சந்திர அக்கினி வாயு மேகங்கள் நட்சத்திரங்கள் எவ்வளவு,
நாம விட்டுணுக்களும் சத்தியலோக வைகுண்டங்களும் இந்திரர்க
ளும் சுவர்க்கங்களும் உருத்திரர்களும் புவனங்களும் எண்ணிறந்த
வரும் எண்ணிறந்தனவு மாகும். பரவையும் பரவற்றையும் கண்டு
கண்டுசெல்ல அவர்களும் இவரை அஞ்சலி செய்து வணங்கி யுள்

ளார். எங்கும் வியாபியாய்ச் சர்வ லோகங்களுமாயும் தமக்கு அங்கமாகக் கொண்ட அத்துவா மூர்த்தியாகிய நம்பெரு மானுக்கு இஃதோ ரருஞ் செயலோ? இது பற்றியே.

ஈசோபநிஷதம்.

அநேஜதேகம் மநஸோ ஜவீயோ
நத்தேவா ஆப்நுவன் பூர்வமர்ஷத்|
தத்தாவ தோந்யா நத்யேதிதிஷ்டத்
தஸ்மிந் நபோமாதரிச்வாததாதி|

என்று முழங்கிற்று. (அதாவது பதி யொருவர். அவர் அசைவ வல்லர். மனத்தைப் பார்க்கினும் அதிக விரைவாகச் செல்பவர். ஐம்பொறிகளினும் மிக்க வேகமாகச் முந்து செல்லும் இப்பதிப்பொருளைப் பொறிகளில் லொன்றும் அடையமாட்டாது. அவர் நினைவிருத்தம் விரைவாகச் செல்லும் மனமுதலிய கருவிகளையுங் கடந்து செல்கின்றார். காற்று அவருழை யிருந்தே உயிர்களுக்கு உடலினசைவைக் கொடுக்கின்றது. என்பதேயாம்.)

இங்ஙனம் எங்கும் நிறைந்த பழம்பொருள் எங்குஞ்சென்றுவ லம்வந்தா ரென்பது உபசாரமேயாம். சொல்லளவை பொருளளவைகட்கடங்கா உலகத்தை யாரு கோடியில் வலம் வருதல் யாவாலியலும். எங்கும் முகங்களும், எவ்விடமுங் கண்களும், எவ்விடமுஞ் செவிகளும், எவ்விடமும் கைகளும், எவ்விடமுந் திருவடிகளும் எவ்விடமும் வடிவுமுமாகப் பெற்றார் ஒருவர்க்கன்றி யேனையோர்க்கு முடியா. அத்திணைப் பெருஞ் சிறப்புடைய பரம்பொருளாம் என்பதை விளக்குதற்கன்றோ சுப்பிரமணியப் பெருமான் உலகமெலாஞ்சென்றில் வலம் வந்து [illegible] இவ்வுண்மையினாயே [illegible]

பஸ்வேதச் சுவேதாச்சுவதர் உபநிடதமும்,
வாஜஸநேயி உபநிடதமும் முதலிய
உபநிடதங்களாலும் நாராயணரே முதற்பொருளாகச்
சுவேதாசுவதர் முதலிய முனிவர்களாலும்,
சுவேதகேது முதலிய முனிவர்களாலும்,
சுவேதகேது முதலிய முனிவர்களாலும்,
சுவேதாசுவதர் முதலிய முனிவர்களாலும்,
சுவேதாசுவதர் முதலிய முனிவர்களாலும்,

புருஷ ஏவேதஞ்சர்வம் யத்பூதம் யச்சபவ்யம்।
உதாமிருதத்வஸ்யேசாநோயதந்நே நாதிரோகதி।
ஸர்வத பாணிபாதந்த் சர்வதோக்ஷி சிரோமுகம்
ஸர்வத ச்ருதிமல்லோகே ஸர்வமாவருத்யதிஷ்டதி।
ஸர்வேந்திர குணபாசம் ஸர்வேந்திரயவிவர்ஜிதம்।
ஸர்வஸ்ய பிரபுமீசாநம் ஸர்வஸ்ய சரணம் சுக்ருத்।

என்றுகூறி வெளியாக்கிற்று. இக்கருத்தையே கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகளுந் தாம அருளிச செய்த கந்த புராணத்தில்,

எங்க ணும்பணி வதனங்க ளெங்கணும் விழிக
ளெங்க ணுந்திருக் கேள்விக ளெங்கணுங் காங்க
ளெங்க ணுந்திருக் கழலடி யெங்கணும் வடிவ
ளெங்க ணுஞ்சிறந் தருள்செயு மறுமுகத் திறைக்கே.

என்று எடுத்துலாத்தியுள்ளார். இங்ஙனஞ் சண்முகப் பிரபுவை விரும்வந்து கயிலை வருமுன் வின்செய்தார் கண்டதி சர்வலோகங்களிலும் பால்கீர், வெளிகாற்று, உடல்உயிர், கண்ணொளி சூரிய ஒளிபோலப் பிரிவற அத்து விதமாக வியாபித்து நிற்கும் கண்ணை

யாரை வலம் வந்து உலகமும் பல்லுயிரு மொன்றி நிறைந் தோங்கி யிலகும் பரஞ்சுடர் தேவர் பன்றே? தேவரை வலம் வந்து உலகைச் சுற்றியதனை டொக்கும். ஆகலாற் கனியையுத் தந் தருள்க வென்று வாங்கிக் கொண்டனர்.

குமாரப் பெருமான் சர்வ லோகங்களையும் ஒருசேர ஆதுவலம்வந்து சர்வ வியாபகத்துவ சர்வாந்தர்யாமித்துவ சர்வஜ்ஞத்துவ சர்வசக்தியுருவ மூர்த்தித்தாமென்பதை விளக்கி யருளலாற, சர்வலோக சங்ஹாரப் பிரதக்ஷிண மூர்த்தி யாயினர்.

பழந்தலபுராணம் - திருவாவினன்குடிச்சருக்கம்.

மதி யாழுமுனி விடைகொண்டு தனிவல மயிலேப் பகவன் முன்புவைத் துறைருளை யெடுத்தனைத் ப்ரா னிகல்கடந்தவை வேற்படைச் செயினே யாங்கப் புகர் முகத்தினை நோக்கினன் புன்னகை முகிழ்த்தான்

யாவராயினுமிக்கனிவிழைந் தனோர்க்கணத்திற
பூவலங்கொடுவருதியேலவர்க்கெனைப்புல்லத்
தாவியம்பசுந்தோகைமாமஞ்ஞையேற்றோன்றித்
தேவாசேஎசாலவன்கியிழுந்துபார்சேர்ந்தான்.

திருத்தொண்டர்புராணம்.

கோத்தூர் தூத்திரா ணிபடியே
மேரு வாகிரி புவன மெண்களிலு
விண்டு வாதிடை மண்டி வேல்
சாரதத்தலை சிறந் தனோ மொழி
மீசனஞ்சலி திருத்தியே
கார்ம யிற்பரி கடாவிபோய்வினை
கணக்கனிற் கரியே யேவினன்.

சர்வலோக சங்ஹாரப் பிரதக்ஷிண மூர்த்தியாயினர்.

140

தண்ட தரக் குமார மூர்த்தி.

குமாரப் பெருமானார் உலக மெல்லாவற்றையும் ஒரு நொடியில் வலஞ்செய்து திருக்கயிலைமலை வந்தார். அங்கு விநாயகக் கடவுள் * மாதுளம்பழம் வைத்திருத்தல் கண்டு, பிஞ்சுக் குற்றோர் போல், மயிலை விடுத்து, முகுடம் குண்டலம் பொன்னுடை முதலிய ஆபரணங்களெல்லாங் கழற்றி யெறிந்து, கேதனம் வச்சிரம், அங்குசம், விசிகம், வேல், பங்கயம், கண்டாமணி, மழு, வீசு, வான், தோமரம் என்னும் ஆயுதங்களையும் வீசி, தண்ட மொன்று லகயினேந்தி, கெனவென தாரியாய்த் திருக்கயிலையி னின்றும் புறப்பட்டுத் தென்றிசை நோக்கிச் சென்று தேவகிரியை யடைந்தார். அங்கே தம்மை நோக்கித் தவஞ் செய்த முனிவர் தேவர்க்கு வரங்களைக் கொடுத்து, வில்வ காடமலை யுள்ள திருவாவினன் குடிக்குச் சென்று, விநாயகரை யர்ச்சித்து, இலக்குமி, சூரியன், காமதேனு முதலியோர்க்கு நல்லருள் புரிந்து பற்பல திருவிளையாடல்களைச் செய்திருந்தார்.

இவண் உமாதேவியார் தமது செல்வக் குமாரர் கையில் வலம்வந்ததும், விநாயகர் களிவாங்கியதும், அதனைப் பிணக்குற்று, அந்தக் குமாரர் தண்ட பாணியாக விளையாட்டதும் அறிந்து, அவர்தம் பிரிவிற்குச்சிறிதும் ஆற்றாதவராய் இறைவருடன் திருவாவினன் குடிக்குச் சென்றனர். அதனை வேலாயுதக் கடவுள் தாயையும் தந்தையையும் வணங்கினர். திருமலராதிய பாம் சிவம் உளங்களிந்து வேதாகம மோதும் திருவாயினாலே இன்சொற்களை கூறியெடுத்தணைத்து முதுகு தடவிக் கொடுத்து, அருகிருந்த பிராட்டியாரைத் திருநோக்கஞ் செய்தார். வணங்கியமையால் திருப்பன் முறுவல் விளங்கி,

* மாம்பழமென்று சில விடங்களிலே கூறப்பட்டதை.

கோவர்தனகிரியைத் தூக்கியது

கந்தா வருக வுலகமெலாங் கணத்திற் புடைபோய் வந்தவொரு
காரே வருக மாதுளநற் கனிக்குப் பிரிந்தோய் வருகவரு
மெந்தாய் வருக வேள்வருக வினியோய் வருக வெவ்வயிர்க்கு
மேந்தால் வருக தண்டதா வேதே வருக நங்கடிரு
மைந்தா வருக சிவகிரிநேர் வாழ்வே வருக வின்பமுளா
மணியே யணியே வருகநலம் வந்தாய் வருக வருள்சுரக்குஞ்
சிந்தே வருக வினைங்குடியிற் றிருவே வருக வருகவே
தேவே ஞானப் பழநீவா செல்வா வருக வருகவே.

என்று வருகைப் பருவங் கூறி வாரி யெடுத்துத் தோண்மே லணைத்து மீட்டும் இறைவன் கையிற் கொடுத்தனர். பெருமாளும் மடியினில் வைத்துச "செல்வக் கண்மணியே! நீ யென்று மிளமை யையுடையாய். எல்லா வறிவு முள்ளாய். நீ சிறுவனோ? இல்லை இல்லை. பெரியோன் கிழவோ னன்றே? மாதுளங் கனியு மொரு கனியோ? நீயே என்றுந் தெவிட்டாப் பேரின்பச் சுவையையிடை விடாது கொடுக்குஞ் சிவ ஞானப் பழம் ஆகும். அங்ஙன முள்ள பழநீ யாகவும், நினக்கு வேறு பழமும் வேண்டுமோ?" என்றிவ் வாறு பலப்பல இனிய மொழிகள் கூறி, "மைந்த! யாமுஞ் சத்தியும் நீயே யன்றே? அது எம்முடைய ஐந்து முகமும், தேவியின் ஒரு முகமுஞ் சேர்ந்து நினக்கு ஆறு திரு முகங்களாக விருப்பதனால் நிதி சம்மைச் குறித்துச் செய்யும் வழிபாடும், நின் னன்னையைக் குறித்துச் செய்யும் பூசனையும் நின்கே யாகும். எம் மிருவரையும் பூசை செய்தலையும் பலம் நின்னைப் பூசை செய்வதனு லுண்டா கும். நின்னைப் பூசித்தவர் எம்மிருவரையும் பூசித்தல் ராகுன்றும்" எனத் திருவாயமலர்ந்து அத்தலத்தில் வீற்றிருந்தனர்.

P 361

சிவப் பிரபுக் தேவியாரும் "பழநீ" என்ற புதன்மை யால் அத்தலம் அன்றை ராம் தொடங்கிப் பழநியெனப் பெயர்பெ ற்றது.

ககூ

42

சுவாமியும் பழநி யாண்டவ னெனவும், தண்டாயுத பாணி யெனவும் நாமப்பல மூர்த்தி யெனவும் பெயர் பெற்றார். நாண மாகிய பல மூர்த்தி யென்க. பலம்—பழம். இம் மூர்த்தம் மேல் வருஞ் ராம மேத மகாமந்திர வசனப் பொருள்களே நட்பமாயுணர்த்தச் கொண்டருளியதுமாம்.

சாந்தோக்கியோபநிடதம்.

தூரம்பாடகம்—தவாதச கண்டம். ச-உ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

143

தண்ட தரக் குமார சுவாமி துதி.

முப்பத்தெட்டாவது.

பூரண பாவன கிருபா பூர்த்தி.

ழாத திரிசதத்திரப் பிரமன முதலிவர் இரண்டாயிரவர் உளர். அவருள் ஒருவாது தவமேலீட்டானே தோன்றிய வென்றிமாலை ஐயர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் கல்வியிற் பிரிய மின்றி வாளா காலங் கழித்தமையாற் றந்தையார் அவரைக் கந்தரோதனத் திருக்கோயிலிலே மடைப்பள்ளி வேலையி லமரச் செய்வித்தனர். அவர் அங்கு மெய்யன் புடன் திருவமுது முதலியன செய்து கொ டுத்து வருங்காலத்திலே, ஒரு காட், குமரன் திருவருளாலே வை வேத்திடஞ் செய்தற்குக் காலந் தாழ்த்தனர். அதனும் றலத்தி ரு மக்கோயிலி லுள்ளவர்களுஞ் சினமுற்று இவர்க்குக் கடுந்தண்ட னையைச் செய்தனர். அத்துனபத்தைச் சகிக்க முடியாது அற்றை யிரவிலே, இவ்வாறிருப் பதினும் உயிர் விடுதலே மிக்க நல மென்று கருதிச் செவ்வேளைத் தம்மனத்தி லன்புடன் நினைந்து துதித்து, ஆலயத்தின் பக்கத்தே யுள்ள ஆழியில் விழுவான் சென்றார். வீழுஞ் சமயத்தில் அன்பினரைக் கைவிடாத தடங்கருணைப் பெரு, கடலாஞ் சத்திதர ழூர்த்தி வெளிப்பட் டருளி அவர் கையைப் பி; றித் திருவாய் மலர்ந்தருள்வார்,—

"அந்தணனே! நீ யொன்றற்கும் அஞ்சற்க. யாம் இத்தலத் தின்கண் நமக்காக வீற்றிருக்கின்றேம். இனி நின்னை யலரும் பிறரும் போற்றி வணங்கும் வாத்தலுக்குவேம். இத் தல மான்மி யத்தைத் தமிழ்ஷே பாடுதி" யென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார் வென்றி மாலை ஐயர் என்பவர் பாவ மடைந்து, வணங்கி (சூன்று சென்னலோகாதிபதி புழுத்த காயினும் நாயேனென் ஒரு பொருட்டாக் கொண் டெழுந்தருளினையே! அடியனேன் தமிழ் வெறுவ தண்ணுத்தனனும் முற்றுந் தெரிந்திலனே. எவ்வாறு மான் மிதந்தனை யிவ்வுலகெங்கும் பாலே னைழையேன்" என்றார். எண் ணுவ தொருகான் திருவுளமிரங்கி, 'அவிலோய்! கேள்வாய் என் னுடைத்தாகிலே கிருட்டிணகாத்தீர் என்னும் பிரமனெனிற்

செல்வரய், அவன் மறிப்பான். அப்போது உனக்குப் பாம்பே வன் மையுண்டாகும்" என்று முறைந்தனர். அதனைச்சிரமேற் கொண்டுசெ ன்று சாத்திரியாரைக் கண்டு நிகழ்ந்ததை கூறி, அவர் தமக்கும் அத் தனம் அறிவித்தருளியதை நினைந்து அழலின் மெழுகது போல் உருகித் தலமான் பியங்களோடு கொழியி னின்றும் உளைத்திலு மாதினையே போழி கைப்புரண் டோடிறற் போலப் செங்கமி ழித் கவிகள் பாடி முடித்தார். சாத்திரியார் அவர்கள் இவரது கவிகளின் சொற் சுவை, பொருட் சுவை, வனப்பு முதலாயவற்றை யும், கவிபாடும் விரைவினையுங் கண்டு புகழ்ந்து விம்மிதமு மன்பும் மேவிட, வென்றி மாலைக் கவிராசர் எனச் சிறப்பும் பட்டமு மளித்து அன்புடன் விடைதந்தார். கவிராசர் அவர்கள் தாம் பாடிய திருச் செந்தூர்ப் புராணத்தைச் சுவாமியின் நிருச்சந்நிதானத் திலே அரங்கேற்றும்படி வந்தார். அவ்வண்ணமறியா அவ்வூரிலுள்ள திரிகுத்திராதிய பிராமணர்கள் கேட்டு, பரிசாரகனுவது பா றைதாவது எதென்ன புதுமை! அரங்கேற்ற வொட்டே மென்று மிந்தித்துக் கடுத்தார். அவர் தன்மையை யறிந்த கவிராசர் அவர் கள் வருந்தி, "அரங்கேற்றுவார் அரங்கேற்றுக; மதிப்பார் மதிக் கட்டும்" என்று அப் புராணத்தைச் சுமுத்திரத்தி லெறிந்து தாம் இலயோக பராக்கிரகத்தக்கடவுள் திருவடியை யடைந்தார்.

ஏடுலிலே யெழுதப் பட்ட புராண மானது அக்காலத்தே திரு ஞான சம்பந்த மூர்த்திநாயனர் வையை யாற்றி லிடப்பட்டு தமிழ் வேதத் திருவருட்பாத் திருவேட்டினைப் போல எதிரேறிக் கால் கொண்டு சென்று இலங்கையிலே யாழ்ப்பாணத்தின் வடபாகத்தி லேயுள்ள பயன்தரிக்காமம் என்னும் புதுச்சந்நிதிக் கலக்கிற்று எனி த்தான பனைமரங்களை யடைந்தது. பனையோலையில் வரையப்பட்டு நாலடைந்த முனைவாகலாற் பனைமரை யென்பெயர் பெற்றதி புராணமரை யென்னும் விருதுவு தண்டி. அதனைக் கப்பிரமணிய

145

சுவாமியின் தொண்டாய், சுத்த புராண பாராயணராய், அந்நூலைத் தாலிப்பத்திரத்தின்கண் எழுதிப் பல திருமுறைசளார்க்கு ஒவ்வோர் தலத்திற்கும் வழங்கி வருதலேயே தொழிலாகவுடையவராய், கம்பவிசயம் பலையில் வந்த முருகதாசர் சுப்பிரமணியப் பெருமான் சொப்பனத்தில் லறித்தாக்கு அவண் சென்ற காலை, திருச்செந்தூர்ப் புராணத் திருமுகடறகையில் வைடதல் கண்டு ஆறுமுகக் கடவுளின் திருவருளிருத்தலர் நென்னே யென வியத்து துதிசது, பூம் பல்லக்கில் வைத்து, வாதியங்கள் பல முழங்கக் கொண்டு சென்று பூசித்து வந்தார். அதன் பிரதிகள் பற்பல எழுதித் திருச் செந்தூர் மூதலாய் சுப்பிரமணிய தலங்களுக்கு அனுப்பி வித்தார். இன்ச் தோறும் பாராயணஞ் செய்து வருவார். இவ்வண்ணமிருக்கு நாளிலே சுக்கிர சுவாமி என்னுங் காற்றின் வேகதசாலே யல்லூர் முழுதினு முள்ள ஒவ்வோர் வீடுகளிலும் பலர் இறக்கவும், இவர் இருக்கும் வீதியிலுள்ளார் ஒருவரும் அகெடுதிக் காற்றில் இறக்கா திருத்தலைக் கண்டு, புராணத்தின் பெருமையோ வென்று சந்தேகித்தார். சந்தேகித்த அவர்து கனவின்கண் வேற் பெருமான் அவ்வுண்மையைத் தெரிவித்தருளிச் சென்றார். ஒவ்வொரு வருடம் பிரதிட்டை செழுதுவித்துத் தீர்த்தம் இல்லங்களிலும், கோயில், மடம் என்னு மிடங்களிலும் பக்தியுடன் பாராயணஞ் செய்து பயன் பெற்றார். இங்ஙனம் புராணத்தைப் பாடுதற்கும், வழங்குதற்கும் திருவுளங்காட்டிய மூர்த்தி யாகலாற் புராணம் பாடிய கந்தபூர்த்தி யாயினர்.

திருச்செந்தூர்ப் புராணம் - சிறப்புப் பாயிரம்.

கதவேலோடவ்வேலியனேகனகைபிடித்தொன்றாக்குமஞ்சே
லத்தவவுணர்குலத்தையோறுதேவமகளைப்புரந்தசெந்தூர
மிதமாதலத்தையுற்றணமதருளிதலமினமையமலவடதால்
செந்தமிழாலருளிறக்கனியினதுசெப்புவாயென்றுரைசெய்தான்.

இந்திரயோகாநுக்கிரகமூர்த்தி.

தனை யுற யாவர் தெளிந்த தோர் திருவை சாத்திரி மதிப்ப
தனன் கிரிவே துலை யவன் தன்மன் பொழிந்த பரத்தரு கன்.
கொத்திருப்பது கண்டு வியப்பே, யிடைவிடா திருக்து செத்தின்
மான்விடத்தை யியம்பிலே முடித்தபின் கட்டின், மனத்திலித் திரி
டவென்னம்போல் வென்றி மாலைக்கு வந்தன வாக்கு.

இணைகுறி புணர்ந்தபொரி தாகுலத்து மனவருத்தி மெய்த்
லோடு, முனைருவ வேடதனு யுலகடலில் வீசுபெரிய தோடிப
போனன், பினைவுவேட லொழுதுக்குண மழுத்தத் தெளிதலோடு
பெற்றதன்த, னணைகரு வாகெருவன் காண்டலுங்கைக் கொண
டுள்ள னணைனென்னல்.

தணிகைப் புராணம்.

"வடிவழ தனி பரசமீக்கவ ரொழுதி வைப்போர்
பீறெப் பயில்வோர் சொல்வோர வெரிதரும் பயன்க வாய்வோர்
ஆய்ந்தவர்க் கனைன மாகி யளிப்பவர் முதலா வேரு
மேய்ந்தகற் சுற்றத் தோடுஞ் சுவர்க்க மெதிர்கொ டேகுவார்."

புராண பாலன் கிருபா மூர்த்தியை நம்ப

மூப்புத்தொன்பதாவது

இந்திரபோகானுக்கிரக மூர்த்தி.

கொடிவினை முதிர்ந்த சூபன்மன் முதலிய அசுரர் கூட்டங்
களை யெல்லாம் அழித்து முதனாளை முன்போல விண்ணுல கேற்றி
னர் தாமாகக்கடவன். அதனால் அசுரர்களிடமிருந்து இந்திரனை
வன், அவனுடைய போகப் பொருள்களாய ஐராவதம், கற்பகத்
தரு, சுவர்க்கி, பதுமநி, சியமந்தகமணி, சூளாமணி, சிந்தாமணி, சித்தி

47

ன்றி, அரிசந்தனம், மந்தாரம், பாரிசாதம், கற்பகம், உச்சைச் சிரவம் என்னும் புரவி, கன்னவம் எனனுஞ்சவம், வசந்தமெனும் மண்டபம், அரம்பையர் முதலியன, பானுகோபன் ஆதியான வசுர்களாலே கவர்ந்துகொண்டும், அழிச்சப்பட்டும் வெறுமையதாய் விண்ணுலகு விளங்கியது கண்டு, அவ்வகோள் மூன்போ லெற்கு அளித்தருள வல்லவர் சரவணபவனே யெனத் தனது உள்ளத்து எண்ணிப்பூவு லகுதாடைந்தான். ஆவருக் கணிகவெற்பு, அகோர வேலவல்லியப் பிரதம், பிரணவார்த்த தோம், மூலாதாரி, கற்பகித்து, நாகப் பிரியம், சிவாணி கிரியெனத் திருநாமங்கள் வகித்த தணிகைமா தலத்தை சார்ந்தான். கிரிகண்டு வணங்கி வலம் வந்து, திருக்கோயிலின் சமீபத்துள்ள தீர்த்த மொன்றை யடுத்துத் தேவதேவனது அருச்சனை செய்ய விரும்பிச் சிலவரைப் பார்த்து, எவலீர்! கற்பகச் சோலைக்க ணுள்ள மடுவினிடத்தே பூதசொளிருங் குவளோயங் கொமலரைக் கொணர்வீ ரென்னலும் அவர் கொடுவந்தார். அதனைத் திருமால்தவஞ் செய்த இடத்தினுக ணுள்ள சுனையிலே பதித்து அம்மலர்கொண்டு அருச்சித்தான். அதனுள் அவனைழுந்தருளி யிருக்கும் விநாயகப் பெருமான் ஆற்றைங்காட் டொடுங்கச் செங்கழநீர் விநாயகர் எனத் திருநாம முற்றார்.

அதன் பின்னர் இந்திரன் வேத முதல்வராகிய ஞானசத்திதரப்பெருமான் திருக்கோயிலி னுட்சென்று பணிந்து, மூழ்குனாது பெரும் பாவங்களை யெல்லாந் தீர்க்க வல்ல தமாரதீர்த்தத்தும் அவ்வாறே செங்கழுநீர்க் கொடியைப் பதித்து, காலைப் போதி லொரு வகையும், உச்சிக் காலத்தி லொருமலரும், மாலைக் காலத்து லொரு நிறமாக மலரும் வண்ணமைக்கு அதிசயித்து அவைகளாற் சிவாகமவுறைப்படி பூசை யாற்றினான். இங்ஙனம் மூக்காலத்தும் மெய்ப்பணியுடன் இயற்றிவரு கண்ட தணிகை நாயகன், கார்த்திகை மாதத்திலே கார்த்திகை நட்சத்திரத்திற் பூர்வைத் திதியிலே யிந்தி

[illegible]

[illegible]

[illegible]

இந்திரனுக்குப் பலகாலும் சென்று முனிந்து விண்ணு
லகாளும் இந்திரனையும் பெருமானது இந்திர போகத்தினை மூரி
த்தி அமைத்தார்.

தண்ணீர்ப் பூசனம்.

இந்திரன் வேட்ட வேள்வி மெய்ம்மை கண்டு செய்த
வந்தார் தாமும் தந்தி மாக்கடற் றருளப் பெற்றார்
மைந்தரு காம தேனு மலர்ந்து வணிக வாய்தனு
சந்தமார் கதண்ம மென்னுஞ் சலபமும் பெற்றான்.

இந்திர போகந்தவிர்த்த மூர்த்தியே நம்.

நாற்பதாவது.

நாகவாதன நிவாரண மூர்த்தி.

நாகவாதனை நிவாரணமூர்த்தி.

[illegible] வாதினி [illegible] தவஞ்சாதனத்தில் [illegible] போது, இச் [illegible] தீர்த்தத் தண்ணீரத்துள்ள [illegible] தீவைத்துக் [illegible] தப்பவிடு [illegible] பழுதுபடாவண்ணம் [illegible] அனுப்பிவிடுவாள். இவ் [illegible] தேவர்களும் அசுரர்களும் அமிர்தத்திற்காகப் [illegible] கடைந்த காலத்தே [illegible] மத்திற்குரிய [illegible] பிடித்தவர்களாயினர். [illegible] அசுரர்கள் வாசுகியின் தலைபக்கமும், தேவர்கள் அதன் வால் [illegible] பற்றிப்பிடித்து வேகத்துடன் இழுத்துக் கடைந்தார்கள். வாசுகி [illegible] அதனின் பொறுக்க மாட்டாது தன் வாயருகினின்றும் விடத்தை [illegible] கால அதற்கு அஞ்சிய தேவாசுரர்கள் யாவரும் ஓடினர். விஷ் [illegible] தலால் இவனே மேன்மையுடைய விளக்கிய பாதலன் தான் [illegible] எனறு எதிர் நின்று [illegible] தாளமேனியனையோடினன். அதனை யருந்தி [illegible] உண்டருளிப் பின்னருங் கடையுமாறு [illegible] ஆஞ்ஞாபித்தார். [illegible] முன் போலவே கடைந்து அமிர்த முண்டார். இவ்வாறு கடைதலால் வாசுகியின் வாயினின்றும் [illegible] கைகளில் வெளிந்தும், மலையினின்றும் [illegible] தேகமெல்லாந் தெரும் புண்ணுற்று மிக்க வருத்த முற்றது. அமிர்த முண்டும் அவன் நிலதவ் வருத்தம். பாலவப் பிரபுவின் நிருகண்டத்தைக் கண்டு மாகிய பாதகமே யிவ்வருத்ததிற் கேது வென்று உணர்ந்து, அப் பாதகமும் இவ்வாதனையுந் தீர்ப்பவன் வாயுவாற் [illegible] சிகிவாகன முனித்தினை வணங்கி [illegible] தான், அறமுக்க கடவுள் தோன்றி யெவ்வரம் வேண்டு மென்னுர், நாகராசன், "சுவாமீ! இப்புண் வாதனை யெவ்வாற்றானும் நீராது பெரிதும் வருத்துகின்றது. அதனற் பூமியைத் தாங்கு மாற்றலில்லா தாயிற்று. அதனிற்றேவரீர் தான் [illegible] தண்டத்தைக் கொடுத்துக் கண்டமர்க்கிய பாதக கோடி நீங்கியும்

150

போக மோக கூத்தியாக மோர்த்தி

போக மோக நூக்கிரக சூர்த்தி.

தவசம் வசிரம் [illegible] தம்பிரானும் [illegible]
[illegible] தி, [illegible] [illegible] [illegible]
ரும், [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]

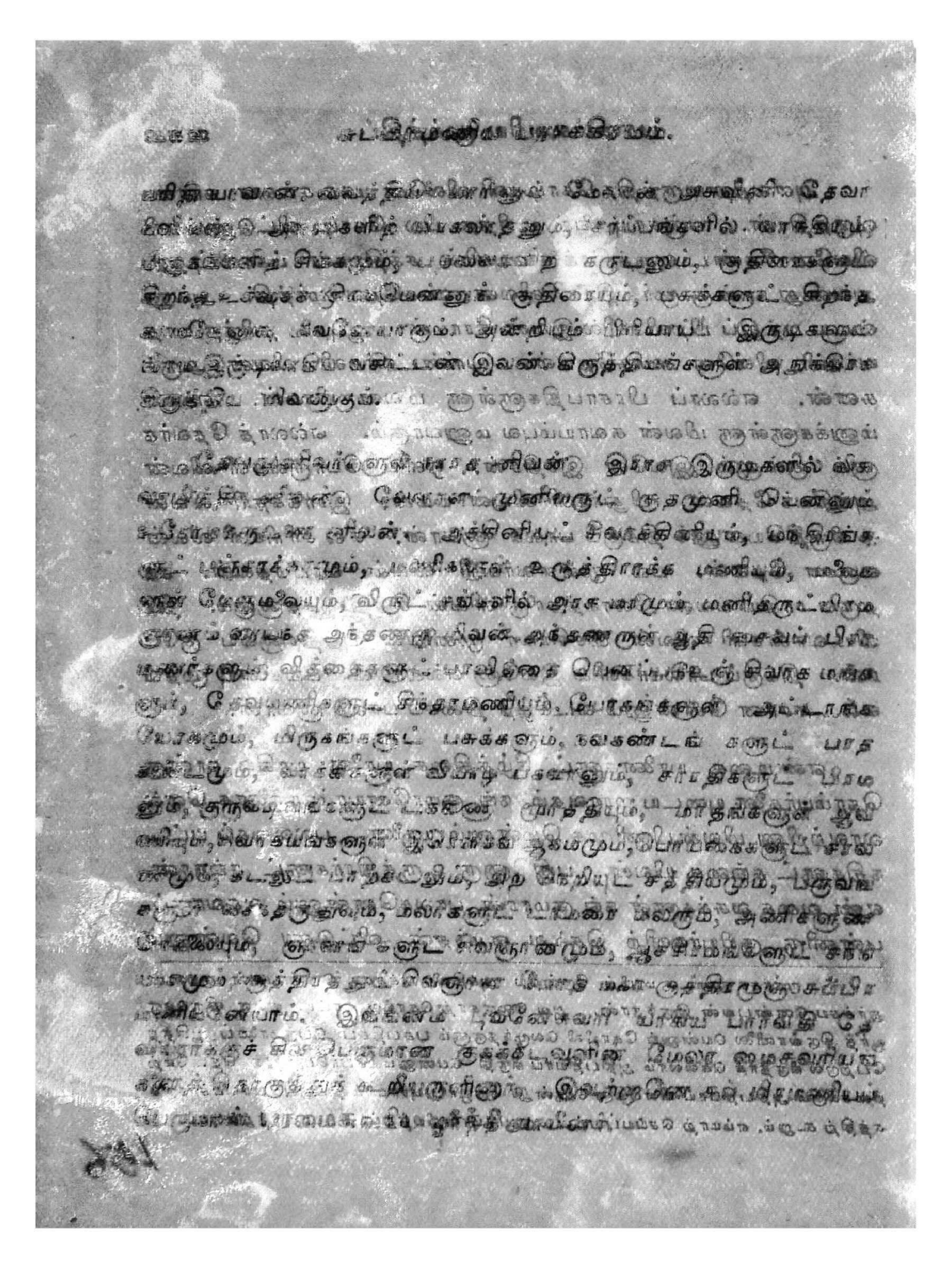
[illegible]

[illegible]

[illegible]

55

சுடர்விடும் பெருங்கோயில்

சேனபதிமூர்த்தி.

கு. வே. வேங்கடாசலம் செட்டியார்.

சௌபதி மாகாத்ம்யம்

சமானன், மாயன், நிருப்பன், சும்பன், சதிகாபின், ...

சதாசிவன், தத்துவேசன், சிவாத்மகன், பரமாத்மன், அனந்தன், நித்தன், பூதேசன், தேவன், வச்சிரமாலி, சண்டன், சூரு கன், சாபஜித், குருதன், நீடகன், கவந்தன், மேகன், விசயன், வித் தியுமன், தனஞ்சயன், விபாவசுவன், காலபாசன், தசமுகன், குருதன், பாதசுதனுருவன், இந்திரஜித், சிவமுகன், அனலதேசன், வேத் தியன், கேதுமோகன், மதன், உன்மத்தன், மதி, மனோபவன், வாயுவேகன், சதாநிரபத்தன், மானவகபவன், பதங்கன், சதுதன், தனிகன், சதன், சுதன், சுவேதன், சுவேலி, பலி, திதன், இசாசுதன், பிரசேதன், குபாகேசனன் முதலியோர்களையுடைய தேவதேவர்களும், இலக்கம் வீரர்களும், தேவதேவியாகிய அருள் நிலமடந்தையினுடனே முதிர்ந்தருமணிச சதுர்மார்க்கனாகிய மன் னிய வல்லி, தாலவல்லி, படாகை வல்லி, கோமேதக வல்லி, வை டூரியவல்லி, வைரவல்லி, மரகதவல்லி, பவளவல்லி, இந்திரவல்லி என்னும் மனைவியர்களையுடைய தோன்றிய வீரவாகு, வீரகேசி, வீரமாகேந்திரன், வீரமகேசுவரன், வீரமாபுரந்தான், வீரவாகுதன்மன், வீரவாகுதேவன், வீரதீரன், வீரசூரன் எல்லா வல்லசுரர்களும், விட்ணு, பிரமன், இந்திரன், தேவர், முனிவர், மாயவனுருவு கொண்டு, திருத்தி, திருத்தி, மாயவனுருவு கொண்டு தனை பொன்னாமாய் தமியேனுக்கு நாதனே குருவுப் பிரசாதம் செய்தருளவேணும், நமோ நிருவிகற்பனாகிய, சுயம்பு, சூக்கும, பொது, நிலை, அருட்சக்தி எல்லை வகுப்பற்ற, நிராமய, நிராதார, நிர்மல, நிரவயவ, நிராதி, நிராமய நிராகார, நிர்க்குண, நிர்விகார, நிர்விகற்ப, நிராலம்ப, நிர்மாய, நிர்மோக, நிர்மத, நிர்மான, நிர்லோப, நிர்க்கிரோத, நிர்ப்பிரபஞ்ச, நிர்ப்பிரபாவ, நிர்ப்பிரமாண, நிர்ப்பிரமேய, நிர்ப்பிரதிபாச, நிர்ப்பிரதிபந்த, நிர்ப்பிரதிபட்ச, நிர்ப்பிரதிபோக, நிர்ப்பிரதிபேத, நிர்ப்பிரதிபிம்ப, நிர்ப்பிரதிபிம்பித, நிர்ப்பிரதிபிம்பிக்க, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்க, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்பட, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாத, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்க, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்பட, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாத, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்க, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்பட, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாத, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்க, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்பட, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாத, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்க, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்பட, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாத, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்க, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்பட, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாத, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்க, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்பட, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாத, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்க, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்பட, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாத, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்க, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்பட, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாத, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்க, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்பட, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாத, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்க, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்பட, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாத, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்க, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்பட, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாத, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்க, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்பட, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாத, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்க, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்பட, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாத, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்க, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்பட, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாத, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்க, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்பட, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாத, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்க, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்பட, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாத, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்க, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்பட, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாத, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்க, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்படாதிருக்கப்பட, நிர்ப்பிரதிபிம்பிப்பிக்கப்படாதிரு

சண்முக முகத்தியானம்.

PTO

ಪಕ್ಷಿರಾಜ (ಗರುಡ)

131

தமிழ் தந்திரம்.

சடாவான்காரு முகயரிவுக்கு தனி ஒரிஜினல் மிருமாத
ருடனுமொழிதுக்குமா முழுகவனுருவமுனும்முருகும்.

புஜங்கப்ரயாதம்.

தக்கைதாயர்க்கு விவாதம்நடக்கும்போது வைத்தியனாக
னென்பது வியக்கத் தக்க திறன்றேயாம். அதனினும் மைந்தன்
தந்தைதாயர்கடங்கிற்குத் தருவாக இருந்து நடத்திவித்தா னென
மிகவும் அதிசயத்தை விளைக்குமே பின்னே? இவ்வாறாய
தனிகமாகவும் மதுரமாகவும் பிரபுவன்னு ஒருவருமை
பிருப்பக் கண்டேமன்றி வேறெவர் மாட்டும் இருந்ததாகக் கேட்டி
தந்தையார்க்குப் பிரணவோப தேசஞ்செய்த சுவாமிநாத
னைச் சுற்றியும் பலர் கொண்டாடுகிறார்கள். இத விசுவாசிப்
பாம் வியப்பே. வேதங்கள் யாகாதிகளிற்கதிபதியென்னும்
தோன்ற, சுப்ரமண்யோம், சுப்ரமண்யோம், சுப்ரமண்யோம்
என்றுமுறைமுறை முழங்கிற்று. இதனாலிதற்கு முன்னாபுரி
யிலேயுள்ளாரெல்லாரும் மகிழ்ந்து பாண்டியனும் மகிழ்வி
தானென்பதனும் மகப்பேறின்றி வருந்தினாரென்பதன்
டியன் அவனுயாகம் தொடங்கினான் என்பது செய்தான். இதி
தன் தன்னாசொழியுமே யென்று நினைத்தப். பாண்டியற் கண்டு
மன்னவ, புத்திரப் பேற்றை விரும்பி வேளவி செய்யாயகவென
போதித்தச்சென்றான். பாண்டியனும் அவ்வாறே புத்திரகாமேட்டி
செய்தான். யாகாக்கினியி னின்றும் உலக மாதாவாகிய
பார்வதியுமகமெனும் முப்புரமாகு முத்தன மூடைய பெண்மக

படம் 163. (தொடர்)

4 சோகிக (கொள்ளை).

கவி வீரராகவ முதலியார்

[illegible] வரப் பெற்றுள்ளவர்கள், அச் செல்வத்தினைத் தேடுதற்குக் [illegible] விருப்பமிக்க கொள்வார் ஒருவரும் இல்லாமையினாலும் [illegible] அங்ஙனம் முற்றுங் காட்டு வழியாகவே வருவாராயினர். அங்ஙனம் [illegible] சேந்தமிழ்க் கடன் மாந்திய கல்வியைப் பலவகையானும் [illegible] பிறங்கிய பிரமசாரியராகிய குமாரக் கடவுள், ஒளவையாரை [illegible] செய்வது காரணமாகவும், ஓர் இன்ப விநோதஞ் செய்வது காரணமாகவும் திருவிளையாடல் ஒன்று புரிவதற்கு [illegible] கொண்டருளினர். ஒளவையார் வருகின்ற வழியிற் செவ்வேள் [illegible] நாவை மறைத்துப் பசுக்களை மேய்க்கும் ஓர் இளஞ் சிறுவனுடைய கோல் கையிற் கொண்டு காவன் மரத்தின் மேற்பழந் தின்பார் போல் நடித்து நின்றார். அவ்வழி மிகவருந்தி நின்ற ஒளவையார் அவரை நோக்கி "குமாரனே! பழத்தில் மிக்க விருப்புடையனாயிருக்கின்றனை, எமக்குப் பசி நீங்கச் சிலபழங் கொடுக்க" என்றனர். கந்தரா தாயிய பாலரோ, "அம்மே! சுடும் பழந் தருகோ? சுடாப் பழந் தருகுகோ? எதுவென வுரைப்பையேல் இக்கணமே கொடுப்பல்" என்றார்.

ஒளவையார் கேட்டுத் திகிலடைந்து "நாவற் கனிகளிற சுடும் பழம் யாண்டுங் கண்டிலேம் கேட்டிலேம். சுடாத கனிகளே எங் கணு மிருப்பக் கண்டுமே கேட்டுமேம். இஃதென் புதுமை யென் றெண்ணி, அதனை யறிகுதும் என்று "மைந்தவோ! சுடு கனியே தருக" வென்வுரைத்தார். குமார சுவாமியாம் பாலவடி வினர் அமைக்கனிந்த சிலபழங்களை ஒளவையின் மீது எறிந்தார். அவற் றை ஒளவையார் எடுத்திட்ட பிசுக்கடுமையால் விரைவில் நின்ன விரும்பிப் பழங்களி லொட்டியிருந்த மண்போகுமாறு வாயால் வைத்து ஊதி அதனைப் பார்த்தி பருமாளை "முருகவேள்! சுட்ட துமக்கால் சுடாதது மெக்கால்" என்று கைதட்டி நகைத்தார். ஒளவையார் [illegible]

இவ்வியலா நுண்ணறிவுடைய பிறப்பு யாவே வென்று இறைஞ்சி
தே மன்றே? ஈற்றுளி யானே பெருமலை தகர்த் தொழிதல் கண்
கூடே. குறுமுனி இறுகையுட் பெருங்கட லுழுந்தலாகப் பருகப் பட்டதே. அறிவுயாரிடத் தடங்கிற்றம்ம அறிவுதெரும் அவதியுண்டோ? முதியசார் மாட்டி இழிவுறுத்தும் மொழியும், இளையார் வாய் உறுதியுடைச் சொல்லும் இருத்தல் கண்டேன். இதுகாறும் எவராலும் வெல்லப்படாமல் எத்துணைக் கூரிய மதி கொண்டவரி லிசைப் புலவர்களே யெல்லாம் வென்று சிறந்து விளங்கினேன். இற்றை ஞான்று ஓர் குழந்தை வெல்லச் செய்தனனே. இஃதென் கொலோவென்று துக்கத்து ளாழ்ந்தார். கார்த்தி கேயப் பெருமான் கண்டு, "முதியாய்! நுண்ணுணர் வுடையாராய் நூலொடு பழகினும் – பெண்ணறி வென்பது பெரும்பே தைமைத்தே" என்பது நீ யறிந்ததே. ஆகலால் நீ வருந்தலே" யென்று தமது சுயவடிவத்துடன் சேரன்றி முன்னின்றார். ஔவையார் தம்மை மறந்து ஆனந்த வெள்ளத் தாழ்ந்து, "எங்கள் செந்தமிழ்த் துணையோ அடியேனை யாட் கொண்டருள எழுந்தருளிய திருக்கோலம்" எனப் பலவாறு துதித்துப் பன்முறை பணிந்து நின்றார். வேலாயுதப் பெருமான் அருள் சுரந்து, "பண்டிதையே! நினதுடன் கலாவிநோதஞ் செய்ய வந்தேம். இனியது எது?" என்று வினவியருளினர். ஔவையார் உரைப்பார்:—

இனியது கேடிற் றறனெடு வேலோ
யினிது வினிது வேகாந்த மினிது
வதனினு மினிது வாதிலையத் தொழுத
தினினு மினிது வறினெர்ச் சோத
தினினு மினிது விறற்புல வோரைக்
கனவினுங் கெலிவினுங் காண்பது தானே.

அதற்குச் செவிசாய்த்த பெருமானார், "தமிழ்த் தெய்வமே! நன்று நன்று, இனியன கூறினை. கோடியன வற்றையும் இக்

கு

[illegible]

அரிய தேடின் வரிவடி வேலோ
பாரி தாடு மாணுட ரார்த லரிதி
மாணு டராயினு மன்னுரு வெய்தி
பேடு நீங்கிப் பிறத்த லரிது
பேடு நீங்கிப் பிறந்த காலையு
ஞானமுங் கல்வியு நயந்த லரிது
ஞானமுங் கல்வியு நயந்த காலையும்
தானமுந் தவமுந் தாஞ்செய்த லரிது
தானமுந் தவமுந் தாஞ்செய வாயின்
வானவர் நாடு வழிதிறந் திடுமே.

என விளைவாக உத்தரவு கூறினர். "தேடியுலகெல்லாம் பொய்தது யாது?" என்று வள்ளி நாயகனுக் கேட்டருளினர். ஔவையார் கார்த்திகேயப் பெருமானை நமஸ்கரித்து "எத்தனை தெய்வமே! செந்தமிழ்ப் பாமகளே! தேவரீர் அறியாத தொன்றுண்டோ? எல்லா வறிவு முடைய தேவரீர் யாவர்க்கு

பெரியது கேட்கி னெரிதலழ் வேலோய்
பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது
புவனமோ நான்முகன் பணைப்பு
நான்முகன் கரியுரு வுந்தி வந்தோன்
கரிய மாலோ வலகுடற் றுயின்றோன்
னலகடல் சூழ்ந்துள பலவுயி ரெல்லாம்
குறுமுனி யோகலை சத்திற் பிறந்தோன
கலசமோ பவியிற் சிதழுண
பவியோ வசவினுக் கொருதலை பூத்
மாசிவ வனையவள் சிவனின் மோதி
முளையோ விறைவாய் கதித்தாசை
நிறைவோ தொண்ட ருளத்தி தாகத்
தொண்டர்தம் பெருமையைச் சொல்லுவும் பெரிதே

[illegible] கலாவிநோதமூர்த்தியாயினர்.

செந்தமிழ் நாவலர் சரிதை முதலிய நூல்களினில் வீரக் காண்க.

கலா விநோத மூர்த்தியே நமம்.

நூற்பத்தேழாவது,

இலீலா மூர்த்தி.

மகாதேவருக்குந் தேவியாருக்கும் கடலே யெழுந்தருளி யிருந்த முருகக்கடவுள் தம்முடைய தூவர்களாகிய வீரவாகு முதலிரைருடன் எழுந்து பெருங் கருணையினாலே திருவிளையாடல் செயயும்படி திருவுளங் கொண்டருளினர். திருவடிகளிலே தண்டையுஞ் சிலம்புங் கழலுஞ் சதங்கையும் ஒலிக்க, திருவரையிலே கிண்கிணி ஆரிக்க, திருச் செவிகளிலே குண்டலமும், திருமார்பிலே முதானியும், திருமுகத்திலே வீரபட்டிகையும் விளங்கத் திருவிளையாடல் செய்வாராயினர். சடைமேதாழும் உலாவுவர். வாசிக தோழ உலாவுவர். பூஞ்சோலைகள், ஆறுகள், நதிகள், குளங்கள், ஆற்றினிடத் துறைகள், ஆசிண்டி சுற்றியை யுடைய இடங்கள், அந்தணர் சாலைகள், சிவதலங்கள், கடப்ப மரங்கள் இருக்கும் காணங்கள், செந்தமிழ் பயிலுங் கழகங்கள், வடமொழி கற்கும் மாணாக்கர் எண்பலவற்றி லுலாவுவர். பூமிக்க ளுலாவுவர். திசைகடோறு முலாவுவர். கடல்கடோறு முலாவுவர். ஆகாயத்திற் சஞ்சரிப்பர். சூரிய சந்திராதி கிரகக்களும் நட்சத்திரக்களு மூளை இடங்கடோறுஞ் செல்வார். சதாசிவ மூர்த்தி முதலாயினருடைய உலகங்களி லுலாவுவர். இந்திரலோகம், இருடியர்

இலிவாய்ப்பு.

692

லோகம், பிரமபதம், வீடுறை பதம், சத்திய லோகம், சிவலோகம் என்பவற்றிலெல்லாம் சென்று விளையாடல் செய்வார். திருநீலகண்டத்தன், அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் மூவகையிலும் எண்ணிலடங்கா கணங்களுஞ் சென்று விளையாடுவர். மற்றையுள்ள தெய்வங்களை முன்னவர் ஐந்து திரு முகங்களோடும் வாயாயிரந் திருவாய்களோடும் வாயாவினாக்குவர். மீமாயத் திரிவர். காலாற் செல்லுவர். நடந்து செல்லுவர். மானின் மீது வருவர். தேர்மீது தேருவர். சிவகணங்களிடையில் இவர்ந்து செல்வர். நூட்டுக்கடாமீது போதுவர். விடையின் மீது சஞ்சரிப்பர். முகிலின் மீது வருவர். மணியசைப்பர். குழலூதுவர். கீதம் இசைப்பர். வீணை வாசிப்பர். கானவித்தை வாத்தியகலை பிரசைப்பர். இசை பாடுவர். கூத்தாடுவர்.

உலகங்களனைத்துஞ் சென்று திருவிளையாடல் புரியும் சண்முகக் கடவுள் போன்ற திருவிளையாடல் செய்வாராயினர். தூலவுலகங்கள் அனைத்தையும் ஒரிடத்தில் ஒருங்கு கூட்டுவர். அவைகளையெல்லாம் தினைத்துணையளவாக நுண்மை எனுமாறு சிறுத்துவர். தம்முடைய திருமேனியையும் ஒன்றாக்குவர். மகாமேரு மலையைப் பாதலத்திற் பொருத்தி அழுத்துவர். கங்கா நதியை யடைப்பர். பாதலத்துள்ள எட்டு நாகங்களையும் பிடித்து மகாமேரு முதலிய மலைகளிலே பிணித்து உயிர்களுக்கு ஊறில்லா வண்ணஞ் சிறுதேர்களாகக் கொண்டு உருட்டிச் செல்வர். திக்கு யானைகளை யொன்றோடொன்று போர் செய்யவிடுவர். விசுவர்கள், சித்தர்கள், அமரேந்திரர்கள், நவப் பிரசாபதிகள என்னும் இவர்களையெல்லாம் நடுங்கச் செய்தும், பூமியைக் கோட்டை போலவளைத்து நின்ற சக்கிரவாள மலைகளுந் சென்றும் விளையாடினர். பின்னர்ச் சதுர்த்தி வேள் கிழமை சென்று பிரமனுடைய முகங்களைத் தமது திருக்கரங்களால் அடிக்கடி தொட்டும், தலை மாலை யணிந்திருக்கும் தூய்மை நாலையனது தலையிலே மாட்டிக் கேசத்திற் சுற்றிக் கொண்டு

எண்டிசைத் பூதகணங்கள் யாகசாலையின் மேலேறி வேகமாகச் சுழன்று இறங்கி நின்று தோற்றுவிலைக்களைப் பிளந்தெடுத்து மேலும் சுற்றி மலைகளை வெட்டிகளைவும் ஒடுங்கியும் விலையுடனாகிற்பர். இவைமட்டோ ஆயிரக் கடலையுடன் விலைதனைவிடத்தும், எருமைக் கடாவைப் பிடித்தும் சூதிலைப்படுன் விலித்தும் பொரும் வண்ணஞ் செய்வர். முகாம் சுத்தர்கள்வடிவாம் முதாகினிகளை யிப்பர். கருடனையும் வாசினையும் பிடித்தித் தம்முண்முறையிப்பர். பொருங் வண்ண மியற்றுவர். பாதாளத்துள்ள நாகர்களைப் பூமியிற் சேர்த்தியாக்குவர். கடலைகளை அலைத்தையும் யாதவத்திற் புகும் வண்ணம் விடுவர். சூரியனைச் சந்திர மண்டலத்திலெறிவர். சந்திரனைச் சூரிய மண்டலத்திலிடுவர். நிசிசுப் பாலிகளை ஞாட்டிய பதங்களை தையும் முன்னைத் தானத்தினின்றும் பறித்துப் பிறழ வைப்பர். முலைகளை விருத்தியின்னைவு தலையும் இடியையும் பற்றி வானை செய்து அனுவர். சூரியன் சந்திரன் முதலிய கிரகங்களும் பிரபஞ்சமும் ஆகாயத்திற் செல்லும் விமானங்களும் தேர்களும் பிணங்கி நிலத்தில் தாழ்வுறுக்கையில் விருப்பவும், அவற்றுள் வேண்டி வனவற்றை மீண்டும் ஏற்றி பூமியிலுள்ள திசைகளிலுஞ் செல்லும் படி விடுவர். ஆகாயத்திற் றோன்றும் விசைகள் இரண்டையும் பற்றி, திசைக்களையும், கட்சதந்திரங்களையும் உண்டைகளாகச் செய்து, தேவாகருடைய தலையும் மார்பும், தோளும், கழுத்தும், முதுகும் இலக்காக எய்து வில்வனமை காட்டுவர். சிவன் முதலாகிய தேவர்களுக்கு வெளிப்படாத நிருமல மூர்த்தியாகிய அறுமுகக் கடவுள் தேவர்கள், மனிதர்கள் முதலிய யாவரும் அஞ்சத் தக்கதும் உள்ளமும் முகமும் கண்டலண்டிச் சிதை வுறுவண்ணம் இவ்வாறே யெண்ணில்லாத பிரயோகாஸ்திரங்களைச் செய்தமையால் இலிலா பூபதியினது

அனந்தரமதாகவுமையமகமெயாடுபெயரா
னனைத்தலையிலைவியுலகுகொள்குமோத
னிணங்கொடுத்தாட்சந்தவிளையாரொடுமெழுத்தே
மணங்கொள்ளுணராமைதனிலுடலமைத்தானை.

இத்திற முலகைத் தன்னி லிம்மரோ இம்பராஞ்சித்
தித்தலைம் தனர்த லன்றிச் சிதைவுறு வகைமை தேர்ந்து
வித்தக வெண்ணெ லாடல் வியப்பொடு புரிந்த தெவி
யூத்தர்தம் விழியினன்றி முன்னுறு நிலை யூர்த்தியே நமஃ

தேவதண்டனை சமர்த்தி.

இங்ஙனம் சுப்பிரமணியப் பெருமான் திருவிளையாடல் புரியும் போது, பூமியினுள்ள அசுரர்கள் "இது செய்தவர் யாவர்? என்று நியசிக்க மாட்டார்கள். அசுரர்கள் யாவரும் பின்னரு சில தான்தோன்றிக்குமம் வண்ணம் ஆயுள் பெற்றுள்ளாராகலின் முருகக்கடவுள் அவர்களுக்குத் தம்மு திருமேனியைக் காட்டாது உலாவினர். அவர்கள் தேடித் தேடி திருவளையுங் காணமையால் "பிரமவிட்டுணுக்களாலுங் காணப்படாத சிவபெருமானுடைய மாயமே இது" என்றார்கள். பூமியினுள்ள மனிதர்கள் யாவருங் கண்டு "கொடுங்கொல் செயுந்தானின்ற அசுரர்க ளெல்லாம் இறப்பது திண்ணம். இவை அதற்கு ஏதுக்களாகத் தோன்றிய விபரீதம் போலும்" என்றார். சூரிய சந்திரர் முதலிய தேவர்கள் "இவை யசுரர்கள் செய்கையன்று; வேறியாரோ செயதனர் எனறு இரங்கி யொருங்கு சேர்ந்து இந்திரன் பிரமன் முதலினோர் இருக்கும் மேருகிரியை யடைந்தார். இந்திரனைக் கண்டு பணிந்து இவறறைக் கூறினர். அவனது கேட்டு "நானும் ஆராய்ந்து கொண்டே யிருக்கின்றேன் சிறிதும் அறிந்திலேன். பிரம தேவரை வினவுவேம், எழுந்திருங்கள்" என்றான். உடனே அவனிந்திரன் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் மெய்த்தவஞ் செய்தமையால் அவர்கள் கண்களுக்குத் தெரியும் வண்ணம் அறுமுகக்கடவுள் ஒருதிரு முகமுடைய பாலராய் அம்மலையீது தோன்றி, மேருமலையை யசைத்துத் தாமரை யிதழ்களைக் கொய்து சிந்துதல்போலக் கொடுமுடிகளைப் பறித்து வீசினர்.

இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் கண்டு "ஐயையோ! மூவுலகத்தையும் வானுலகத்தையுந் திரிவு செய்தவன் இவனே யாகும்" என்று சிங்கத்தையெதிர்ந்த விலங்கினங்கள் போலக் கலங்கியேங்கி, "இவன் அசுரரினுங் கொடியன்; யாவரும் எய்தாத மாயமுடையன்;

பங்கம் (தொடர்)

இவனைப் போன்றிருந்து வெல்லுவது என்று வினைந்தனன். இந்திரனுக்கு குமார சுவாமி என்று முன்னாளில் சிவமுனிவர் ஒருவர் கூறியது நினைக்க அது வந்தது. குலிசம், வாள் வில் முதலிய ஆயுதங்களை ஏந்தி இந்திரன் போர்த் கோலங்கொண்டு யானைமீதேறிப் போர் செய்யத் தொடங்கினான். குமரசுவாமி தம்மைத் தேவர்கள் பணிக்க விசாகமும் வீரவேல்லையை நோக்கித் திருவுளஞ் செய்து வாகனமாகிய மூன்று போல்வேறு சமுத திருவிளையாடலை செய்தார். இந்திரன் தன் பகைக்கலங்கள் பலவிற்கும்படி குமரக் கடவுள்மீது விடுப்ப அவையெல்லாம் அவர்மீது மலர்போல் படிந்தன. அதுகண்டு இந்திரன் வச்சிராயுதத்தை விடுத்து ஆவாரித்தான். அதுவெம்பெரும் தனது திருமார்பிலே படும் முன்னரே பாலத் தகளபிற்று. மேலவனுடைய அயுதத் தழுந்த ஓரவதம் வெருண்டு மதங்கரை மலை போலத் தொடர்ந்து கொண்டு பெருமானை முன் சென்றது. முரு கக்கடவுள் சுந்தத் தத்தால் தன் வில்லையும் பலபாணங் தோயும் விலக்கி முடித்துக் கொண்டு, வில்லை வானத்து நாணெறிசெய்து ஒருபாணத்தை அவ்யானைமீது செலுத்தினார். உடனே ஓரவதம் எங்கும் வீழ்ந்து இறந்தது. இந்திரன் வருந்திக் குமரக் கடவுளை யணுகித் தன்வில்லை வினைபட அவர் ஓரம்டையவன் பூமியில் விழுந்தார். முருகவேள் வலிமை குன்றித் தளர்ந்து வேலொன்றை ஏவினான். அது சிறுபுற் போலிப்பக்கச் சாயத் தேவர்கள் கண்டு அதுவுமெய்தி நின்றார். முருகக்கடவுள் இந்திரன் முடியை மோதித் தள்ளினும், கொடியை யோடித்தினும் கவசத்தை யோடித்தினும் ஒரு சிதைத்து, மார்பின்மீது ஏழ்மை யெய்வித்தார். இந்திரன் மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தான். மற்றைத் தேவர்கள் வணங்கினர். அப்போது சுப்பிரமணியக்கடவுள் வருணனை நான்கு பிரிவும், இயமனை ஓரு பாணத்தாலும், சந்திரனை ஒரு வாளியாலும், சூரியனை மூன்று வாளாலும், வையுவை இரண்டு அத்திரத்தினாலும், அக்கினியை ஒன்று காலிரண்டினை கொண்டு மின்னுகின்ற தேவர்கள் பலரையும் கலித்

தின் வன்ன முண்மோதிரிக்கம் போல் கதிர்த்து யோடினன். வெரு
மான் அஞ்சுத் தனின்ன நவா வினர்.

இச்செய்தி நாரத முனிவர் கண்டு தேவருருவாகியு மிருத்த
நியிடத்துச் சென்று கூறினர். வியாழப் பூதேன் அது கேட்டு
தேவர்களுடையு வாழ்க்கை பிறந்தது போலும்,, என்று சொல்லிக்
கொண்டு துயருற்று வீராகத் தென்று, தேவர்கள் இறந்து கிடந்த
தல் கண்டெடுத்தார், முருகப் பிரான் திருவிளையாடல் செயலை
வர் தரிசித்தார். பாலர்களிய வர்களது திருவடித் தாமரைகளில்
வீழ்ந்து வணங்கித் துதித்து, எம்பெருமானே! தாசகன் செய்த
குற்றம் என்னும் அசுரர்கள் வருந்த இந்திரன் நாடோறும் தின்பரு
ந்து தன்பதத்தைவிருத்து இம் மேருமலையில் மறைந்திருந்தான்.
அவன் தேவரீரை விரும்பி பணிவர்களோடு சொல்லித் திருவுள்ளோ
லத் தன்னாணைப்பெற நினைத் திருந்தான். பல காலும் அருந்தவம்
செய்து வாடினன். தேவரீரது திருவுளதாக தரிசித்தருள் தன்மை
யெல்லாம் நீங்கிஞ்ற மோலு டலைக பூத்தான். தொண்டனை இத்
திரன் பிரிவீர் இங்ஙனந் திருவிளையாடல் செய்வதையறிந்திலன்.
விட்டினு முதலினோர் தேடிக் காணுத லெவரெருவர்னும் உமாதேவி
யாரும் அவர் திருவருள் பெற்றோர் எவரென்றித் தேவரீரது திருவி
ளையாடலை யறிய வல்லவர் யாவர்? அடியேம் யாசித்தையும் பகலை
யுங் கருத்து இஃதித் தனியை தென்று தறிந்திலேம். பாசத்தி
னின்று நீங்கிலேம். பிறரறி வுடையேம். இவ்விலேபு உடையேம்
தேவரீரது திருவிளையாடலை யெங்ஙனம் அறிவேம். நீரே
தண்டமே புரிந்தருளினீர். மற்றைத் தேவர்களும் அஞ்ஞானத்
தாற் பொரு திறந்தார். தாய் தந்தையர் தமக்குப் பிழை புரிந்த
பின்னோதனைக் கொல்வாராயின் அவர்க்கு வேறியார் அருள் செய்
வர்? ஞான வடிவாகியவரும்! சாபஞ் செய்கத்தைக் கொல்வதன்றி
பின்னினியைக் கொல்லுமோ? அருட் பெருங் கடலே! அகம்

கோ வேதோர் வருத்தருளும் எனியவர்களுக்கு தேவர்கள் திரு
வடியை மறத்தலில்லாத அன்பாகனு மனை தேவர்கள் செய்த
பிழையைப் பொறுத்தருளி, அவருயிர் பெற்று உய்யும் வண்ணம்
திருவருள் புரிக" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

முன்னின்ற மும் பொருட்செல்வனும் முன்னே மும் பொரு
ளாகிய முருகக்கடவுள் அது கேட்டுத் திருமுறுவல் செய்து இந்
திரன் முதலிய தேவர்கள் தத்தம் வாகனம் பெற்று முன்னிலை
வற்றோடும் பழமைபோல் உயிர்பொலிய ஏழுலகும் திருவளர் செய்
ணருளினர். அவ்வளவே இந்திரன் முதலாயினோர் வழுத்து
மெய்யறிவு தோன்றப் பெற்றுத் தாங்கள் தேவர் பதிக்கு முருக
கடவுளுடனென்று அமர்ந்து நடாத்துகின்ற வெல்லையில் மன்னுலை
வீழ்ந்து தாழ்த்து அவாது திருவருள் பெற்றமை மேலோர்
களை வைப்பித்து உய்ந்தார். தேவர்களைத் தண்டித்தமையினால்
தமையாற் முகவாயி தேவதண்டனாயனார் எனப் பெயர்
பெற்றார்.

சங்கர சங்கிதை - சம்பவ காண்டம்.

[illegible]

174

கந்தபுராணம் திருவிளையாடற் படலம்.

சுழுதிகொண் டுணர்த்த லோடுந் தொன்ன முதலா வுள்ளோர்
விழிவிடத் தோய வண்ணர் மெய்ததவம் புரிந்த கார
வழிவுற வுலகிலாடு மறுமுகன் வதன மொன்றிற
குழலிசை கொள்ள வள்ள குளிர்விடைத் தோன்றி னானால்.

தெவ்வாருலகிற் பொருதே சென்மம்பெற் றீடு
பெற்றாலுலகத்து வெற்றித் தெய்வக் கோயில்
வேலாலிவனுக் தனிக்கற் விடாகண் மேலு
மேற்றுவ தாப்பம் வெறுந் தனியீசனெத்தான்.
வேலுண்ணவு னின்னான் முகன்று வேண்டிட
மூன்றவர் முன்னே வன் முறுவல் செயதுவரின்
வன்னவ ரதிபர் மல்க வரிதிறுறு
தேவேயிவனுக்கு வரங்களெல் லானோர்.

தேவதேவன் ரகுநாத மூர்த்தயே நமஃ

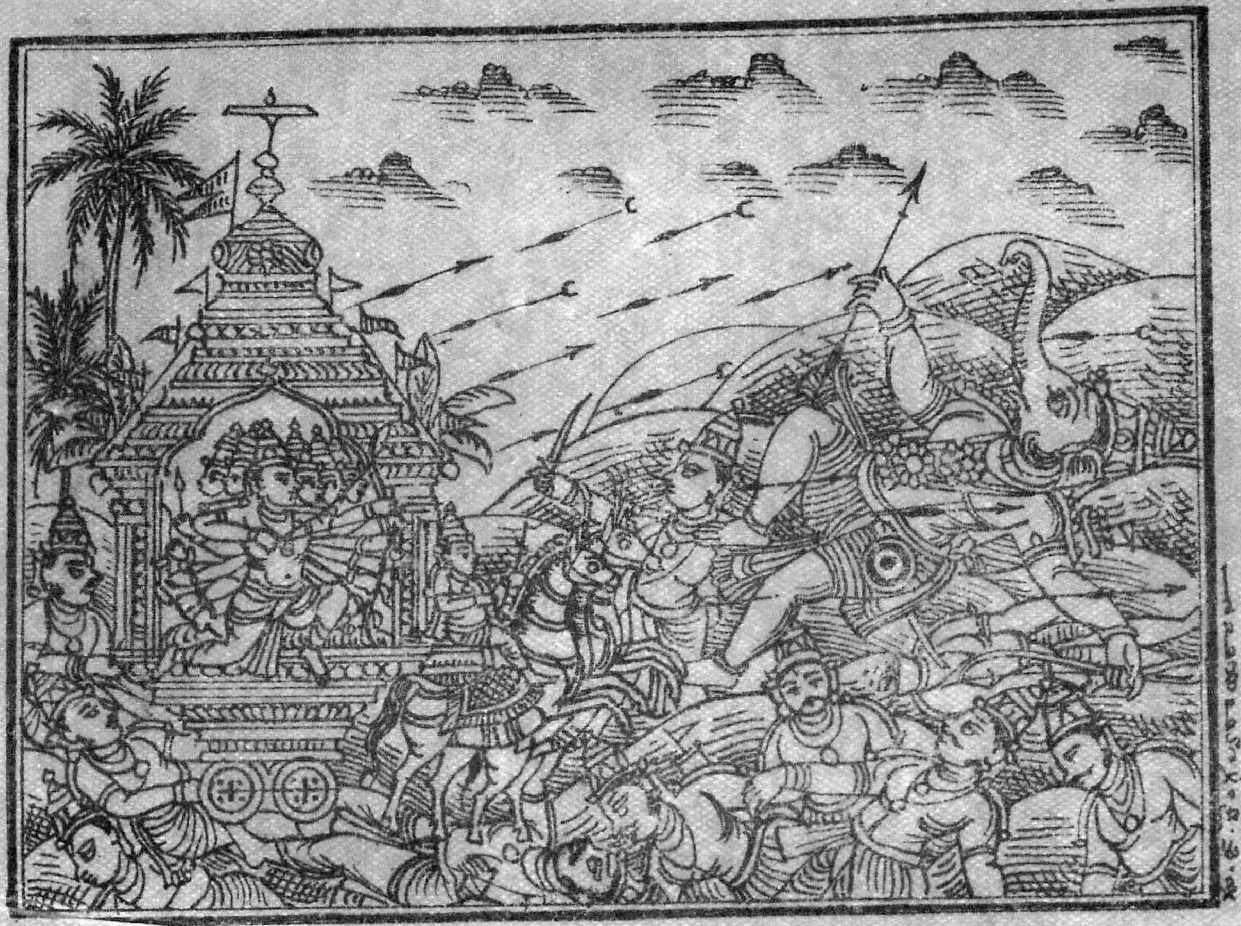
நாறபத்தொன்பதாவது.

* தாரகாசுர சங்கார மூர்த்தி.

முருகக் கடவுள் சூரபன்மன் முதலாய அசுரரைச் சங்காரிப் பான் திருக்கயிலை யினின்றும் எழுந்து தேர்மேல் வரியருளுமை

---

* தாரகாசுர சங்கார மூர்த்தியும் வேறு, தாரகாந்தக மூர்த்தியும் வேறும். தாரகன் இறந்தானாதலின் தாரகாந்தகன் என்று சொல்லப்படுகிற மூர்த்தியை முருகன் துணைவராகிய தாரகாந்தக மூர்த்தி யென்று சொல்வர். அன்னது பொருந்தாது. என்னை? அவனைத் பதினறு யுகத்திற்கொரு முறை தாரகாந்தக மூர்த்தி, சென்ற முகார்தக மூர்த்திகளாலும் வெல்லப்படாத வலிமை பெற்றிருத்தலினாலும். தன்றென்க. எனவே கூறப்பட்ட தாரகன் மாய புத்திரனைக் குறித்தே தம்பியாயிருப்பான்.

தாரகாசுரர், சங்காரமூர்த்தி.

போதி வாயு தேவன் மூன்று கோலும் மத்தளமும் கொண்டு பாக லுகி, † தன்னினமாகிய வாயுக்கள் பக்கத்தில் மகிழ்ச்சியோடு செலுத்திலன். இரண்டாயிரம் பூதவெள்ளங்களும், † நாற்றேண் மரீசேனாபதிகளும், இலக்கம் வீரர்களும், தம்பிமார் ஒன்பதின்மருஞ் சூழப் புறப்பட்டார். பூமியை வந்து அடைந்த காலை, தாரகாசுரனுக்கு இருப்பிடமான கிரவுஞ்சமலை சேர்ந்தது. தேவர்கள் அதனைக் கண்டு மனம் பதைத்து பயந்தார்கள். இந்திரன் நடுங்கினான். நாரத முனிவர் அழுமூக்கு கடவுளின் நிருவடிகளைப் பணிந்து, பாயா மூர்த்தி! முனிவர் தேவர்களை யெல்லாம் வஞ்சகத்தாற் கொன்ற அகத்தீய முனிவர் சாபத்தால் மலைவடிவமாய் நிற்கும் அசுரன் இவனே. இம்மலையின் பக்கத்திலுள்ள மாயமா புரியிலே சூரபன்மனுக்குத் தம்பியும், யானை முக முடையவனும், மாயையில் வல்லவனும், விடுதலுவின் சக்கரத்தைப் பொன் மலையாகத் தாங்கியவனும் ஆகிய தாரகன் என்னும் அசுரன் இருக்கின்றான். இவனைக் கொல்வீராயின் இவன் தமையனைக் கொல்லல் பிதவளித்து என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். "அவனை இங்கே கொல்வேம்" என்று சிவனை பல் சுவாமி திருவாய் மலர்ந்தருளி, பக்கத்து நின்ற வீரவாகுதேவரை நோக்கி, "இளவலே! இது நீ வஞ்சமலை. இதன் பக்கத்தில் உள்ள மாயமா புரியிற் சூரன் என்பானுளன். அவ்விடம் பூதவெள்ளத்தை யுடனும், இலக்கத் தெண்மர், பூதசேனாதிபதி என்னுமவர்களோடுஞ் சென்று போர் புரிந்து, தடித் தெதிர்க்குள் சேனைகளைக் கொல்வாய். தாரகனுடன் பொருது வெல்லுவாயின் யாம் வந்து தெரிப்பாம்" என்று கட்டளையிட்டருளினர்.

† தற் பெண்மர் சேனாபதிகளின் விபரங்களை மகேந்திர காண்டத்திற் காண்க.

† வாயுக்கள் காற்றுத் தொகை தென்று புராணங்களை பற்றின தனினமாகிய சிவசேனை. இவைகளை மருத்துக்களுக்கு தேவர்களால் முடையாயிர் வாயுதேவனை கந்தபுராணத்தில் கடவுள் சேனாபதி தென்ப. இவைகள் அவ்வளவு வெல்லாத சக்தி யுள்ளவை என்பதை புராண முறையிலறிந்து கொள்க.

...னித் தொகுத்து அழித்து வேலாயுதர், சிறந்த இலக்கிய வீரர்கள் ...
னையறிந்து வகுத்து யுத்தம் புரிந்தார்.

...தகன் வைத்த தண்டத்தாற் றோல்வியடைந்து சினந்தது, இலக்கம் யோசனையும் வாழ்த்தனுதிணையை யெய்தித்துக்கட்டவிலை நின்றான். அவர்கள் விழுந்து மருகத்தைப் போனார்கள். வீரகே சரி பென்போர் தாரகன் நிட்டத்தைத் தகாதார். அவனும் தண டத்தாலடித்தான். மயங்கினிற்றார். வீரவாகுதேவர் எதிர்த்துப் பொருதார். பூதனுஞ் சுரிகாரனுஞ் சேருங் காலத்திற் சோலையாரி பெய்வதைப் போலத் தாரகன் பாணங்களை பொழிந்து மறை தான். கருமா மூலைபோ சனி புகுந்த காலத்து மழையென்பது சிறிதுமில்லாமைபோல வீரவாகுதேவர் அவைகளை யெல்லாம் பா ணங்கள் விட்டு மாற்றினர். அசுரன் மிக்க கோபங்கொண்டு முத் தலை சூலமொன்றை யெறிந்தான். அதுவீரபாகு தேவரது மார்பி லிடட்டையால் அவர் சிறிது சலமே மூர்ச்சையடைந்தார். அப் ...தவரது தம்பிமார் வீழ்வரும் வந்துவிசேந்து யுத்தம்புரிந்தனர். தாரகன் அவர்கள் விடுத்த பாணங்களை யெல்லாந் தன் றுஷ்கையி னால் வீழ்த்தி தண்டாயுதத்தினற் புடைத்தனன். அவர்கள் மிக் கருத்த முற்றேருக்கி சினத்தித் தாருகனை சாடி செயுந் வி ...ரர்கள் பலவற்றைக் கோபத் தாலே பொழிந்தார். அசுரனவைகளைப் பாணம் விட்டு றுத்தி ஓர் ...ருவியதைக் கொண்டு வீரவாகுதேவரது ஓர் ...னி ...த்தினை யுதைத்து கடக்கினான். இதனைக்கண்டு வெம்மை பூண்டு ...ளைத்து செல்லுகின்ற சக்கராயுதத்தை வீசினார். அது ...ழுந்து ...தகனது வலதுபாகுவை வெட்டிக்கொண்டு வந்து தம்மை ...ணுகுதலும் தடுத்து ...ன்று ...ருவியதனை வாங்கி ...ழுந்து ...

அவ்வாறு வம்புகளை விளைத்தும், மாறுபட்ட கொள்கைகளை மேலிட்டும் அழித்தனர் வீரவாகு தேவர்.

மாயையில் வல்ல மாவீரமுக முடையதாரகன் அவரது யுத்த வல்லமைகண்டு அற்புதங் கொண்டு, இவரை மாயையினால் வெல்ல வேண்டுமென்று, மாயா மந்திரத்தை யுச்சரித்து, எண்ணில்லாத வடிவங்களோடு தாக்கி, இருட் குழாம் எங்கும் பரந்தாற் போல அவ ரொருவனே வெங்குமாயங்களை யோர் செய்தான். அசுரர்களோடு அவரைத் தொலை செய்தார்கள் வீரவாகுதேவர். வீரபத்திரப் படைக்கலத்தை விடுதற்கு ஒருங்கினார். அம்மாத்திரையே தாரகன் மாயை யழிந்தது. தனித்து நின்ற தாரகன் பின்னரும் மாயையால் வெல்ல நினைத்துத் தோற்றோடுவோன் போலப் புறங்காட்டியோடி னான். வீரவாகு தேவர் தோற்றவன்மீது படைவிடுத்த வல்லா தென்று படையைத் தாணியுள் இட்டு, இவனைப் பிடித்துக் கட்டி எம் பெருமான் முன்னர்க் கொடுபோவோம்" என்று அவனைத்தொடர்ந்து சென்றனர். சிவருத்திரமூர்த்தி சென்று விளித்தான். வீரவாகு தேவர் அக்குகை வழியே செல்லலும் மயங்கி வழிதெரியாது அறிவிழந்து துயின்றார். பூதர்களும் இலக்கத் தென்னும் எமது தேவர் இன்னும் மீண்டிலர் என்று தாமும் மூலைக்கு மூலை அறிவிழந்து மயக்கமுற்றனர். தேவர்கள் களிப்பதைப் பார்த்தார். தாரகன் வந்து வில் வீரர்த்துப் பாணங்களாலடித்தலும் பூதங்களெல்லாம் மோடின.

நாரத முனிவர் இவையிற்றைக் கண்டு ஓடோடியும் சென்று எம்பெருமானுக்கு நிகழ்ந்தவற்றை விண்ணப்பித்தார். அருட்பெருமானும் "நினைப்பொழுதில் தாரகனையும் மூலப்பொருளையும் அழித்து வீரரை மீட்கின்றோம்" என்று நிருவாய் மலர்ந்தருளி, விரைவிற்றேர் செலுத்துவித்துத் தாரகனிடத்தை யடைந்தருளினார். தாரகன் பூதசேனைகளை வதித்துத் தூரத்தே, குமார

சுவாமி மீது சேனை எரிபோலப் பாணங்களைப் பொழிந்தான். அவை யெல்லாம் பெருமான் பக்கல் வந்து வந்து ஒதுங்கின; திகைத்து நின்றன. தாரகன் கண்டு அகந்தையை யொழித்தான்; சிறிது அஞ்சினன்; மிகவும் மிகத் தருமமடைந்தான். அரியசிவப்படைக்கலத்தை விடுத்தான். அதனைத் தம்முடைய காதை நீட்டிப் பெருமானர் பற்றிக் கொண்டனர். பின்னர்த் தாரகன் மன மொந்து கிரவுஞ்ச மலையுடன் முனுஞ் சேர்ந்து அநேக கோடி மாயைகளைச் செய்து திரிந்தான். பெருமானர் வேலாயுதத்தைத் திருக் கடைக்கண் கோக்கஞ் செய்து ஓரிறைப் பொழுதுள் மலையையும் அசுரனையும் அழித்து வீரரை மீட்டு வருதி யென்றார். அங்ஙனே வேலாயுதஞ் சென்று மலையைப் பொடிபடுத்தித் தாரகன் மார்பைப் பிளந்து சென்றது. தாரகன் அண்டமுகடு உடைந்து வீழ்ந்தாற் போல விழுந்தான். படைக்கல நாயகமாகிய வேலாயுதம் வீரர்கள் யாவரையும் எழுப்பி விட்டு ஆகாய கங்கையிற் ரோய்த்து சுத்தவடிவாய் எம பெருமான் திருக்காத்தில் வீற்றிருந்தது. பரப்பிரம பாஞ்சோதிப பிழம்பாகிய அறுமுகக் கடவுள், தாரகன் என்னும் அசுரனைக கொன்றமையால் தாரகாசுர சங்கார மூர்த்தி யாயினர்.

ஸ்காந்த புராணம் - சிவரகசிய கண்டம்.

தாரகேதி மகாமந்த்ரஸ்ய தக்ஷிணாமூர்த்தி ருஷிர்
பங்க்திச்சந்தோ தேவதா தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்வரூபோ
மம ஆத்மஸாக்ஷாத்கார ஸித்யர்த்தே ஜபே விநியோகஃ.

தாரகாசுர சங்கார மூர்த்தயேநமஃ

ஐம்பதாவது,

சத்திர நடன மூர்த்தி.

ஆரிய திராவிட நூல்களிலும் மாட்டுப் பலவகை நடனங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. கூத்துக்கள் சாந்தி விநோதம் என இருவகைப்படும். அவற்றுட் சாந்திக் கூத்து என்பது சுத்த நிருத்தம், மெய்யக் கூத்து, அவிநயக் கூத்து, கதை தழுவி வரும் நாடகக் கூத்து என மூன்று வகைப்படும். மற்றைய விநோதக் கூத்து என்பது குரவை, கலிநடம், குடக்கூத்து, காணம், நோக்கு, தோற்பாவை என அறு வகைப்படும். வீதிநாடகக் கூத்து என்னும் நாடகத்திறச் சுவை யென்பது தனையுஞ் சேர்த்து எழுவகைப்படு மென்றனர் மதிவாணர் முதலிய ஆசிரியர். அது: "எழுவகைக்கூத்து மிழிகுலத்தோரும் பாடு வருதன னாடகத்தியன் மூன்றே" என்று நாடக நூன்முதலிய கூறுமாற்று ணர்க.

இக்கூத்துக்களி னிலக்கண முணர்க்குங்கால் வைணவம், கௌ மாரம், சைவாகமம், மண்டலம், ஆலீடம், பிரத்தி யாலீடம் என்னும் அறுவகை நிலையும், சமநிலை, உற்கடிதம், சஞ்சாரம், காஞ்சிதம், குஞ் சிதம் என்னும் ஐவகைப் பாதமும், சரிகை, புரிகை, சகடவி, நிரி கை, ஊர்த்துவ கலிகை, பிருட்டகம், அர்த்த பிருட்டகம், சுவத்தி கம், உல்லோலம், குர்த்தனம், வேட்டனம், உபவேட்டனம், தா ண்டவ, லாஸ்ய விருத்தம், உத்கேபணம், அவக்கேபணம், நிருஞ்சன

சுக்ரீவனுக்கு முடிசூட்டுதல்.

179

மென்னும் பதினாறு வகை யங்கக் கிரியைகளும், அப வேட்டிதம், உபவேட்டிதம், வியாவர்த்திதம், பாவர்த்திதம் என்னு நால்வகை வருத்தனையும், சதுரச் சிரம் முதலாக வலிதை யீருகவள்ளு மூப்பு பதுவகை நிருத்தக் கையு மூடையன வாகும். அது "அறுவகை நிலையு மைவகைப் பாதமு - மீரெண் வகைய வங்கக் கிரியையும் - வருத்தனை நான்கு நிருத்தக்கை மூப்பது - மத்தகு தொழில் வாகு மென்ப" என்னுஞ் சுத்தானந்தப் பிரகாச பாதநூற் கூற்றும் தெளிக.

இவை யெல்லாம் அகக் கூத்துப் புறக்கூத்து என்னு மிரு வகைக் கூத்தினு ளடங்கப் பெறும். அவற்றுட் புறக் கூத்திற்குரிய ஆடல்கள் பெருகடை, சாரியை, பிண்டி, பதினோராடல் என்பனவு மாம். பதினோராடல்க ளாவன:—அல்லியம், கொடு கொட்டி, குடை, குடம், பாண்டரங்கம், மல், துடி, கடையம், பேடு, மரக் கால், பாவை என்னு மிவைகளாம். இவற்றுண் முன்னைய ஆறும் பின்னுடல் எனவும், பின்னைய வைந்தும் வீழ்ந்தாட லெனவுஞ் சொல்லப்படும். இப்பதினொன்றும் வருக மூள்ள அசுரரைக் கொல்லுமாறு தேவர்களால் ஆடப்பட்டமையாற் றெய்வ விருத்தி யெனவுஞ் சொல்லப்படும். அவ்வயிற்றை,

"அல்லியங் கொட்டி குடைகுடம் பாண்டரங்க
மல்லுடன் பின்னுடலாறு.

"துடிகடையம் பேடு மரக்காலே பாவை
வடிவுடன் வீழ்ந்தாட் டொகுத்து."

என நாடகநூல் கூறிற்று. இவையிற்றுட் சத்திர சடனமென்ப தது குடையாடல் என்று சொல்லப்படும். மூன்றுவது ஆடலாம். சத்திரம்—குடை. இக்கூத்து நின்று ஆடலின்பாற் படும். இச்சத் திர சடனம் நான்கு உறுப்புக்களை யுடையது. அது "அறுகுத் தோடல் குடைமறை தற்குப்—பெறுமூறுப்பு நான்கா மெனவே" என்ற சூத்திரத்திற் கண்டது.

120

சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம்.

இத்தகைய தனியாடல் முன்னர் காளிலே அதுலராய், சின் மாத்திர மூர்த்தியராய், சாந்தராய், சர்வதோ முகராய், சர்வஜ்ஞத் துவராய், அதிருக்குமராய், விசுவாதிபராய், இரண்மயராய், பசுபதி யாய், வேதாந்தக் கிருதாய், அப்பிரமேயராய், சமாஜுதிக நாமரூப குணவிதரராய், தத்துவாதீதராய், வாராய், சகள நிட்களராய், அத்தி வாமூர்த்தியாய், தத்துவ பிரேரகராய், ஞான சத்திதராராய், காலத் திரயாதீதராய், அத்துவிதாய், சாந்தியதீதாதீதராய், நிராமயராய், நிர்மலராய், நிரஞ்சனராய், பிரபுவாய், அசிந்திதராய், அசுராகாலாக் நிதராய், சிவாகண குக்குடத் துவசராய், அகண்டாகார சிற்கனு ஸந்த மூர்த்தியாய், சர்வ லோக நாயகராய், எண்குணராய், பிர ணவரூபராய், பிரண வார்த்தராய், உபய கதிர்காம சாக்நித்தியராய், செந்தமிழ்ப் பரமாசாரியராய், சகல கலா வல்லப மூர்த்தியாய், பர சிவாசாரியராய் விளங்கா நின்ற சுப்பிரமணியக் கடவுளாலே யாடி யருளப்பட்டது.

அற்றே லது எவ்விடத் தெது காரணமாக ஆடியருளப் பெற்ற தென்னிற் கூறுதும். தேவரைப் புரத்தற்காகக் குகப் பெருமானர் அசுரர்களுடன் போர் செய்தருளினர். அதுகாலை யவ்வவுணர்கள் யாவரும் தாம் கொண்ட சூலம் வேல், மழு, சக்கரம், தண்டு, வாள், தோமரம், கேடகம், முசலம், வில் பாணம் முதலிய படைக்கலங் களை யெல்லாம் அறுமுகப் பகவன்மீது பிரயோகித்தனர். அவைக ளெல்லாம் பாதத்தில் மலர் போல வீழ்ந்து தண்டுகளாய்க் காணு தாயின. அங்ஙனந் தம்படைக்ளை யெல்லா மிழந்து நிராயுதராய் லவிமை குன்றி வருத்தம் உற்ற மாத்திரையே நியாயப் போர்புரிந்த முருகனர்க்கு அருள் தோன்றிற்று.

நிராயுதராய் நிற்பானைக் கொல்லுத லறமன்மகனாலும், யா தேனுமோர் திருவிளையாடலைப் புரிந்து நிற்பின் அதற்கிடையில் அன்னவ ரெல்லாம் வெல்லற் குரிய வுபாயங் கண்டு மேற்கொள்வா ரென்னு மெண்ணத்தாலும் ஒரு திருவிளையாடல் புரிந்தருள்

அடிக்கடந்தோள்த்தி.

K. S. Venkataramaiah

வான் திருவுளங் கொண்டார். பூதர்களாலே தமக்குக் கவிக்கப் பட்ட குடையொன்றினை யெடுத்து முன்னே சாய்த்து, அதனையே * யொரு முக வெழினியாகக் கொண்டு நின்று ஆடியருளினர். அந் நானே யவர்கள் தம் மாய வஞ்சனைக ளெல்லாம் ஒழிந்து புறங் காட்டி யோடினர். சத்திரத்தையே திரையாகக் கொண்டு குமாரக் கடவுளடித்தலையாற் சத்தீர நடன மூர்த்தீ யாயினர்.

சிலப்பதிகாரம் - கடலாடுகாதை.

படைவீழ்த் தவுணர் பையுள் செய்தக்
குடைவீழ்த் தவர்மு ழுடிய குடையும்.
சத்திர நடன மூர்த்தியே நமீ

ஐம்பத் தோராவது,

துடிக்கூத்த மூர்த்தி.

இத்துடிக் கூத்துத் தெய்வக் கூத்துப் பதினொன்றனுளொன்று. தெய்வக் கூத்துப் பதினொன் றுவன—அல்லியம், கொடுகொட்டி, குடை, குடம் பாண்டரங்கம், மல், துடி, கடையம், பேடு, மாக்கால் பாலை என்னு மிவைகளாம். இவையிற்றுள் அல்லியமாவது - கஞ் சன்றன் வஞ்சத்தாற் கொல்லவந்த குவலயா பீடமென்னும் யானை யையதன்கோட்டை யிறுத்தற்கு மாயோனால் ஆடப் பட்டதாம். இது வைணவரிலையென்றும் அலிப்பேடென்றுஞ் சொல்லப்படும். என்னை? முகம், மார்பு கை கால்களின் வட்டணையும் அவிநயமும்

---

* ஒருமுக வெழினி யென்பது - நாடகம் ஆடும் அரங்கின் னிடத்துக் கட்டப்படுந் திரைகள் மூன்றனு ளொன்று. இடத்தூண் நிலையிற் கட்டப்படும் ஒருவு திரையே யஃதாகும். "முன்னிய வெழினிதான் முன்று வகைப்படும்" என மதிவாணர் நாடகத்தமிழ் நூலாரும், "அரதாங்கிற், செய் தெழினி மூன்றமைத்தச் சித்திரத்தாற் பூதரையு - மெய்த வெழுதி விடற்று" எனப் பரத சேனாபதியு நூலாரு மூரைத்தமை தேற்றெனக் காண்க.

இருக்குங் தொழில் செய்யாது நிற்றலினென்க. அது" ஆடலின்றி நிற்பவை யெல்லா - மாயோ னுடும் வுணவ நிலையே" என்றார் கூத்தநூலாருந்தம் இது ஆறுறுப்புக்களை யுடைத்து.

கோடு கோட்டியாவது - நாரண பாணத்தையும் மலைச் சிலை யையு முடைய தேவர்பெருமான் சிரித்திருளாகிற்ப மூப்புரத் தவு ணரும் வெந்து சாம்பரான பாரதி அங்கத்திலே யுமையம்மையார் பாணி, தூக்கு, சீரென்னுந் தாளங்களைச் செலுத்த, வெள்றி யா னந்தத்தாற் கைகொட்டி நின்று ஆடியருளியது. கொடுங் கொட்டி கொடு கொட்டி யென விகார மாயிற்று. இது நான்குறுப்புக்களை யுடைத்து. தடையாடல் - சத்திர டன மூர்த்தி என்னும் பாக்கிர மக்கட்டெரித்தாம். ஆங்குக் கண்டு கொள்க.

தடக் கூத்தாவது - காமன் புத்திரன் அநிருத்தனைச் சிறை மீட்டல் காணமாக வாணன் நகர மாகிய சோவென்னும் புரியின் வீதிக்கட் கண்ணன்குடங்கொண்டாடியதாம். அக்குடம்பஞ்சலோ கத்தாலும் மண்ணாலு மியற்றப்பட்டதென்க. இது ஐந்துறுப்புக் களை யுடைத்து. பாண்டரங்கங் கூத்தாவது-வாலேராகிய தேரிலே நான்மறைகளாங் கடும்பரிபூட்டி யலங்காரித்துக் கூர்முட் பிடித்துச் சாரதியாயமர்ந்த பிரமன் றன் றேவியின் பிரிவிற்கு ஆற்றாது மாழ் கிய காலை யதனைநீக்கற் பொருட்டு இறைவனே சரச்சுவதி யுருவந் தாங்கி யாடி யருளியதாம். இது ஆறுறுப்புக்களை யுடைத்து.

மற்கூத்தாவது - கஞ்சனு லேவப்பட்ட மல்லர்களைவேறல் கா ரணமாகக் கண்ணனு லாடப்பட்டது. இது ஐந்துறுப்புக்களை யுடை த்து. கடையமாவது - வாணனகரத்தின் வடக்கு வாயிற்க ணுள்ள வயலி னிடத்தே இந்திராணி யாடியது. இது ஆறுறுப்புக்களை யுடைத்து. பேடாவது - காமன் தன்மகன் அநிருத்தனின் சிறை மீட்டற்குத் தன் ஆண்மைதிரிந்த கோலமாகிய மூலை முதலாய பெண்ணுறுப்புக்கள் பலவு முடைய பேடாகி யாடியது. இது

நான்குறுப்புக்களை யுடைத்து. மாக்கால் ஐவது - கொடுங் கோபத்தை யுடைய அசுரர்கள் வஞ்சத்தானே வெல்லக் கருதித் தேன் பாம்பு முதலிய வருவெடுத்துப் பகைகள் தோறும் புகுதலை யறிந்து துர்க்காதேவி யவற்றைக் காலால்நெரித் தழித்தற்கு மாக்கால் மேலெழுந்து ஆடியது. இதுவு நான்குறுப்புக்களை யுடைத்து. பாவைக் கூத்தாவது - அசுரர்கள் கொடியபோரைச் செய்வதற்கு வந்த காலத் தன்னைக் கண்டு மோகித்து வீழும்படி திருமகளா மிலக்குமி தேவி, சோ நகரத்திலே கொல்லிப் பாவைவடிவா யாடியது. இது உறுப்புக்க ளிரண்டினை யுடைத்து.

இவ்வனம பத்தாடலும் விரிக்கப்பட்டன. ஏனைய துடியா டலிற்றிச் சிறிது கூறுதும். முன்னர் ஞான்று காசிப முனி குமாரனை சூரபன்மனுடன் யுத்தம் புரியாநின்ற காலத்து, அன்னோன் பொருகளம் விடித்துப் பொருகடல் புக்கு எரியன்ன தளிரும், புகை போலு மிலைகளும், தங்கம் போலும் மலர்களும், பச்சைக் கற்கள் போலும் பிஞ்சுகளும், மாணிக்கம் புரையுங் கனிகளும், மேகங்களை யொத்த கிளைகளுங் கூடைய இலக்க யோசனை யடர்த்தியா யுள்ள தலைசான மாமாவடிவங் கொண்டு நின்றான். அவன் வஞ்சத்தை யுணர்ந்த குகப்பெருமானர் அவ்வஞ்சங்களும் மாயைகளும் ஒழியுமா றொன்று செய்தருளினர். தந்தை யாகிய சிவபெருமான் ஆனந்தாண்டவ மென்னும் பஞ்சகிருத்திய நடனஞ் செய்தருளுங் காலத்துக் கலடைத்தட்டுங் கருவியென நூல்களான் விதக்கப்பட்ட துடியென்னுங் கருவியை யொலித்தாடி யருளல் சிவணை, தாமும் நூல்களிலே நாடகக் கருவிகள் என்று கூறப்பட்டன.

பேரிகை படகம் மிடத்தை யுடுக்கை
சேமிகு மத்தளஞ் சல்லிகை காடிகை
திமிலை குடமுழாத் தக்கை கணப்பறை
தமருகத் தண்ணுமை தாவி றடாரி

பத்தரி முழவொடு சத்தி வலைய
மொந்தை மூசே கண்விடு தும்பு
நிசரனந் திமிலை சிறுபறை யடக்க
மாசி நருணிச்சம் வீலேறு பாகர்
தொக்க வுபாங்கங் துடிபெரும் பறையென
மிக்க நாலோர் விரித்துரைத் தனரே.

என்னு நாடக நூற் சுத்தீரத்தாற் பெறப்படுங் கருவிகளுள் முடிவிலே தட்டுதற் குரிய உடுக்கை யென்னுந் துடியையியாவித்து, உல்லோலம், கல்லோலம் என்னுஞ் சிறுதிரை பெருந்திரைகளோடே ஆடும் அரங்க மாகக் கொண்டு, திருவடிச் சிலம்புகள் கலகலெனக் கறங்க ஆடியருளினர். அவ்வாடலாலே சூரபன்மனு மகாசனது மாயு கலெனல்லாஞ் சூரியன்முற்பட்ட பனிப்படலங்களே போலத் தொலைந்தன. வேற்படையாற் றருவைப் பிளந்து தேவர்ப் புரந்தார். இக்கூத்து ஐந்தறுப்புக்களை யுடைத்து.

இவனைந் நாடியென்னுங் கருவியைத் தட்டிக் கடனுவனே லுலாமணி வளர்பக்கத் தாறு நாளிலே பெருமான் திருகடனஞ்செய் தருளலாற் றுடிக் கூத்த ரூர்த்தி யாயினர்.

மதிவாணர் நாடகத் தமிழ்நூல்.

கடையமிர்தி காணிமாக் காலிமைதை கந்தன்
குடைதுடிமா லல்லியமற் கும்பஞ்—சுடர்விழியாற்
பட்டமதன் பேடுதிருப் பாவையான் பாண்டரங்கங்
கொட்டியிவை காண்பதிலோர் கூத்து.

பூமெரித்தல் சூர்மார் துலோபடுத்தல் கஞ்ச
னூரனெரித்தல் வாணனைவா னுய்த்தல்—பெரிய
வான்முத லாகவே லன்முதன் மாயோ
னன்முத லாடிய வாறு.

சிந்தை தேர்ந்து.

துணைநூல்.

ஆடியாடல் சிவன்முருகு ஞாலத்தினுக்
கொடியாவழுப்போரைக் தாம்.

சிலப்பதிகாரம்.

மல்லல் ஞாலம் மாக்கடல் வண்டுவ
னீர்த்திலா யாங்கத்து நிகர்த்தமுன் னின்ற
சூர்த்திறங் கடந்தோ னடியு துடையும்.

துடிக்கூத்த மூர்த்தயே நமஃ

ஐம்பத் திரண்டாவது,

விந்வ மூர்த்தி.

மகனறிவு தந்தை யறிவு என்ற முதுமொழிப்படி சுப்பிரமணியக் கடவுள் தம்தந்தையா செல்வத் தொழில்களை யியற்றின்றனரோ, அவ்வாறே தாமும் அவையோலுந் தொழில்களை யியற்றியருள் பின்றார். என்னே? சிவபெருமான் அருண்மொழித் தேவராகிய ஸ்ரீ சேக்கிழார் சுவாமிகளுந்த "உல்கெலாமுணர்ந் தோதற் கரியவன்" என அடியெடுத்துக் கொடுத்துப் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாகிய பெரியபுராணத் திருவுருப் பாவவைப் பாடுவித்தாற் போலக் கந்தக் கடவுளாரே தாமும் ஓர் பெருங் காப்பியத்தை யடியெடுத்துக் கொடுத்துப் பாடுவித்த சரிதம் பெறப்படுகின்றது. தந்தையார் தருமிக் களித்த கவியை மெய்ப்பிக்குமாறு விந்வ கோலங் கொண்டு புலவாகுழுமிய வலைக்களஞ் சென்றருளி, மைந்தரா மிவருந் தாம் அடியெடுத்துக் கொடுத்தருளிய கவியை மெய்ப்பிக்குமாறு விந்வ கோலங்கொண் டெழுந்தருளினர். அவற்றின் வரலாற்றைச் சுருக்கிக் கூறுவாம்.

185

சாலிவாகன சகவருடம் * எழுநூற்றிற்குச் சமமான கலியுக வருடம் மூவாயிரத் தெண்ணூற் றெழுபத் தொன்பதிலே, தொண்டை மண்டலத்திலே சப்த முத்திர் தலங்களுட் சிறந்து பற்பல மகிமைகள் செறியப் பெற்றதாகி விளங்குங் காஞ்சி புரத்திலே, "ஏவோ ஸ்தாபிதச் சைவ சைவோ வ்தரபிச் சிவ|| சிவ சைவ விசத்தாத்மா சகில ப்ராஹ்மலே குரு:|| (சிவாகமஞ் சிவபெருமானுற ருபிக்கப் பட்டது. சிவபெருமான் சிவாகமத்தாற் ருபிக்கப்பட்டனர். சிவபெருமானுலுஞ் சிவாகமங்களாலுஞ் சுத்த ஆன்மாக்களாயுள்ள சிவப்பிராமண ரொன்னுஞ் சைவாசாரியர் தாபிக்கப் பட்டனர்.) என்று காரணாகமங் கூறிவித்த பஞ்ச விருடி கோத்திரத்தவர்களான ஆதிசைவ மாபின்கண் காளத்தியப்ப சிவாசாரியர் என்னு மருந்தவப் படிவர் ஒருவர் இருந்தார்.

சுப்பிரமணிய பக்தியின் மேற்பட்ட அவர் "ஈறுசேர் பொழுதினு மிறுதி யின்றியே - மாறிலா திருந்திடும் வளங் தொள் காஞ்சியிற் - கூறுசீர் புனைதரு குமர கோட்டம்வா - ழாறுமா முகப்பிரானடிகள்" போற்று மருச்சகராய் விளங்கினர். மூன்றிலக்கணிருந்தங்களே யுடைய சிவபுராணம் பத்தனுள், ஒரிலக்கங் கிருந்தங்களேயும் ஐம்பது கண்டங்களேயும் † ஆறு சங்கிதைகளேயு முடைய காந்த புராணத்தி னேர் சங்கிதையின் பாகஞ் செந்தமிழிற் செய்வனே வருதற்கேற்ற புண்ணிய மெல்லாங் திரண்டோர் வடிவெடுத்

---

* சாலிவாகன சகவருடம் எழுநூற்றிற்கு, ஆங்கிலேய வருடம் எழுநூத் தெழுபதேழாம் வருடம். எனவே பிறகைக்கு கல்கூறுபத்திற்கு முன்னென்க.

† சனத்குமார சங்கிதை ரூ000 சுலோகமும், சுதசங்கிதை ரூ000 சுலோகமும், பிரசங்கிதை ரூ000 சுலோகமும், விட்டுணு சங்கிதை ரூ000 சுலோகமும், சுங்கர சங்கிதை ரூ0000 சுலோகமும், சூரசங்கிதை ரூ000 சுலோகமும் ஆக ஒரிலக்கச் சுலோக சங்கியை கண்டு தொன்க. சங்கரசங்கிதை பன்னிரு கண்டங்களே யுடைத்து. அவற்றிற் பதின் மூவாயிரஞ் சுலோகங்களுள்ள முதலாங் கண்டமாகிய சிவரகசிய கண்டத்தின் ஏழு காண்டங்களுள் முதலாறு காண்டமே மீண்டுப் பாகமெனப் பட்டன.

தாற் போலக் குமர கோட்டத்து அடிகளா ரருளினாலே கானத்தி யப்ப சிவாசாரியார்க்கு ஓர் தவக் குமாரர் உதித்தார்.

அவர்க்கு உரிய காலங்களிலே செய்ய வேண்டிய சடங்குகள் செய்து கச்சியப்ப சிவாசாரியர் என்று நாமகரணமுஞ் செய்தனர். பின்னர் ஐந்தாம் வயதிலே வித்தியாரம்பஞ் செய்யப்பட்டது. கச்சி யப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் முக்கட் கடவுளின் திருவருளினாலே இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்கள், உபநிடதங்கள், வியாச சூத் திரம், மீமாஞ்சை, பாதஞ்சலம், வைசேடிகம், திருதி, நியாயம், சிக்கை, வியாகரணம், நிருத்தம், சோதிடம், கற்பம், சந்தோவிசிதி, உபவேதங்கள், புராணங்கள், காமிகம் முதலிய இருபத் தெட்டாக மங்கள், உபாகமங்கள் முதலிய வடமொழி நூல்களின் மிக பாண் டித்திய முடையவ ராஞர்.

"சிவசாஸ்திர சமாயுக்தாஃ பசுசாஸ்திர பாரங் முகாஃ|
ப்ராஹ்மணஜி சதுர்வர்ணஞ் ஆசார்யாஸ்துப்ர கீர்த்திதாஃ|

என்று சைவபுராணம் கூறியவாறு பசு சாத்திரங்களி லெல்லாம் பயிலாது கழித்துச் சிவசாத்திரங்களையே பயின்று ஆசாரித்துவ மடைந்தார். சிவாகமத்தில் இலக்கம், அதிற்பாதி (50000) அதிற்பாதி (25000) முறையே அத்தியயனஞ் செய்பவர் முறையே குரு சிரேட் டர், மத்திமகுரு, அதம குரு எனக் கூறலால் இலக்கு கிரந்தங்கள் வரையில் அத்தியயனஞ் செய்து மாசாரியத்துவ முதன்மை பூண் டார். தமிழினுக் தேவார திருவாசகங்கள், திருக்கோவையார், இறை யனார் அகப்பொருள், தொல்காப்பியம், அகப்பாட்டு, புறப்பாட்டு, ப திற்றுப்பத்து, பரிபாடல், இசைநூல், மூத்தொள்ளாயிரம், தாளசமுத் திரம், திவாகரம், சதாகரம், பாதசேனுபதியம், இசைமரபு முதலிய பலப்பல நூல்களையுங் கற்று வல்லவாயினர். சுப்பிரமணியப் பெரு மானே பரமபதி யென்று உண்மையி னுணர்ந்து தந்தையார் செய்து

வந்த குமரகோட்டக் குகார்ச்சனைத் தொழிலையே சிவாகம விதிப் படி தாமுஞ் செய்து வந்தார்.

குகபரப் பிரமத்தையே வழிபடு கடவுளாக் கொண்ட சுவாமி கள் வைதிக சித்தாந்தத்தையே யுண்மை நிலையெனக் கொண்டு தமி ழினும் மிக்க ஆர்வம் வைத் தொழுகினர். செந்தமிழ்ப் பரமாசாரிய ஞரு சிவருகக்கடவு ளொருநா ளவரது சொப்பனத்தின்கண் எழுந் தருளி, "அன்பனே! வடமொழிக் கந்த புராணத் துள்ள எமது புகழ்ச் சரிதையைத் தமிழிற் பாடுதி" என் ரருஞ்ஞாபித்து, "திகட சக்கரச் செம்முக மைந்துளான்" எனவும் அடியெடுத்துக் கொ டுத்து மறைந் தருளினர். சுவாமிகள் விழித் தெழுந்து "புழுத்த நாயினுங் கடையேனுகிய அடியேனை யொரு பொருட் படுத்திப் பர மதெய்வம் எழுந்தருளிப் பணித்தவா றன்று றன்று" என்று திரு வருளை வியந்து வாழ்த்திச் சுப முகூர்த்தத்திலே கந்த புராணத் தைப் பாடத் தொடங்கினர்.

வடமொழிக் கந்த புராணத்தி லாறுசங்கிதையுட் சங்கர சங்கி தையிற் பன்னிரு கண்டத்துண் முதற் கண்டமாகிய சிவ ரகசிய கண்டத்தி னெழு காண்டங்களுண் முதலாறு காண்டத்தையே மொழிபெயர்த்துப் பாடியருளினர். பாடியகவிகளை யவ்வத்தினத்தி லேயேயட்டி லெழுதிக் குமரகோட்டத் தெம் பெருமானுடைய திரு வடிக்கீழ்வைத்து அருசிதத்துத் திருக்கதவந் திருக்காப்பிட்டுச்செல் வார். மற்றை நாட் புலரியிற் றோய்ந்து சந்தியாவந்தன முதலிய கடன்களை முடித்துத் திருக்கோயிற் கதவு திறந்து பார்க்குங் கா லத்தில் ஆங்காங்குள்ள பாடல்களிற் றிருத்தஞ் செய்யப்பட் டிருத் தலைக் கண்டு களையிலா மகிழ்ச்சி யடைந்து, கசிந்து கசிந்துருகு வார். எம்பெருமான் றிருவரு ளிருந்தவா றென்னே யென்று சாலவும் வியப்புக்கொண்டு தலையா மன்புந் தலைக்கொளப் பெற்றார். உற்பத்தி காண்டம், அசுர காண்டம், மகேந்திர காண்டம், யுத்த காண்டம், தேவ காண்டம், தக்ஷ காண்டம் என்னும் ஆறு

காண்டங்களையும். "மாத்திரை யெழுத்திய லசைநிலை யெனஆ" என வொல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியனு மெடுத்தோதிய செய்யுளுறுப்பு முப்பானென்கும் பெரிது மமையச் சொற்சுவை பொருட் சுவை முதலிய வெச்சுவைகளு மியன்றுவர" பெருங்காப் பிய நிலை பேசுங் காலை - வாழ்த்து வணக்கம் வருபொரு ளிவற்றி னொன் - றேற்புடைத் தாக மூன்வா வியன்று" என்வருஉஞ்சூத் திரத்தாற் றண்டியாசிரியர் சொற்றுங்குப் பெருங் காப்பியத்திற் குரிய விலக்கண மெல்லா நிரம்பப் பெற்றுப் பதினாயிரத்து முந் நூற்று நாற்பத்தாறு பாக்களாகப் பாடி முடித் தருளினர்.

அவ்வரிய நூலை யரங் கேற்ற வேண்டு மென்று அடியவர் விழைந் தாங் கமைதியற்ற வியைந்தருளினர். குமர கோட்டத்திரு மண்டப மெங்கணும் விதான முதலியவற்றினும் தோரணங்களா னுமழகு செய்து வேண்டியனவற்றை யெல்லா மாங்குள்ளா ரடியர் தந்து மூற்றினர். கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் சுபதினத்தே புராணத் திருமுறையை யலங்கரிப்பித்து அன்புடன் அதற்கர்ச்சனை புரிந்து முதற்காப்புச் செய்யுளைப் படித்து" திகழ் தசக் காச் செம் முகம் ஐந்து உளான்=விளங்காநின்ற பத்துத் திருக்காங்களையுஞ் செவ்வியலைந்து திருமுகங்களையு முள்ள சிவபெருமான து" என்று அருத்தம் உரைத்தார்.

அவைக்கட் குழுமியுள்ள புலவரொருவ ரெழுந்து, உல்ச குருவென்னும் புட்பகிரி சந்தானச் சுவாமின்!" திகழ் † தசம்= திடசம் எனப் புணர்தற்கு வீதி யாண்டையது? தோல்காப்பிய முதலிய விலக்கணங் களினுங் கண்டிலேம். ஆகலினதற்குச் செவ்வ னிலையளித்தருள வாவசியமா மென் றியம்பினர். அவர் விளையாட் டமையாரே யவையத்தாரு மஃதுண்மையேயென் றகமகிழ்ந்தனர். சுவாமிகள் புலவரைநோக்கி: "புலவீர்! அவ்வடியெம் விரக்கன்று. சான்றெ ரார்ந்திதா வெழுந்தருளி விளம்புஞ் சார்வார்தியாயி

யான குமாரக் கடவுள் நங்கனவில் எடுத்துக் கொடுத்தருளிய திருவாக்காகும் என்றார். புலவர் "சுவாமிகளே! தேவரீ ருரைப் பன வண்மையே யாக. இறைவனும் தான் விதித்த சங்கேதத் தைக் கடந்துசேற லன்றேன் மூதண்மைக் கிழுக்கன்றே. தேவரீ ரினறகூறுது இறைவனடி யென்ப தின்னைக்கேலா" என்றார். சுவாமிகள் அரங்கேற்றத்தை "நிறுத்தி காளைத் தினம் அதற்கு விடை கூறுதும். எத்துணைக் கடாக்கள் வரினும் அவையிற்றுக்கு விடை விசைக்க வன்றே விறைவன் விடை கொண்டான். அவ்வி டையுடையான் மகனெனை யுடைப்பாலுகவி னிதற்கு விடை கொ டுக்கு" மென்று எழுந்து அன்புடன் பூசை செய்து அற்றை யிரவி லே ஒன்று மருந்தாது,

"ஆறுமா முகப்பிரா னன்றி யிவ்விடை - வேறுரு தினையிலை மெய்ம்மை யீதெனத் - தேறின னவனடி சிந்தை செய்துளான் மாறிழி யருவிநீர் வழியுங் கண்ணினர்" ராகி மிக்க விசனத்துடன் கோயிற் றிருச்சந்நிதிக்கணே கிடந்தார். அன்பரிடராகற்றும் ஆறு முக நாதன் அவர்தஞ் சொர்ப்பனத்தி லெழுந்தருளி, "அன்ப னே வருந்தற்க. நாளைத் தினம் சோழ தேயக்கண் வசிப்பா னோர் புலவன் வரும். அன்னேன் கையின் வீரகோழிய னெனப் பெய ரிய இயல்நூல் இருக்கும். அதன்கட் சந்திப் படலத்துப் பதினெட் டாஞ் செய்யுளிற் நிகடசம் எனப் புணர்தற்கு விதியுளது" என்று மறைந்தருளினர். சுவாமிகள் விழித்தெழுந்து பரவச மடைந்து ஆனந்தக் கூத்தாடி, வழக்கப்படி பூசை புரிந்து அரங்கேற்றச சபைக்கண் சென்று நிகழ்ந்தனவற்றை யெல்லாஞ் சபையார்க்குத் தெரித்தார். சபையி லுள்ளா ரெவரும் ஆனந்த மடைந்து புலவரின் வருகையை யெதிர்நோக்கி யிருந்தார்.

அப்போது குமாரக் கடவுள் தம்முயார் கொண்ட வித்வக் கோலத்தைத் தாமும் கொள்வான் திருவுளங் கொண்டு "விதக்க

யோக சித்தர்வேண்டுருக் கொள்ளுமா போல்" என்று சிவஞான சித்தியார் தெரித்தவாறே யிசையானே யவ்வுருவங் கொள்வா ரா யினர். ஒரு திருக்காத்திற் புத்தகமும், மற்றோர் காத்திற் றண் டுந் தரித்து, ஒரு திருமுக மிரு திருக்கரங்க ளுடனே கட்டப்ப ரலே மார்பிற் பூணூலாகிய, விபூதியைத் திரிபுண்டரமாகத் தரித்த திரு வுரு வினங்க, கண்டிகை கவினக்குமாக் கோட்டத்தை யண்மினார். ஆசங்கை கூறிய புலவர் பரிதியைக் கண்ட பங்கயம் போல யாவர்க் கும் முன்னதாக விரைந்து சென்று பணிந்து, "தேவரீர் யாண்டு னீர்? திருக் காத்துள்ள புத்தகம் யாது?" என வினவினர். புல வர் பெருமான் "யாஞ் சோழ தேயத் துள்ளேம். ஈண்டுக் கந்த புராண வாங்கேற்ற நிகழ்வு துணர்ந் தது சாண்பா னுவகையுடன் வந்தேம். கையினுள்ள புத்தகம் வீரசோழிய மாகும்" என்றனர். ஆசங்கைப்புலவர் அதனைவாங்கிச் * சந்திப்படலப் பதினேட்டாஞ் செய்யுளைக் கண்ணுற்று விதியிருத்த லுணர்ந்து பேரானந்த மூற் றார். சுப்பிரமணியக் கடவுளாகும் புலவரிகாமணி சபையிலுள்ளார் யாவரையுங் திருநோக்கஞ் செய்து "சபையீர்! நந்த மாசங்கை நீங் கிற்று?" என விளைய போது அவையும் ஆம் என முழங்கிற்று. "இனிப்புராணத்தை யாங்கேற்றுதிர்" என் றவமூர்த்தி திருவாய் மலர்ந்தருளி மறைந்தனர். சபையார் யாவரும் என்றுமடையாத பெரு விம்மிதங் கொண்டு சுவாமிகளையும் புராணத்தையும் பன் முறை வீழ்ந்து வணங்கினர், புகழ்ந்தனர், கூத்தாடினர்.

முருகக் கடவுளின் திருவருளே யியற்று மெய்யனுடன் அரங் கேற்றுவிக்க விரும்பி, இருபத்து நான்கு சோபட்டத்து முதலிமார் களும் சுவாமிகளையும் புராண முறையினையும் யானைத் தந்தப் பல்

* சந்திப் படலம் பதினெட்டாஞ் செய்யுளாவது - மாணவகன் முன்னென்ப தா முயிர்ன்பினபு கல்லருமே - வேண்டுதுமாம் தாய்பதி னாத்திலெ டெண்ணிரண்டாய்த் தோன்று முடம்பின்றலாய் மன்னான் கிழமுதலாய் தாழ் - வாமுன்பி லொற்றுக் கழிவுமுண்டே" என்றது.

லக்கில் வைத்துச் சகல உபசாரங்களுடன் தாமே தாங்கி நகரில் செய்வித்து அரங் கேற்ற முடிப்பித்து வணங்கினர். ஆசிரியை யுரைத்த புலவர் சுவாமிகள் திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கி, "அடியேன் செய்த குற்றத்தை மன்னித் தருளவேண்டும்" என்று இரந்தனர். சுவாமிகள் "அன்பரே! நும்மால் ஒரு வித்தகம் பெருஞ் சிறப் படைந்தோம். எவர்க்கு முணரப்படா வொன்று வித்வகோலந் தாங்கி வரத் தரிசித்தோம். நீவிர் செய்த நன்றிக்கு யாமென் செய்ய வல்லேம்" என்று கூறினர்.

இங்ஙனங் கந்தபுராணத்தி னுண்மை கடைப்பிடித் தொழுகி யுலவிப்பான் வித்வகோலங் கொண்டு வரலாற் கந்தக்கடவுள் வித்வ மூர்த்தி யெனப் பெயர் பெற்றார்.

தோண்டை மண்டல சதகம்.

அந்தப் புரமு மறுநான்கு கோட்டகத் தாரு மொன்றுய்க்
கந்தப் புராணம் பதினா யிரஞ்சொன்ன கச்சியப்பர்,
தந்தப் பல்லக்குச் சிவிகையுந் தாங்கியச் சந்நிதிக்கே
வந்தப் புராண மரங்கேற்றி னர்தொண்டை மண்டலமே.

கந்த புராணச் சுருக்கம்.

போதமுறு சூதமுனி புகன்ற காந்தப்
புகழ்க்கடலிற் படிந்ததன்கட் பொருளை தான
மேதகுவண் புனலருந்தி லைய மூய்ய
வெய்யதுயர்ப் பிறவியெனும் வெம்மை தீரத்
தாதவிழ்பூம் பொழிற் காஞ்சிக் குவட்டி லேறிச்
சலதியமு தினைகிகர்செக் தமிழ தான
சாதன்மழை பொழிந்தவருட் கொண்ட லான

---

* கச்சியப்ப னிருபாத மூச்சி வைப்பாம்.
ஐயுயுக்தர் வாக்து.
வேதமொடு வேதாங்கம் பயின்று வல்லோன்
விரிந்தசிவா கமமுணர்ந்து மேன்மை பூண்டோன்

போதநிறை சிவமறையோன் காஞ்சி வாழும்
புனிதமிகு கச்சியப்ப முனிவ னென்னை
வாதமுறு புலவர்குழா மகிழ்ந்து போற்ற
மதிமலிமா டம்புடைசூழ் குமர கோட்டத்
தேதமறு சகாத்தமெழு நூற்றின் மேலா
யிலகுகந்த புராண மரங்கேற்றி னானே.

முன்னையோர் முத்திலத் தந்தணன்றன் பொருட்டா
முதல்வனொரு வித்துவான் வடிவமதைக் கொண்டான்
பின்னையுமோர் முத்திலத் தந்தணனுக் கென்றே
பிரான்மகளு மக்கோலம் பெட்புடனே கொண்டா
னென்னையி தநிசயமென் றெல்லவரும் பேசி
யேத்திடவே † சோழியத்தின் விதிகாட்டி யினைக்கத்
தனனவனே யழைத்ததொரு சகக்குரவன் மறையோன்
றன்சரண மெனகரணந் தாளுக வள்ளலே.

வித்வ மூர்த்தயே நமஃ

---

† இச்சரித்ததனாலே வீரசோழிய மென்னுநூல் கந்தபுராணத்திற்கு மூற்பட்ட தென்று தெரிகிறது. அன்னை மாகவுங் கிலர் குலோத்துங்க சோழன் வீரசோழ னென்பார் சிலர் அவனாணைக்கம் என்னூற்கு வரையி லருத்தவன் அவர் பொருட்டே செய்த வீரசோழிய காலிங்கன் சுகம் எழுதற்றி செய்யப்பட்ட கந்தபுராணத்திற்கு மேற் றென்னென வாசங்கித்த சிலருளர். அவர் வீரசோழன் காலத் தாற் வரலாறு எழுதற்கு மேலு மென்பதை, குலோத்துங்க சோழ னென்னும் பெயர் டையர் பலரென்பதன் கண்பே லங்கை வாசங்கிக்க வொருப் பட்டனென்ப தென்பது முதற் சுருக்கினின் முற்றுணர் மேலோர் எனவருள் சிவர்சாரியட்கு தூலமென்பதனிலு மெனும் வல்லார் வாக்கேலு மறைக. இப்பிரபந்தம்

189

ஐம்பத்து மூன்றாவது,

மாதிருகா மந்திரரூப மூர்த்தி.

"அப்பிரமேய மரூப மவ்வியத்தம்" என்று வேதங்கள் கோவித்தலாற் சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்கு மந்திர வடிவும் மாயாவடிவுமில்லை யென்பதுண்மையாய் இருக்கவும் ஈண்டு மந்திர வடிவங்கற்பித்த லெற்றே வெனின் அறைதும்.

முக்கட் கடவுள் உண்மையே சரீரியல்லராயினும் மூவ்வகை யாண்மாக்களின் நியான பூசாநிமித்தம் மந்திராதி யுருவங்களையுடையாளாகக் கொள்க. எனவே யது கற்பனை வடிவ மென்று வாதுளாகமும், பௌட்கராகமும் முதலியன கூறுகின்றும். மந்திர மென்பதற்கு மந்=நினைத்தல், திர=காப்பாற்றல்; எனவே நினைப்பவனைக் காப்பது எனப் பொருள் கூறப்படுவ தல்லாமல் "மகாரச்சைவ மாயா மயத் திருசப்தஸ தாகோபவேத்" என்று அசிதவாகமங் கூறியவாறு, மா=மாயை. திர=தோண்டுவித்தல்; எனவே மாயையைத் தொண்டுவிப்பது மந்திரமாதும் என்றும் பொருள் விரிக்கப்படும்.

"சுத்தமாம் விந்து தன்னிற் றோன்றிய வாதலானும்" என்று சுவயாகாசித்தியார் கூறியபடி மந்திரங்கள் விந்துவினின்றுந் தோன்றுவனவாக. எனவே உலகத்திற்கு முதற்காரணம் விந்து மோகினி யாள் என மூன்றாகும். இந்த விந்துசத்தியே சுத்த மென்னும் அபர விந்து வென்றுஞ் சொல்லப்படும். சதாசிவருண்டாவினி யென்னும் பரவிந்துவே விந்துமுதலாய மூன்றுக்குங் காரணமா மென்றும், விந்துவின்கண் உண்டான சத்தப்பிரபஞ்சத்திற்குக் காந்தாரதக மென்றும், மோகினியி லுண்டாயவத்திருக்குக் கோரரூபக மென்றும், மகாளிலேயுண்டானவற்றிற்கு சூடாதகமென்றுஞ் சொல்லப்படும். அது,

மாதிருகாமந்திரமூர்த்தி.

வாஅகஂஂயி நிஂஂவொரஂஂகுஂஂரூஂஂஜவாதிகா!
உவாடா நஙுவிகா வெஐதிர்கூஂஂவிஐஉதிர்கோயோ!
விஂஂமஂஂ-ணாதிகஂஂமாஙம் வொஂஂஙிஂஂரா தூகஂஂயோ!

என்பது பௌட்காகமம் உரைத்ததை லுணர்படும். நிறக, சுத்த மாயை யென்னும் இப் பாவிந்துவினிட்டத்தே சுபபிர மணிய பெருமான்து ஞானசத்தியானது புதிய வாதின் உதிக்கும். அங்கா கத்தி லின்றுங் களங்க மில்லாத சற் காலத்துச் சந்திரன் போ லுக் குண்டலி வடிவாக அபாவிந்து தோன்றும். அவ்விந்துச் சத் தியினின் முங் சூக்காதனது இச்சையிலேல யம்பிகை யென்னும் விந்துக் காரிய சத்தி வெளிப்படும். அதினின்றும் வாமை சேட் டை இரௌத்திரியென்னு முச்சத்திகளு மூண்டாம். அவற்றுள வாமை சத்திரை செய்யும் குண்டலி வடிவாகவும், சேட்டை தண்ட யுருவாகவும், இரௌத்திரி பிரண்டுகையை கொம்பாகள் வடிவாகவும் விளங்கும். அவற்றி லிருந்து சலை விசலை அதிதை பாரிணை என்னு மன்குசத்திகள் தோன்றும். அவற்றி னின்றும் ஐங்தலே கள் காரணமாகச் சுக்குமை பைசந்தி மத்திமை வைகரி யென்னு மான்கு வாக்குகளுந் தோன்றும்.

சுக்குமை யென்னும் வாக்கைச் சாந்தி, சாந்தியதீதம் என்னு மிரு கலைகளும், பைசந்தியை வித்தியா கலையும், மத்திமையை பிர திட்டா கலையும், வைகரியை நிவிர்த்தி கலையுங் காரிய படுத்து மென்க. இங்ஙனமைக வாக்கும் ஆதிதன்மையனாக நிறுத்தென் ற்து மந்திர மறுப்பினுள் ணுமைக்கப் பட்டது. ஆங்குக் கண்டு கொள்க. இங்ஙனமாய நாத காரிய வாக்குகளினின்று சாங்த மும், அந்தசுகங்கள் சோடசத்தினின்று அக்காங்களுந் தோன்று மெறும். அகர் முதலிய தோற்றங்கள் படங் குடாளாறம் போல சுத்த மாயா காரியமன்றி யசுத்த மாயா காரியம் போலப் பிரணம

மல்ல. அகார வெழுத்திற்கு இரௌத்திரி சிரமும், வாமை முக மும், அம்பிகை தோளும், சேட்டை தண்டு வடிவான வுருவமுமாக விளங்கு மென்றறிக. இவ்வாறு அகார முதல் கஷிகார மிறுதியாக ஐம்பத்தொரு எழுத்துக்களாற் பிரிக்கப் பட்ட காத மென்று பெய ருள்ள சப்த மந்திரங்கள் ஆயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தைந்து வகையாகவுண்டாயின.

அவற்றுள் மாதிருகா மந்திரமே யெல்லா மந்திரங்களினு மூயர்ந்தது. அம்மந்திரம் ஐம்பது சத்தர் பேதங்களோடும் அத்த ஹச் சத்தி பேதங்களோடும் விளங்கா நிற்கும். இம்மந்திரத்தையே மேளா மந்திர மென்னவும், மாலா மந்திரமென்னவும் வேதவிரோகமங்கள் கூறின. ஸோ தீர்காகா வஸவ் ஹ்ருதாணாம் ஹ்ரவ் ஹ்ருதாஹ வெஹிமா ஸ்ரீகிரஹ ஹாம்ஸ்ரூம் கெஷஸ்வாஹாஹ்ரவ் ஸெ ஹி, எனக் காமிகாகமம் மந்திரவதார்ப் படலத்திற் சுலோகங்களா னவ்வுண்மை தெளிக. இம்மந்திரமான ஐம்பத்தோரக்காங்களையும் சுப்பிரமணியக் கடவுள் தமக்கு வடிவாகக்கொண்டு விளங்குவர். அதன்விவரம் வருமாறு:—

க (அ) தலையாகவும், ஆ (ஆ) நெற்றி யாகவும், இ (இ) வலக் கண்ணாகவும், ஈ (ஈ) இடக்கண் ணாகவும், உ வலச் செவியாகவும், ஊ இடச் செவியாகவும், ஜ (இ) வலக் கபோல மாகவும், ஜா (இா) இடக்கபோல மாகவும், ஸ (இ) ஸா (இா) என்பன நாசிக ளாகவும், வா (ஏ) மேலுத்டாகவும், வை (ஐ) கீழுதடாகவும், ஓ ஔ என்பன மேலுங் கீழு முள்ள பற்களாகவும், கா (அம்) ஹா (அகா) என்பன முசுளங்களாகவும், க ஐ ழ வ ஐ என்பன வல த்திருக் காங்களாகவும், ஐ ஹ ஜ ஸ ஷ என்பன இடத் திருக்

ங்களாகவும், ஓ ஔ ஆண்ணன்பன் வல்ப்பாதங்களாகவும், தய
ஆடம என்பன இடப்பாதங்களாகவும், வ என்னு மெழுத்து வய
ருகவும், ஹ ஷ என்னு மெழுத்துக்கள் மூறையே வலப்பாரிசம்
இடப்பாரிசமாகவும், ஜ கந்த மாகவும், ஜ இருதய மாகவும், ய ர
ல வ ஸ ஷ ஹ என்னும் எழெழுத்துக்களுஞ் சத்த தாதுக்களா
கவும், ஹ ஆன்மாவாகவும், ஷ ஸ உபசாரங்களாகவுந் திருவரு
வங் கொண்டு சொற்பிரபஞ்சங்களை யெல்லா மியக்கா நிற்பர் என்க.

இவ்வுண்மை தெரித்தற் கன்றே காத ரூபத்தை யறிக்குள்
சேவலைக் கொடியாகப் புதுச் சந்நிதிப் பெருமான் வைத்தருளிய
தென்க. இம் மாதிருகா மந்திரங்களை யுருவமாகக் கொள்ளலால்
வரைபக வெறிந்த சாவணக் கடவுள் மாதிருகா மந்திர மூர்த்தி
யாயினர்.

காமிகாகமம்.

ஜம்வெள் காஞ் நாசி ஹ்ரி ஊஹ் ஸோ நீர் வை ஸ்ரீ
வெள் ந வ கஷி சி ந ம் சீ ர் ஞ்ஞி ஜ ஷி க் டெ ர் ய ஞ்ஞ
கி ர் கொ ம் வா ம் வை ஸ வம் தி யம் வ்
ஸ் தோ டம் தூ வை கோ டி ர் தை வை வ் கோ வை வ் ஷ்
வா ஷ் ர் ளை ஸி ர் டெ டெ வீ வ் ஹ் வா ஸ் ரீ வ் ஸ் கி கா

வாதுளாகமம்.

வொ ஸ் ரீ ஹ்ரை ர் ஸ் ரை வ் ர் நி ரா ஸ் ஸ் தி ணை ர் தை வா

ய் ர் வை வ் ஜி ஸ் தி தா ய நி ஷ் ஷ் வ் ஹ் கை ம் வ் வெ ஸ்

192

பௌட்காரகமம்.

மாதிருகா மந்திரரூப மூர்த்தயே நமம்

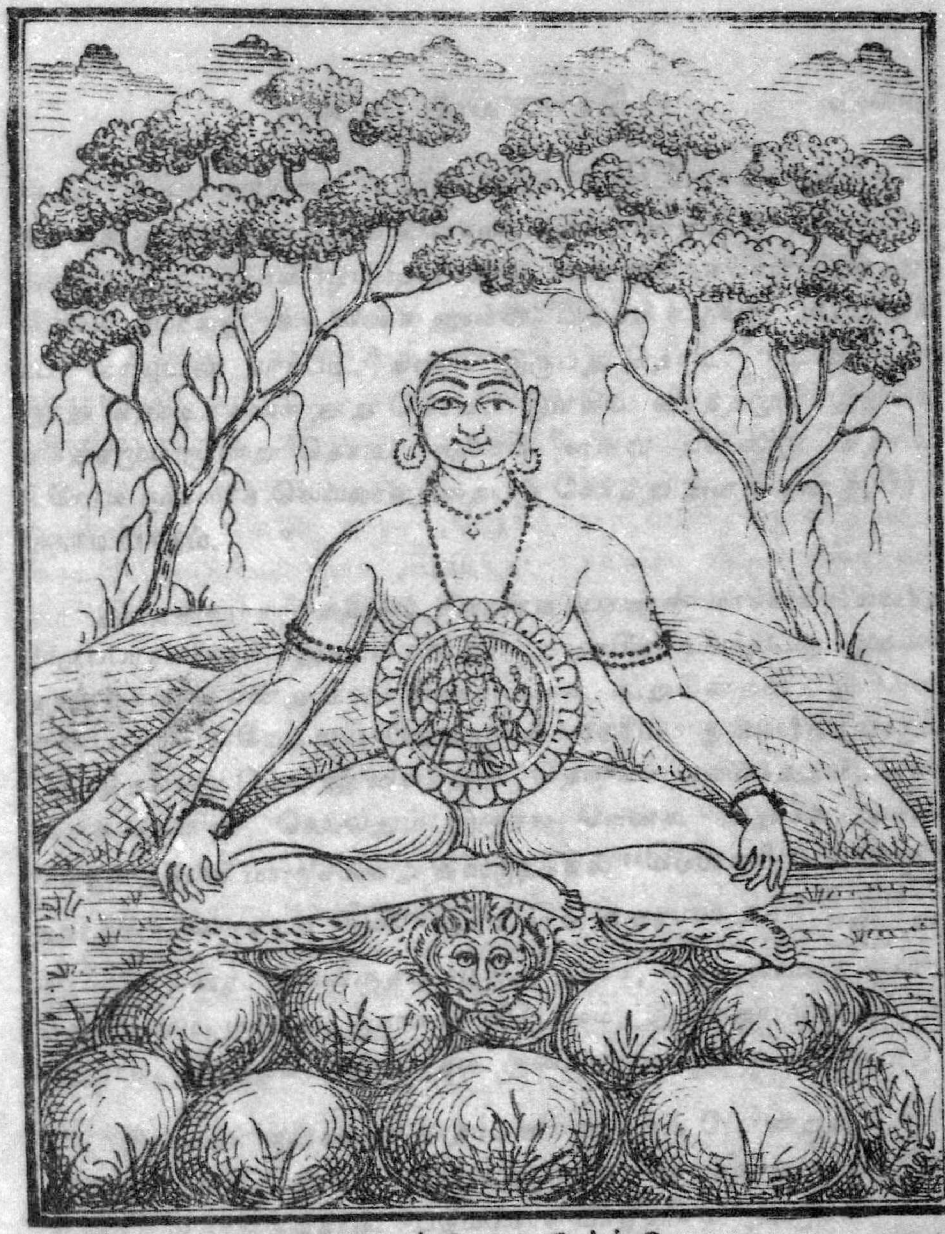
ஐம்பத்துநான்காவது,

குகபரப்பிரம மூர்த்தி.

அகாதி மல முத்த பதியாகிய அறுமுகக் கடவுட்கு நால்வித் குகன்எனனும் திருநாமம் படிக்கப்பட்டுளது.பலமலகோறுமுள்ள குகைகளிற் றங்கலானும், இரகசியப் பொருளாய் வினங்கலானும் அத் திருநாமம் போந்த தென்ப. வெளியாகிய அண்டத்தினுள்ள குகைகடோறுந் தங்கியருளு லோர விசேட மன்றும். பிண்டமாகிய தேகங்களினுள்ள குகைகடோறும் நிகழ்தலே மிக்க விசேடமாம். அதனனன்றே வேத சிவாகமங்க ளெல்லாங் குகன், அங்குட்டவடிவன் எனப் பலவாறு கூப்பிடாகின்றன.

பூத வகைகளோ ரைந்தாய்ப் பொறியைந்தாய்
வாதனையோ ரைவைந்தாய் மாருதமூ-மேதகுதீர்ப்
பத்தாகு நாடிகளும் பப்பத்தாம் பாரிடத்தே
முத்திக்கு வித்தா முடிம்பு.

என இதை நுணுக்கத்தார் கூறியாங்கு முத்தியை யடைதற்குரிய விச் சரீரம் பூதங்களானும் பொறி முதலிய வற்றானும் பரிணமித் தினனதாகும். அவ்வுடம்பு தொண்ணூற்றாறு அங்குல வளவுடைத்

குகபரப்பிரம்ம மூர்த்தி.

193

தாய், மூப்பா னிரண்டு உறுப்புக்களை யுடையதாய் இருக்கும். அதன்க ணுள்ள நாடிகளும் உரோமங்களும் தனித்தனி மூன்றரைக் கோடியாகும். பறவை மூப்பத்திரண்டு கால் கை நகங்கள் இருபது. விரியும் ஆழாகரு. உடலினக ணுள்ள பித்தம் உழக்கு. மிடற்றுக் கபம் உரியுடன் காற்படி. நிணம் இருபது தொடி. மேதை ஐந்து தொடி. தசை நாழி தொடி. இளைய வீரத்தமும் இறுகிய வீரத்தமும் மூன்று தொடி. ஆயுள் னளவு பன்னிரு தொடி. உரோம முதலாக வெல்லாவற்றையுஞ் சேர்த்து அளவிடின் ஐயிரண்டு தொடியாதும்.

இத்தகைய சரீரத்திலே சிவாக்ன பரமாண் மாசிகள் விராயித் திருப்பாராயினும் இதயம் என்னுந் தானமே யவர்க்கு முக்கிய தானங்களாம் என்று வேத சிவாகமங்கள் கூறுகின்றன. இவ்வுண்மை பற்றியன்றே ஆயுர்வேத முதல்வராகிய தன்வந்தியாரும், "இரத்தங் கபம் மென்னு மிவற்றின் தெளிவா னமைந்ததும், அவற்றைத் தெளிவுச வசயலதும் இருதய மென்க. அதுவே முக்கிய சேதனத்தான மாகுமென்று சுவ்ருதத்தில் "மொணிக கமவு வாடிஜம் ஹ்ருடயம் விஜ்ஞடண ஸெதநாஸ்தாநம்" என்பதன் லுணர்த்தினர். இவ்விருதய கமலம், தகரம், தேகாலயம், ஆலயம், சதது, பரம், மகத்து, ஆகாசம், வியோமம், இரண்டய கோசம், அந்தப்புரம், விவிக்தம், புண்டரீகம், குகை எனவுங் கூறப்படும்.

இருதயக் குகையாவது-தாமரை மூகுளம் போன்றதாய் ஓர்து துவாரத் னுள்ள செங்நிற மூலட்தான மாயிச கண்டமாயத் தலை கீழாகத் தொங்குவதாம். "பத்மகோச ப்ரதீகாசம் ஹ்ருதயம் சாப்ய தோ முகம் (தாமரை மொட்டுப் போன்று கலிக்ழாகத் தூங்குவ திதயமாம் என்று மகாபாரதங் கூறிற்று. இருதயகமல மெனவு மகுகுகை சர்ணிகையுட னுண்டாயிற்று. எல்லா வுயிர்களின் இத

யும் வாழைப் பூப்போன்று விளங்கும். அவ்விருதய நடுவண் கர்ணிகையுடன் எட்டிதழ்களுள்ள பதும பிருக்கின்றது. இருதயம் ஒரு காலளவும், கமலம் காலங்குலப் பிரமாணமுமாகும். உந்திக்கு மேல் ஏழங்குலப் பிரமாணத்தில் அந்தத் தாமரை காணப்படும். அந்நாளத்திற் ருவாரா மொன்பது உள்ளன. அதன் கண்டு பக்கமும் முட்போன்ற வோர்வகைச் சவ்வு விளங்கும். இருதய கமலக் கர்ணிகை பெருவிரற் கணுவுக் கொப்பான தனியுள்ளதாயக் கேசரத்துடன் கூடியிருக்கும். "அக் கர்ணிகையின் மாட்டுச் சூரியனும், அவன் நடுவிற் சந்திரனும், அவர் நடுவில் அக்கினியும், அவர்கள் நடுவின் மகேசுர மூர்த்தியும், அவர் நடுவிற் சுப்பிரமணியக் கடவுளென்கிய சுகனும் விளங்கியிருப்பர்" என்று நிகுவாசுகாரிகை யென்னும் முதல் கூறுகின்றது.

ஆவிர்பூதலிய சத்திகளின் இருதயக்க ணுள்ள அகாயத்தில் விளங்கும் விசயை, சென்மிசய, அம்சுசமஞ்ஞர, சிருஷ்டி, மதனை, பத்தினி, மோகனி, மாயை, மோகினி, போதினி யென்னுக் தக கலைகளையும் பிரேரித்து சுற்று மென்று கத்துகாலோத்தர மென்னு மாகமங் கூறு நிற்கும். இவ்விருதய கமலமாகிய குகைக்க ணிருக்கும் வெள்ளே பாவியோமம், சிதம்பரம், சிதாகாசம், தகராகாசம், சிறமபரம், நாதமபரம், அந்தராகாசம் என்றற் றொடக்கத்தி வாகச் சுருதிக ளுரைக்கு மென்பது. அறாதுகவின்னே குசயப் பிரமாகிய புருடன் அங்குட்டப் பிரமாணம் உடையவன் என் அங்குஷ்டமாத்ர புருஷோந்தராத்மா ஸதாசநாநாம் ஹிருதயே ஸந்நிவிஷ்ட: என்று யசுர்வேதசாகையும், "அங்குஷ்டமாத்ரோ ரவித்துல்யரூப: (பெருவிரவளவுள்ளன் சூரியனைப் போன்றவன்) எனவிருக்குவேத சாகையும் கூறின. இங்ஙனமுள்ள தகராகாச மெனப்படுங குகையி னிடத்தே இன்புவடிவான குகப்பெருமான் இல்லாவிடில் எதுதான் அசையும், எதுதான் உயிரோடிருக்கும்

சந்தான வரப்பிரியமூர்த்தி.

196

றத் தனக்குப் பிள்ளைக ளில்லாம லிருத்தலால் வருத்த முற்றாள். ஜயா வம்மே வடி வாயிணு மீ வாதெண ணெசகாரு ஜயதி வாதெணா நந்தி யிஸு வெ நாவாதவு வெ கொஹி எனவரூஉம் வேதவசனங்கள் சற்புத்திரப்பேறு உத்தம லோக சாதகமா மென்றுரைத்தனவே. "மங்கல மென்ப மனை மாட்சி மற்றத - னன்கல நன்மக்கட் பேறு" என்றாங்குப்புத்திரரில் லையே யில்வாழ்க்கையாற் பயனென்று மில்லை.

ஆகலிற் கிருகத்தாச்சிரம மாகிய இல்லற வாழ்க்கைக்குச் சிறந்த ஆபரணமாகவுள்ளது புத்திரப் பேறன்றே? புத் என்னுங் கொடிய காக வாதனையினின்றும் நீக்கிக் காப்பது சந்தான மாதலால் அது பெரிய வாழ்க்கையும் வாழ்க்கையோ? அறிவறிந்த மக்கட் பேற்றைப் பார்க்கினுஞ் சிறந்த பேறியாது? எவ்வகைப் பொருளையுடைய வாயினும், புத்திரப் பேற்றையுடைய ராகாரேல் அவர் யாதேனு முடையராவாரோ? இவை நோக்கியே முனிவர்கள்யாவரும் இல்லற வாழ்க்கையி னின்றுர். பராசரர் வியாசரையீன்றதும், செந்தமிழ் முனியாகிய அகத்தியர் சித்தமுனியைப் பெற்றதும், மிருகண்டேயமுனி மார்க்கண்டேயரை யுயிர்த்ததும், சிலாத முனிவர் செம்பேசுரரை யுயிர்த்ததும், வியாசர் சுகரை யீன்றதும் இவ்வுண்மைக் கருத்துப் பற்றியே யென்று கவலைக் கடலுளாழ்ந் திருக்கையில் நாரத முனிவர் வந்தார்.

அவரை வணங்கி மகதியாழுடைய தலைவேட்டசே! அடியாள் கொண்ட கவலை தீர்தற்கு மருந்தியாது என்று கேட்டனள். அவர், "அம்மையே! நீ நீச்சேந்தூர் சென்று குமாரக் கடவுளை நோக்கி, சுதபூசை விரதத்தை அநுட்டிப்பாயாக" என்று, அதன் விதிகளெல்லாம் உபதேசித்துச் சென்றார். அவ்வாறே அதிதியென்பாள், கணவராகிய காசிய முனிவரி னநுமதி பெற்றுச் சேலை

இவர்கள் லோகபாலகர்கள், லோகபாலர்கள், திக்விக்கிரமன், ஆதித்தன், திவாகரன், அஸ்விசமாலி என்னும் பன்னிரு பிள்ளைகளையும் பின்னர் இவர் மூப்பத்து மூக்கோடி தேவர்களுள்ளுஞ் சிறந்தவராஞ் அதிதியின் புத்திரர் என்மையால் ஆதித்தர் ஆதித்தியர் என்வழங்கப்பட்டார். பின்னர் மேலுலகத்திற்கு அதிபதியாகிய இந்திரனைப் பெற்றனள். அதன் பின்னர் விட்டுணுவாகிய உபேந்திரனையும் பெற்றனள். அவர்களாலே அதிதி பெறற்கரும் மகிழ்வையடைந்தனள். இங்ஙனம் சந்தானம் வேண்டினவர்களுக்கு மகிழ்வுடன் அளித்தலாற் சந்தான வரதமூர்த்தி யாயினர். இதற்குமேற் கோள் திருச் செந்தூர்ப் புராண முதலிய நூல்களிற் காண்க.

சந்தான வரத மூர்த்தயே நமஃ

ஐம்பத் தாறுவது.

காமாசார தேவமூர்த்தி.

மக்கட் கூட்டத்தவரிலே அடைதற் பாலன வாய உறுதிப் பொருள்கள் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு எனனும் நான்குமே. இவையிற்றை முறையே தருமம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என் பர் வடநூலார். காமம என்னும் மொழி கேட்டுக் காமம் தீது என்றலும், களவு என்னுஞ் சொற்கேட்டுக் களவு தீதென்றலுமாகாது. எனனை? "பொய்யும்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த-நன்மை பயக்கு மெனின்" என்று தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும் கூறினாராகலின். ஈண்டுக் கூறப்பட்ட காமம், பொதுமகளிரிடத்தும் பிறன் மனைவியர் முதலாயினோரிடத்துஞ் சென்று கூடுங் கேட்டிற்குக் காரண மாகிய தூர்த்த வொழுக்கத்தையன்று. இது

191

காமாசார மூர்த்தி.

எல் வொழுக்க மெனின் உலகின்கண் இல்லறம் கடத்தற் கேதுவா கிய காமம் எனக் கொள்க. இதுபற்றியன்றே ஒல்காப்பெருப்புகழ்த் தொல்காப்பியனாரும்,

இன்பமும் பொருளு மறனு மென்றாங்
கன்பொடு புணர்ந்த வைந்திணை மருங்கிற்
காமக் கூட்டங் காணுங் காலை
மலைறயோர் தேஎத்து மன்ற லெட்டனுள்
ளுறையமை நல்யாழ்த் துணையோ ரியல்பே என்றார்.

இத்தன்மையாகிய காமம் என்பதும் இன்பம், அறம் பொ ருள் என்னும் இரண்டின் பிரயோசன மாகு மன்றி, மேலாயுள்ள வீட்டின்பத்தை ஒவ்வா தென்று இவ்வின்பத்தை வெறுத்து, அத னையவாவியடைதற்குங் காரணமாகும். அதனாற்றான் இதுசிறந்தது. இக்காண்கு உறுதிப் பொருளையும் "உலகெலா மாகி வேறு முடனு மாய்" நிற்கும் முழுமுதற் பொருள்கொள்ளாக்கால், உலகத்தினிடத் தும் அவை நிகழாவாம். உமாதேவியாரைச் சிவபெருமான் பிரிந்து ஓர்கணம் யோகத் திருந்த போது, உலகத்திலுள்ள வுயிர்கள் பாவும் ஈருடல் முயங்குங் காமாசை யில்லாமல் வருந்தியதும், அது கண்ட பெருமான் திருமணஞ் செய்து இறைவியை இடப்பாகத்தில் வைத் தருளிய காலத்து அவை யொன்றை யொன்று விருப்பிச் சேர்ந்த தாகக் கந்தபுராணத்திற் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது.

இவ்வா றிருக்க, அறம், பொருண்முதலிய நாற் பொருள்களுவ வீடு என்பது சித்தையுழுழியுஞ் செல்லா நிலைமைத் தாகவின் அது உசைக்குஞ் செயலுக்கும் அடங்காதாகும். இதனைத் தக்கினை மூர்த் தியாயிருந்து குறியாற் காட்டியும், பொருள் வகையைப் பிரமனுக்கு ப்பிள்ளையார்க்குப் புதல்வராகச் சென்று காட்டியும், மதனைக்கண் விழியில விற்றும், மாணிக்கம் விற்று முணர்த்தியும் லவ்வருமான் றின்றார். இறைவியோ காஞ்சியி லிருந்து அறத்தினை வளர்த்தருளி

199

[illegible] எம் பெருமானுடைய [illegible]

அக்காமம் களவு, கற்பு என இருவகைப்படும். அவற்றுட் கற்
பென்னும் ஒழுக்கத்தை இந்திரன் மகளாகிய தேவசேனை என்னும்
[illegible] அக்கினி பகவன் விவாகஞ் செய்தமையினாலும், களவு
என்னும் ஒழுக்கத்தை வேடர்மகளாகிய இலவலி கார்டி என்னும்
[illegible] காட்டி
யுள்ளார். இக்களவிற் புணர்ச்சி கந்தருவ மணம் எனப்படும். அஃ
தாவது தருமதருக்கன்னியருந் தம்முள் எதிர்ப்பட்டுக்கண்டு
இயைந்த போலத் தலைவனுந் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டுப் புணர்வது.

[illegible]
[illegible]
[illegible]

இனிக்களவு கற்பென்னும் இருகைகோளை மூலகமாகிய
[illegible] எம்பெருமான், புணர்ச்சியைக் களவென்னும்
பிரிவைக் கற்பென்னும் கூறும் ஒழுக்கத்தை விழுப்பமோடு உணர்த
தலைவன், மலைநாடாகிய தென் திசைத் திசையிலே, யாவரும்
அறிந்தறி கிய ஒருசோசனை யளவுகாறும் யாரையும் மணஞ்செய்யும்
வகையை யுடைய கோடியென்னுமலை விளங்குஞ் சோதி மண்டி
லத்தையுடைத்து, ஒளிருந் தெய்வ மாணையம்மையோடும் வள்
ளியம்மையாரோடு கூடியிருந்து, காமஞ் சிறிது மில்லாத கடவு
ளாயிருந்தின் உலகியொருட்டாக, களவுக்கும் கற்புக்கும் உரிய
[illegible] புல்லி, புணர்ச்சி விதும்பல் முதலிய நூறு
[illegible] காறு தாவிற் கூறிய ஓசாரங்களை யெல்லாம்
[illegible] செய்தருளுதலாற் காமசார தேவ
[illegible]

Fig. 1. Ms. Or. 1404, f. 1.